

Pesem si 22

Uredili: mag. Ana Porenta, Luka Benedičič, Lidija Brezavšček, Senada Smajič,
dr. Sara Špelec, Helena Zemljič

Jezikovni pregled: Aleksandra Kocmut

Jezikovni pregled pesmi v SBH jeziki: Jure Drlječan

Avtorji: Marina Adamović, Ema April, Rijad Arifović, Tina Arnuš Pupis, Katica Badovinac, Luka Benedičič, Maja Bernik, Brankica Bošnjak, Ananda Boutoute, Lara Sofija Božak, Lidija Brezavšček, Brezno, Hana Bujanović Kokot, Polona Campolunghi Pegan, Branka Cukrov-Belak, Jure Drlječan, Mirjam Dular, Sandra Džananović, Ivan Gačina, Marija Gale Lisjak, Slavica Gazibara, Gregor Grešak, Dunja Polonca Guček, Rok Horžen, Dejan Ivanović, Jernej Jager, Marinko Jagodič, Jasna Janež Markič, Damjan Japelj, Mirjana Jerotič, Katarina Juvančič, Branka Kamenšek, Stojan Knez, Aleksandra Kocmut, Majda Kočar, Breda Konjar, Dušica Kores, Henrik Korpnik, Ivanka Kostantino, Milomir Kovačević, Matej Krajnc, Samo Kreutz, Matej Krevs, Silva Langenfus, Dominik Lenarčič, Mile Lisica, Željko Majstorović, Mark Mandy, Felicita Medved, Alenka Mihorič, Mateja Mohorko, Bernarda Mrak Kosel, Marko Nemeč-Pečjak, Jagoda Nikačević, Boško Novak, Tanja Očelič, Igor Odeb, Irena Pajnik Beguš, Igor Pavlic, Nada Pečavar, Tina Pegan, Žiga Planinšek, Janja Plevnik, Maja Podgoršek, Lidija Polak, Mirko Popović, Ana Porenta, Sabina Posedel, Marija Praprotnik, Bor Ratajec, Ljubica Ribič, Marjo Skok, Senada Smajič, Jelena Stojković Mirič, Vesna Šare, Dimitrij Škrk, Igor Šmid, Sara Špelec, Dejan Stiglic, Luka Šturm, Katjuša Trampuž, Svit Valovnik, Tom Veber, Ramiz Velagič, Jože Vidmar, Janez Virant, Bernarda Vrečko, Milena Vučković, Vladimir Vuković, Helena Zemljič, Sašo Zorc, Milan Žniderič, Irena Žuravlev

Uredništvo in skrbniki: Luka Benedičič, Lidija Brezavšček, dr. Tine Dolžan,
Gregor Grešak, mag. Ana Porenta, mag. Žiga Stopinšek, dr. Sara Špelec,
Helena Zemljič

Pričujoči zbornik je izšel s pomočjo Javnega sklada za kulturne dejavnosti RS.

Zbirka Pesem si • št. 16 • junij 2022

Zavod za razvijanje ustvarjalnosti

Kukmaka 1, 1315 Velike Lašče • www.zru.si • zru@zru.si • www.pesem.si

Oblikovanje in prelom: Gaja Grešak

Naklada: 150 izvodov

Copyright 2022 ZRU

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-194

PESEM si 22 : zbornik / [avtorji Marina Adamović ... [et al.] ; uredili Ana Porenta ... et al.]. - Velike Lašče : Zavod za razvijanje ustvarjalnosti, 2022. - (Zbirka Pesem.si ; št. 16)

ISBN 978-961-94710-5-0
COBISS.SI-ID 107681539

Pesem si 22

zbornik

www.pesem.si

Pesem si šestnajsti

Ko se je čas ustavil, se je premišljevanje pomnožilo in poglobilo. Pisanje je nadomestilo izrekanje. Branje je postalo način vstopanja v komunikacijo, prebudilo je spomine, povzročilo širjenje zunanjih meja v nevidne in neskončne svetove. Nič nas ni motilo, ne zaustavljalo.

Razen nas samih. Ki si zdaj želimo, da bi se nenadejani mir ohranil in podaljšal v obdobje »normalizacije« sveta. Vendar svet ni šel nazaj, šel je naprej. Smer, v kateri se je znašel, nam ni všeč. Skrbi nas za ljudi, ki so se znašli v vojni, ki so izgubili najbližje, ki so dolgotrajno bolni, ki so na robu preživetja, zloma in revščine. Skrbi nas zase in za svoje, saj se lahko v trenutku znajdemo v podobni stiski.

Zato pišemo - izrekamo čas, v katerem se nahajamo in misli, ki nas preplavljajo. Nov (šestnajsti) zbornik nam odstira poglede pisane družčine pesnic in pesnikov, ki svoje bivanje izpisujejo s poezijo. Ta je odmev sveta na eni in stvariteljica drugačnega na drugi strani. Hrepeni, upa, ljubi, gladi, reže, brusi, rohni, vzklika ... da bi ga spremenila in zbistrila.

Naj nas ta reka besed zajame in nese skozi svetle, navihane tokove kot tudi skozi nevihtne in temačne pokrajine ter v pomirjajoče okljuke in nenavadne rokave - naj nas s svojimi svežimi odtisi pospremi na navdihujoče potovanje.

Lanskoletna beležka

Kaj se je poleg objavljanja pesmi in pogovorov o njih dogajalo na spletnem portalu Pesem si? Najhitreje se spomnim, če prebrskam Koledar, Forum in Delavnice. Začela bi lahko z izidom lanskoletnega zbornika.

Namesto prireditve ob izidu Pesem si 2021, ki jo bomo letos po dveh letih znova okusili v živo, smo posneli predstavitveni film Pesniške razglednice 2. V njem smo predstavili vse izbranke letnih časov, po zaslugi prevajalcev s portala tudi tujejezične pesmi v prevodih v slovenščino. V polurnem filmu lahko prisluhnete vsem dvajsetim izbrankam preteklega pesniškega leta. Snemali smo na različnih koncertih in krajih Slovenije, največ pesmi je posnetih na velikolaških tleh, posamezne pa so nam poslali avtorice in avtorji iz svojih krajev ter urednice in urednik s primorskega, gorenjskega, štajerskega konca in celo iz Španije. Nekaj pesmi smo na film prenesli z Nejo Štaba Pečnik in Matejem Polzelnikom, ki sta zastopala igralsko ekipo Gledeja iz KUD Primoža Trubarja Velike Lašče. Scenarij in režijo sva prispevala Gregor Grešak in Ana Porenta, montažo filma, oblikovanje napisov in glasbo pa Dan Grešak.

Ko se je pomlad prevešala v poletje, smo se dobili tudi v živo. Vročinski val smo ob 14. uri v nedeljo, 20. junija 2021, na Slovenskih dnevih knjige v Mariboru s poezijo premagovali: Vesna Šare, Milan Žniderič, Irena Pajnik Beguš, Nada Pečavar, Gregor Grešak, Felicita Medved, Zdravko Kokanović Koki, Helena Zemljič, Tom Veber, Željko Perović in Ana Porenta. V rokah smo držali zbornik Pesem si 21, zajetno in zanimivo knjigo lanskoletne pesniške bere z našega portala. Ugotovili smo, da se moramo še kje srečati, in se po-

čutili skoraj kot v dobrih starih časih: razdalje so bile pozabljene, besede so nas božale in toliko smo si imeli povedati!

Jeseni (25. novembra 2021) smo zbornik Pesem si 21 predstavili v Centru za poezijo Tomaža Šalamuna v Ljubljani. Svoje pesmi smo na dogodku prebiral: Lidija Brezavšček, Mirjam Dular, Gregor Grešak, Silva Langenfus, Dominik Lenarčič, Mateja Mohorko, Irena Pajnik Beguš, Ana Porenta, Sara Špelec in Helena Zemljič.

V zimskem času je bilo druženje znova onemogočeno in takrat smo se spet preselili na splet in prirejali Odprte zaslone – oddaje, na katerih so avtorji brali svoje in izbrane pesmi na vnaprej določeno temo. V od pol do ene ure trajajočih branjih prek ZOOM-a se je predstavilo od 6 do 15 avtorjev. Ti so se pogosto oglasili od daleč, tudi iz tujine. Soustvarili so imenitne pesniške večere ter začasno razblinili težo razdalj in nezmožnosti srečevanj. Z nami so bili enkrat ali večkrat: Lara Arh, Luka Benedičič, Lidija Brezavšček, Lara Sofija Božak, Jure Drljepan, Mirjam Dular, Marie Helene Esteoule Exel, Gregor Grešak, Dunja Polonca Guček, Rok Horžen, Jasna Janež, Aleš Jelenko, Antonija Jereb, Katarina Juvančič, Aleksandra Kocmut, Tjaša Ivana Kocmut, Matej Krajnc, Dominik Lenarčič, Katarina Juvančič, Matjaž Lutarič, Urša Majcen, Gregor Markič, Mateja Mohorko, Milan Novak, Tanja Ocelić, Irena Pajnik Beguš, Tina Pegan, Ana Porenta, Ljubica Ribič, Miha Sever, Ifigenija Simonović, Senada Smajić, Sara Špelec, Vesna Šare, Ramiz Velagić, Helena Zemljič in Milan Žniderič.

Našo oddajo smo vsakokrat v živo prenašali prek YouTube kanala Pesem si!, zato si Odprte zaslone še vedno lahko ogledate tam:

2. 1. 2021 smo na Odprtem zaslonu 6 brali napitnice, zdravice in pesmi, ki vzbujajo veselje;
16. 1. 2021 smo na Odprtem zaslonu 7 brali temačne in jezne pesmi;
13. 2. 2021 smo na Odprtem zaslonu 8 prebirali ljubezenske pesmi;
6. 3. 2021 smo na Odprtem zaslonu 10 prisluhnili avtoricam in avtorjem, ki so brali pesmi na temo žensk – usode, muze, revolucionarke in vsakdanjice;
20. 3. 2021 smo na Odprtem zaslonu 11 praznovali 14. rojstni dan Pesem si portala z branjem najljubših pesmi;
3. 4. 2021 smo na Odprtem zaslonu 12, ki je zaključil prvo sezono oddajanja pesniških branj v živo, prebirali fantastične in apokaliptične pesmi, utopije, antiutopije in pesmi, ki napovedujejo prihodnost;
29. 5. 2021 smo oddajali posebno izdajo Odprtega zaslona ob izidu zbornika Pesem si 2021, s katero smo se vključili tudi v Teden ljubiteljske kulture, ki ga prireja JSKD RS.

Jeseni smo začeli z drugo sezono oddajanja Odprtih zaslonov, in sicer:

3. 12. 2021 smo z branjem počastili Ta veseli dan kulture, posvečen je bil poeziji Boška Novaka, ki je vrsto let objavljajal na Pesem si, in njegovi posthumni prvenki Tank;
30. 12. 2021 smo pospremili staro leto h koncu s pesmimi upanja in pričakovanja.
Naša stalnejša oblika, videovirtualni večeri z avtoricami in avtorji novih knjig, ki jih pripravljajo urednice s Pesem si, so ohranili svoje virtualno mesto tudi med

odprtjem družbe, saj zanje želimo, da se trajno nahajajo na portalu. Tako smo izpeljali pogovore v živo:
20. 2. 2021 s pesnico in pisateljico Ireno Pajnik Beguš ob izidu njene četrte pesniške zbirke Prišlice;
17. 4. 2021 s pesnikom, pisateljem, urednikom in kantavtorjem Matejem Krajncem ob izidu njegovega novega albuma Popotnice;
7. 5. 2021 s pesnico, prevajalko in lektorico Aleksandro Kocmut ob izidu njene nove pesniške zbirke Velike rusalijske;
7. 1. 2022 s pesnikom, vizualnim umetnikom in performerjem Tomom Vebrom ob izidu njegove druge pesniške zbirke Do tu sega gozd;
13. 1. 2022 s pesnikom, pisateljem in dramatikom Alešem Jelenkom ob izidu nove pesniške zbirke Paralelna veselja.

Ob svetovnem dnevu poezije smo 19. 3. 2022 priredili poseben virtualni večer z Mirjam Dular ob objavi njenega tisočprvega fotoverza. Mirjam Dular je namreč vsak dan od 22. junija 2019 do 18. marca 2022 objavila en fotoverz, in tako se jih je na portal Pesem si nateklo natanko 1000 in še eden. Večera sta se udeležili tudi urednici Helena Zemljič in Ana Žunič, ki sta urejali tri njene zbirke (izbor fotoverzov), izdane pri Layerjevi založbi iz Kranja: Stikanja (2020), Spoznavanje narave in družbe (2021) ter najnovejšo, ki je izšla prav takrat, naslovljeno z Lirika (2022).

Na sam svetovni dan poezije, 21. 3. 2022, smo se udeležili branj, ki jih že vrsto let prireja več organizatorjev iz Ljubljane in jih vodi pesnik Dejan Koban. S tem smo praznovali tudi 15. rojstni dan Pesem si. Naše branje je potekalo v ŠKUC-u od 15. ure. Uživali smo, ugnezdili v poezijo, ki so jo brali: Maja Podgoršek, Felicita Med-

ved, Lara Sofija Božak, Marko Nemeč Pečjak, Doroteja Vrbanova, Irena Pajnik Beguš, Milan Žniderič, Senada Smajić, Jure Drljepan, Sara Špelec, Dominik Lenarčič, Nadja Svetlin Kastelic, Luka Benedičič, Majda Kočar, Gregor Grešak in Ana Porenta.

Naj z vami delim še eno novico, ki niti ni tako nova; 13. 7. 2020 smo namreč za Zavod za razvijanje ustvarjalnosti, v okrilju katerega deluje *Pesem si*, pridobili status nevladne organizacije v javnem interesu na področju kulture. To po novem omogoča, da tisti, ki želijo, lahko odstopijo 1 % svoje dohodnine ZRU in s tem pomagajo portalu, da obstaja in se razvija še naprej.

Letošnje leto pa ni minilo brez žalostnih vesti. Naj se v nadaljevanju poklonimo spominu na člana, ki sta do zadnjega delila z nami svoje pesmi.

Mag. Ana Porenta

Pesem si spomin

Izgubili smo pesnika in pesnico. Med nami so še vedno njuna dela, ki jih prebiramo in nas navdušujejo. Namesto poetičnega uvoda v letošnji zbornik tu objavljamo njuni pesmi, ki sta jih z nami delila med zadnjimi v tuzemskem življenju.

Boško Novak, Srečko Luštrek

Reka

S hitrimi koraki se prebijam skozi obrežje reke,
odstiram moteče listje in veje,
te spremljam,
medtem ko se iz dneva v dan
skoraj neopazno oddaljuješ s tokom.

V kakšen čoln so bile položene tvoje sanje, otrok?

Ti ne veš, da sije premočno sonce,
tudi druge reči si pozabil,
da si lahko postal bel.

Nekega večera bom obstal med vrhovi krošenj
in z negibnim pogledom še dolgo zrl v daljavo,
potem ko boš izginil kakor drobna pika.

Pok razklanega debla,
ki bo odmeval v oddaljeni meglici,

se te bo dotaknil kot rahel veter
in ne bo preglasil tihega šumenja reke.

Kaj je to smrt,
se vprašujem, ko opazujem vrtinčenje listja
na gladini oblakov, ki mi izrisujejo
tvoj nasmejani obraz?

Ah, nič,
le galaksija sanj
med izdihom in ponovnim vdihom.

Ne bom žalosten,
čeprav vem, da bom žalosten,
ko se bo ustavil moj zatrjeni korak.

Ne bom žalosten, ker čudno bi bilo,
če bi se reka nehala spominjati

in nebo ne bi potrebovalo
le majhnega zrnca nevidne svetlobe,
da ohrani spomin.

Nate.

Milena Vučković

Moj život i ja

Volimo se život i ja
Volimo se strasno
Do poslednjeg daha
Do poslednjeg damara
I to je ta ljubav prava
Neprolazna

Kao u svakoj ljubavi
Često smo posvađani
Život i ja
Iznervira me uticaj
Koji moj život pokupi
Od spolja
I donese kao nemir u naš mali stan
Danima se svađamo
Uporno želi da ide poznatom trasom
Ja želim da stojim
Da ostanem na mestima koje oboje volimo
Tvrđogavo ljubomorišem
I teram ga od sebe

Naljuti se on
Danima ga nema
Izjeda nas čežnja
Nedostajanje
Jer ipak se volimo
Život i ja

Nađemo se nad mrtvim psom na ulici
Nad ubijenim, posečenim drvetom u parku
I plačemo, plačemo dugo i očajno
Bolno jecamo nad rakom
Nad grumenjem zemlje
Nad svežim grobom
Ljubimo se tad gledajući se u oči
I opraštamo jedno drugom
Sve zajedljive i grube reči

Kada se vratimo jedno drugom
Plačemo srećni grleći
Drvored pored reke
I sva gnezda ptica u njemu
Svesni u kratkom trenutku bitisanja
Da ćemo jednom zagrliti nebo.

Pesem si izbrana

Breda Konjar, Koni

Brez vneme

Poletna, med pomladjo in jesenjo,
je pesem znova zlog in ton iskala.
Molčeča med besedjem je obstala,
sled solze briše s kožo si jelenjo.

Ker zaviralna misel brez navdiha
še zlog tišine z molkom je dodala,
praznina med vrsticami nastala,
se zbala je odvečnega prepriha.

Tako zmrcvarjena se zdaj umika,
mineva, a ne mine brez utripa
svobodne misli, ki počasi vznika

šaljivo, smelo, z merico dovtipa
na rime v verzih, ki so sad jezika
za pesem stično, ko brez vneme hlipa.

Za molk in za pesem

*Naravne lepote zvezd še so brezčasne
za molk in za pesem, ki hoče na plano.
Blesk žarkov svetlobnih se sam ne ugasne,
utrinki sijoči obliž so na rano.*

Zazrta v daljavo, kjer sonce zahaja,
prepuščam se žarkom, ki me pomirijo
tako kot tišina, ki molk jo obdaja
in mislim dovoli, da tiho zaspijo,
objete v sožitju brez konca in kraja.
Počasi blesk žarkov svetlobnih ugasne,
sinjino zamenja zvezd polna jasnina.
Nebesno večerne bleščice okrasne
od nekdanj so z zlatom obšita milina.
Naravne lepote zvezd še so brezčasne.

Ko jutro zadiha pred hišo na trati
v bogatih odtenkih pomladne svetlobe,
hiteč po stopnicah zaznam, da pred vrati
resničnost zasije, odganja tegobe,
ki leta in leta ne dajo več spati.
Tako kakor reka, ki teče v neznano,
življenje potuje kot zgodba resnična.
Vijuga med dobrim in slabim ubrano,
da večča rahljanja ostaja pravična
za molk in za pesem, ki hoče na plano.

Nekoč te vsakdanje, a res zanimive
meglice med zvezdami bodo ovile
besede izbrane, od nekdanj iskrive.
Ujete v skrivnosti preproste idile
v ljubezenski pesmi na moč so mamljive.

Tako prej prehitre, zdaj tudi počasne
prešine spoznanje, da iščejo srečo.
V sanjavem koraku z razdaljo prekrasne
bližine zaplešejo v danost bleščečo.
Blesk žarkov svetlobnih se sam ne ugasne.

Počasi in vztrajno iz varne bližine
svetli se obzorje, nebo in spoznanje,
da v sanjah nas vedno veselje prešine
in hodimo, gledamo, sanjamo sanje
o vsem, kar želimo, da nikdar ne mine.
S pogledom, ki vidi, kako prikovano
na dom in domače je naše življenje,
svetloba je tisto, kar briše neznano.
Tako kot sočutje omili trpljenje,
utrinki sijoči obliž so na rano.

Pesem pomladi 2021 po izboru bralcev

Preblisk

Kot nekaj, kar v srce zanese žalost,
je misel, da ugaša zvezda sreče,
da čutiš hlad, ki v dušo se zavleče
kot tiha privolitev v novo danost.

Takrat v tišini zazija praznina,
zastaja dih, ko strah te zalezuje,
utrip minute, ure podaljšuje,
telo pa zbada topa bolečina.

Na preizkušnji najdejo te sile,
potomke trdnosti in hrepenenja,
ki z energijo svet so preplavile

z namenom, da živimo čas življenja
povezani kot misli, ki budile
prijateljska bi nam razpoloženja.

Ven iz sebe

glasba
komaj slišna
ob vršanju vetra
brez besed v prostranost širi
spomin

V blodnjaku časa

Ko jastrebi prežeči nizko se spustijo,
nemočnim zvočni znak so za nevarnost,
saj z roparskimi kremplji, s kljuni
so grabež, strah za stvarnost,
ujeto v zanke,
ki krojijo
jih stare znanke
brez čuta za moralnost.
Vrstijo se napadi, obračuni.
Kot pelikan vzleti tja solidarnost
s popotnico sveta ljudem, ki mir želijo.

Oriku

ZAžrle so se
RIgorozno v polni stik
PL**E**bejske rime

MIšljenjsko speljane v verz
SL**I**kajo današnji svet

Svit Valovnik

Haige

Z mahom poraščen čevelj,
v razpadlih korakih
raste žafran.

Kratka pesem pomladi 2021 po izboru uredništva

*

Le klik za spomin –
in letalo obstane
pod ptičjim krilom.

*

Ruj gori,
ko listi ugasnejo,
zimzeleno ostane.

*

Sončni vodovod
dostavlja škafe dežja
z vozovi vetrov.

*

Sončnica sije,
geometrijo semen
kljuvajo ptice.

Utrinki rosnega jutra

Vstanem ob 4.15.
En satelit leti na jug, drugi na sever, letalo prečka
vzhod–zahod.
Neviden zajec Bine gloda korenček,
po dolini veličastno odmeva Ronin lajež,
Či smukne v temo.

Nekaj utrinkov iz različnih kotov skicira tišino neba,
lipa, ki čez dan ponuja globoko senco, prekriva več
galaksij.
Pocukrano nebo kot vsako noč neutrudno mežika,

Či se primucka nazaj,
za popoln spektakel se usedem v lotos,
sveča kot vsak božji dan že od včeraj gori ...

Prižgem kadilo.

Hvalnica

V čast in slavo drevesom,
ki vdihujejo naše izdihe
in nam izdihujejo vdihe,

in soncu,
ki greje vse brez razlike.

Senryu

V votlini besed
se z jezikom dotikam
jasnega neba.

Milan Žniderič, Jošt Š.

Logos stvarjenja in logos popkovine

Tako je bilo:

Ko je otrok, po božji podobi rojen iz žene, v katero se je izlil mož,

poznal dovolj besed, je postavil vprašanje.

Mož in žena sta verjela,

da poznata vse besede, zato sta imela odgovor.

S tem odgovorom je otrok odraščal.

Postal je mož in si poiskal ženo.

Postaviti je želel vprašanje, pa ni našel dovolj besed.

Ženo, ki jo je našel, je prosil, če mu lahko pokloni besede,

ki so mu manjkale.

Vendar žena ni vedela, katere besede mu manjkajo,

in ni imela dovolj besed, da bi ga to vprašala.

Zato sta na nezastavljena vprašanja drug drugemu odgovarjala s tišino.

Mož se je tih izlil v tišino žene

in iz njene tišine je zajokal otrok po božji podobi.

Ko je otrok poznal dovolj besed, je postavil vprašanje.

Vendar oče in mati nista želela odgovoriti z

odgovorom,

s katerim sta odraščala.

Ker sta vprašanje shranila v tišino v sebi,

sta bila izgnana v krik.

V tem kriku je otrok odraščal.

Pesem pomladi 2021 po izboru uredništva

Genesis

Bog je videl vse, kar je naredil, in glej, bilo je prav dobro. (1 Mz 1)

nato je Bog kihnil

(v potrditev

da je res)

ampak

da ni kihnil

v rokav

pa ni bilo več

tako dobro

najprej je zadrhtelo

nebo

nato je zadrhtela

zemlja

na zemlji je zadrhtelo

telo

in smrt

bo spet žela

Sébiti

v svojem mrzlem svetu
hranim zadnji okrušek brezbožnosti
ničesar nisem mogel napisati
na način ljubezni
zapustiti sem moral jutrovo
in mrtvim pesnikom odgovoriti z lakoto
čeprav nekatere besede tako umirajo
žal mi je da jim nisem verjel ko so gorele
ker ne znam reševati in želeti
svetloba je postala pretežko breme
gladina sence se bo še vedno dvigala
okrušek bo dovolj globoko zarezal
toplo brazdo
pridružil se bom nizu bežečih

Vsi sveti

Pokrajina je prepojena s sivino.
Večer se pogaja z dnevom.
Prve kaplje.
Srna drsi po zadrgi roba njive.
Diši trohnenje in tišina. Dimniki napajajo
tanko mrežo nad strehami.
V ranjenih stenah kvadrati svetlobe: stražijo zavetja.

Grbančenje večera je podobno pričakovanju,
dekletu s knjigo v roki:
svet preplete kakor lase v kito
in dnevi, ki se jih dotika,
odtekajo s hitrostjo besed;
preplašene so kakor drobne ptice,
ki jih večer popivna v tišino.
In dekle ne misli na pesem.

Mati pa vstaja iz groba.

Zaveza

Rodila je.
Rekla je: najin otrok.

Rekla sta:
Najina ljubezen
te bo naučila hoditi.

Vedno dlje je odhajal.
Nato je v daljavi opleni obzorje in zabrisal
sled, ki jo je razbrazdala ljubezen.

Njun otrok
je prelomil kruh
in pretrgal zavezo;
ni se vrnil.

Prepozno sta našla boga,
ki bi napisal zapoved.

Postavila sta oltar,
prižgala luč;
smrt je videla to luč.

Irena Pajnik Beguš, pi - irena p.

V

Iz hladne pesmi vetra pada cvetje,
vrtinči se kot derviši med plesom,
odmakne prag in vrata za poletje,
ki se odškrnejo z ivanjskim kresom.

Zamuja vigred, ki jo luč prinese
in sonce iz premrzlih dni povleče,
ob snežnih krpah gozd krasijo rese,
ko mraz še barva lica na rdeče.

Počasi vda se oster zob zmrzali,
sončava zlomi ga, zdrobi in stisne,
med travo se zbudijo tople kali,
zelenje šop za šopkom k nebu vrisne.

*S poletjem vsak se v prsih ne odtaja,
kjer kamen je, pod njim hladno ostaja.*

Pesem pomladi 2021 v formi po izboru uredništva

Nad nulo

Iz luže se smehlja neznan obraz,
 nekje na poti je izgubil rahlost,
 gladino vode je nagubal čas,
 popil mehko obloži in plahost.
 Z drevesa padajo še zadnji listi,
 pokrijejo oči v odsevu mlake,
 nasmeh ostane, kakor da je isti,
 vse drugo je oprtalo korake.

Povlečeš me za roko in obrneš
 k pogledu, ki iskreč je, še v zelenju,
 jesenske trave spet med mlade vrneš,
 da koreninijo se v hrepenenju.

*So zenice, ki čas jih ne orubi,
 tam kot dekle še plujem med poljubi.*

Pesem zime 2021/22 v formi po izboru uredništva

Še bo dišalo po pečenih kostanjih

Zapiha sever med pregreta polja,
 razpeni morje, ki pod klifi rjove,
 upogne se poletja dobra volja
 in črički skrijejo se v temne rove.
 Odpada listje, z njim steze postelje,
 diši po zrelosti, po prvi slani,
 ob reki mlin prepoln kot ura melje,
 spet je, kot bo, kot je bilo že lani.
 Iz drobne noge zrasla je velika,
 iz skokov se je splazilo v drsenje,
 vse bolj kali se na gladini slika,
 megle se dvigajo v oči, v jesenje.
*Podpiraš me, morda te jaz podpiram,
 ko se norčavo smejeva oviram.*

Bregovi Jeniseja

nočeš slišati šepeta Sibirije
 ki se kotali iz tundre kot salsola kali
 v krošnjah tajge
 se zibljejo mrtvi jeziki
 med ledenimi potmi še hrza bolečina ujetih
 številke barak je prerastel lišaj
 ko žerjavi poletijo preko naših glav
 je sonce krvavo rdeče
 peruti v njem črne
 in žice okrog gulagov nevidne

Prazni lonci

Ko dež z oči vseh mavrico opere,
pogled uliva se le črno-belo,
postane trpko, grenko in uvelo.
Nekje otrok v povestici prebere –
da pisan svet nekoč živel je, radost,
ljudje so šli v vasi, na trge, v mesta,
brez vseh zapor, za vse odprta cesta,
med levim-desnim bregom trden most,
tam so objeme in nasmeh delili,
začarali se z njimi v srečne zgodbe.
Ko kužno zlo prišlo je in obsodbe,
so usta in besede v molk zavili.
Nekje nek dedek vnuku to pove –
da so ob koncu vpili: Žal nam je.

Marija Praprotnik, Triglav

To noč sem jo videl*

To noč sem jo videl za sivim obzorjem,
v podobi galeba v megli nad morjem.
Od daleč prosila je in me rotila,
da le še to noč bi bila mi Sibila.

Da skupaj odšla bi na kavo in v kino,
kot nekdej, v nakupe živil v trgovino.
Da skupaj ob svečah bi jedla, plesala,
nato se ljubila, objeta zaspala.

To noč sem jo čutil ob svojem telesu,
poslušal šepet njen tesno ob ušesu.
To noč sem med spanjem zopet umiral,
po njenem dotiku nazaj se oziral.

A zjutraj, ko sonce je zarjo zbudilo,
Zjutraj, ko zunaj se že je danilo,
sem v ledjih občutil ledeno praznino.
Pa krike galeba nad morsko gladino.

* *To noč sem jo videl* – naslov romana Draga Jančarja.

Haiku 167

mrlenje dežja
na gladini bajerja
skrivnostne oči

Haiku 176

v čaši žafrana
med šopom suhe trave
kapljica vode

* * *

Poldan me dohiti. Zunaj.
Megla še odšteva trenutke,
ko bo sončnim trakovom dovolila
zavezati pentje v lase zasneženih gora.

Glava tava v svojih svetovih.
Letos sem ji dovolila, da se
raztrese. Kamorkoli.

Še zjutraj se mi je zdelo nemogoče odmisлити oblast
telesa nad njo.
Tako po polnoči pa jo znova začne prepričevati o
tanki črti med
Biti tu in Praznino.
Njen zadnji, nepoznani korak je
vedno bližje.
Sedaj, ko sva zunaj,
se ji vse to prav sladko j..e.
Nazaj bo prišla polna podob
in donenja rogov in flavt
in pikolo bo med sončnimi pentljami
(ki jih bo izmaknila megli)
igral razposajeno koračnico,
in ne bo mi več mar,

ali bom nekoč ptič, ali prah ali kosilo, ki ga bom zdaj
z veseljem pojedla.

Aj, ta Luna

Spet ta Luna je na nebu.
 Spogleduje se s planeti.
 K sebi vabi bližnje zvezde
 in oči z daljne Zemlje.
 Iznad krošenj v gozdovih
 in z verand vzdihe jemlje.
 Maj je tu in Luna bela.
 Mladim je strasti razvnela.
 Aj, ta Luna, bela, bela.

Za obzorjem so tetive
 (morju v školjkasta ušesa,
 vetru, ki je brez telesa)
 prav srebrno zazveneje.
 Zvezde glasno so zapele.

Luni strastno šepetajo,
 o ljubezni ji mrmrajo,
 da v možganih je zavrelo
 še na Veneri in Marsu,
 Orionu, Mlečni cesti.
 Glej, še v ribniku pod bresti
 prav živahno je postalo.

Žabje se kraljestvo zbralo
 je to noč na promenadi.
 Prav vse žabice in žabci
 so se v zboru uglasili,
 zvezdam, vetru pritegnili,
 da brni zdaj vse ozračje.

Oscilira in vibrira
 vse od severa do juga
 pa od vzhoda do zahoda.
 Kot buhteča zlata goba
 se napenja rob do roba
 in še čez, čez vsa obzorja.

Aj, ta Luna, bela Luna,
 čisto vse je obnorela.
 Z vročim dihom je zajela
 vsak kotiček na planetu.
 V daljnem planetarnem svetu
 sestre lune je ogrela.

Zagorele galaksije
 na tik-toku so in spletu,
 pa na facebooku in netu.
 Kakor vedno ob tem leti
 čuti vpliv se njen presneti.

Lastovka

Nekje med zidovjem je
(živela) silhueta
(in) ponoči grizla Luno
da ne bi postala preveč nadležna

zlili sta se v dvojino
še preden bi se on razmnožil
v duha in sina in očeta
ki hodi skozi stene

in potem je hodil z njo kot
Bog za ovinkom

s skakajočimi mislimi
je pred vsako poledenitvijo
pritisnil na gumb
in za spuščeni roletami
se je rojevala svetloba

*ker v tistem trenutku
je lastovka med platnicami
zadnja poletela za vedno
tja nekam.*

* Verzi v ležečem so citati iz pesmi Srečka Luštreka.

Ivanka Kostantino, Lea 199

Haiku 930

fabriška vrata –
za zidovi tišina
pod prsnico mrz

Kratka pesem poletja 2021 po izboru uredništva

Haiku 925

vlačna sapica –
pod sivim baldahinom
ples venčnih listkov

Tanka (Prezgodnje slovo)

Prezgodnje slovo.
Burja izmika ruju
poslednji zlatnik.
Pomislil na človeka;
lep bi bil takšen odhod.

Tanka (Krmežljav pogled)

Krmežljav pogled.
Na sosedovi jablani
pozabljen strahec.
Pomislim; nočna burja
ni pospravila igrač.

Spoznanje

V šestdesetih je bilo
toplo poletje
tvoj najljubši čas.
Češnje so od preobilja zardevale.
In mama je pekla štrudelj
iz izkoščičenih plodov.

Sonce je ogromna, bleščava,
na prvi pogled čudovita
kepa zlata.
Zlovešče čepi v zenitu
in namiguje
na maščevanje.

Ko potok preneha žuboreti,
ko pri kosilu umanjka
skleda sočne solate
in se ti jezik lepi na nebo,
si rečeš:
Zdaj gre zares.

Čas za igro

večerja
jabolčni zavitek
na steni koledar
za oknom lesket teme
vzpetine
trdnjave hrastov
dremotna gmota zelenja
območje nesvetlobe
jablane ob cesti
prikazni v belem
sveče dogorevajo
v pišu vetra
spreletavanja
cvetnih listov

Ozadje

sonce
rezina marelice
netlakovane ceste
za dolgim korakom
gozdovi šotorišča zaselki
vrtnice španski bezeg
srobot v vseh odtenkih modre
nebo
temna odeja
druga ob drugi
v prijateljstvu
sova in luna
vonj po pivu in tobaku
ne razumem
bolečine
pljuska
glasnejšega od valov

Vesna Šare

Vrtenja

te hruške ti zidovi
ti preostanki sanj
ki se krotovičijo po prepisnih hodnikih
ki hodijo med nami
kot sprehajalci ugasnjene luči
ti soji te svetline
te preslikave zmot
v notranjosti lovilca z mantro
ta visoka vsakdanjost
z močjo svete preproščine
o najdražji
o najblažji
te sulice v noči
špičasti podaljški dni
brez očesne dupline
brez njega ki bi čutil
brez njega ki bi nosil
vse te kosti
pokončno
v mlin
na poslednje mletje

*

ta roža ki jo vpijaš
ta utrgana svoboda
ta kos neskončnih oblin
ki se cedi iz mojega pogleda
kot zrelo jabolko

kot ostržkov nos
 ta zamah z ramenom
 ta kretnja ta način
 s katerim me ne objameš
 in ne ustaviš zle podobe
 ta zlasana odkritost
 ki seje in sadi
 najin drobižek
 najino laneno seme
 najine začetke
 najin jaz in najin ti
 v navlaženi prsti

*

ta vprašanja o sebi
 o drobcu o strelu
 sredi plešastega uma
 ta govor ta glas
 ki zaudarja skozi rešetke
 ta presekana grla
 s pticami ki šivajo
 zaplate
 ki molijo
 s stisnjenimi kljuni
 o mojzes
 o moj mir
 ta skala ki jo vališ
 ti piščanci
 nikoli zasedeni
 nikoli zavaljeni
 vse te mrke misli
 v tebi in tvojem
 zrcalu

*

to mesto ta klet
 s katere so skušali
 polizati sonce
 ta veja
 ki s cvetovi
 gloda
 moja rano
 ta žival
 ki s kremplji drži
 palico
 da je ne pogoltne
 ta plitvina
 te ose ta krompir
 narezan na liste
 v gorečih knjigah
 ta kultura
 to življenje
 o vsevedni
 o vetrovni
 to življenje
 ta mlakuža
 ki lovi in lovi in lovi

*

ta hiša to stanovanjce
 ta dom
 razlit čez pečine
 to deblo ta štor
 te žage
 ki odmevajo v širjavi
 mrtvih duš

ta kap brez glave
 ta glava brez strehe
 ki se kotali
 iz razprtih nog
 ta očetnjava
 ta materin jezik
 o jezični
 o potomci
 ki zaprtim očem
 lepите tuja očala
 ta številka
 na mojem gradu
 v megli
 kako bode
 kako bode

*

ti objemi
 ta moja moja
 to prelivanje
 ta mir
 ki dehti iz vsakega giba
 ta istočasnost
 besed in dejanj
 ta preproga
 ta misel
 ki se vzpenja
 po obeh
 ta nasmeh
 ki ga vlagava
 kot zelenjavo
 kot sobo za okušanje

ta dvojina
 kako zadostno
 kako toplo
 dvojina
 ljudje
 ko nisi sam
 na nobeni strani

*

te črke ti glasovi
 to besedovanje
 ki odmeva
 še potem
 ko že zdavnaj
 ni več ust
 ta jezik ki grabi
 grla in spomine
 ta šepet
 glasnih
 na tnalu
 s sekuro v medu
 z bosimi rokami
 na hrbtu
 ta hitrost izreke
 ta potem
 ki se ozira
 o gobčni
 o besedni
 ta zvok
 ki ga ne dobiš
 nazaj

*

ta moški ta človek
 ta prikazen
 ki opleta s seboj
 kot s hruško
 ta ona ta ženska
 ki sadi zidove
 ti ljudje
 ki delijo besede na – pol
 ki delijo življenja na – pol
 ki delijo telesa na – pol
 ki delijo
 ki delijo
 nas
 v svoji temi
 ti gospodarji lutk
 te marionete
 ki goltajo
 balone krvi

*

ta čeprav ta seveda
 ta kljub vsemu
 in vseeno
 ta pa vendar
 se bo še
 vrtelo

Pesem poletja 2021 po izboru uredništva

Zeleno

obračala bom plašč brez vetra
 in plašč bo kot veter šumel v meni.
 z golimi nebogljenici se bom ovila
 v trepet prepoznih zim
 in čivknila kot prezrela vijolica.

z zelenim listom bom označila vse,
 ki nočejo peti.
 ki so odvrgli svoje kljune v malhe
 potujočih pevcev in kričijo za njimi:
 vzemite, vzemite!

vse, ki lepijo na svoja pisma tuje tone
 in zvenijo kot pesem,
 ki je predolgo stala na prepihu:
 hripavo, vročično in razglašeno.

in ko bodo vsi kljuni odprti
 in vsi ljudje zeleni,
 bom sebe kot najmanjši list
 položila v tvojo dlan.

Ko svet postane pot

Ko svet postane pot in ti si sled,
otipaš sabljo, sen in slad,
razširiš gobec, oblizneš noč,
zagrižeš, piješ svojo kri.

Ker ti si svet in ni te več,
po nedrih rijejo močvirski psi,
kosti sušijo se namesto cunj,
nad travnikom lebdi vonj smrti.

Matej Krevs

Haronov brod

Osamljen, tožen, zapuščen
stojim ob Savi, mraz je, sneg,
in gledam v reko: kakor sen
vali se njen počasni tek
pred mojimi očmi tja v dalj,
udarja mi za valom val
na pusti savski breg, brez tal
in brez opore sem, moj šal,
ki naj pred mrazom varoval
bi vrat, lahko porabil bi
za zanko, da bi z njim končal
to zoprno življenje si ...
Tak stojim ob reki v snegu,
mrk, zamišljen, sam, na bregu
čakam svojega brodnika,
da prepelje me na oni svet,
kjer se nova luč svetlika,
na lepem pa se brez besed
poženem v vodo – ledenico,
začutim nož – tja v hrbtenico,
megli se mi od bolečine,
utapljam se, a slišim petje,
mraz je, a zdaj toplo mi spet je,
skoz meglo tam se čoln mi blini,
kdo neki plove v tej kopreni?
Zdaj vidim ga, po reki k meni
Haronov brod vesla v tišini.

Pesem poletja 2021 v formi po izboru uredništva

Sefardska romanca

Španski kralj Filip četrti
rekel je sefardskim Judom:
Zdaj se v Španijo vrnite,
v svojo domovino drugo,
ki iz nje pregnal vas davno
Ferdinand je, da ste s culo
iti morali po svetu,
joj, s sefardsko blodno dušo.

Davno res, že petsto let je,
kar je šel Kolumb čez lužo,
ko kralj Fredinand ukazal
je izgon vseh španskih Judov,
da so šli po svetu širnem,
eni tja v Maroko sušno,
drugi v Osmansko cesarstvo,
joj, s sefardsko tožno dušo.

V Bosno so prišli s Hagado,
sveto knjigo pismoukov,
kmalu bi končala v ognju,
če je pred nacisti urno
ne bi rešil Derviš Korkut,
v taboriščih smrti družno
pa rod judovski medtem je,
joj, sefardsko spustil dušo.

Zdaj na prste ene roke
bi naštel potomce Judov,
ki še v Bosni govorijo
svojo govoricico čudno,
ki se reče ji ladino,
jezik, ki je tvoril skupnost,
bo v pozabo šel s poslednjo,
joj, sefardsko verno dušo.

Velikonočna balada

Priletel črni kos
na križanega nos.
V škrlatno mu oko
zapičil kljun trdo
in se mu za slovo
iztrebil na glavo.
Tako zasramovan,
pokakan, okljuvan,
je visel tri noči
ob cesti mengeški,
ves tog, lesenih nog,
zgolj mrtvi lipov bog.
Dokler ga tretji dan
ni dež opral svečan.
Zdaj v soncu lik njegov
blešči se spet kot nov,
kot živ je, brez okov,
in s križa dol strmi
v svet mavričnih oči.

Tolovajska romanca

Ko vračal sem se z dela peš
na železniško postajo,
me ustavila je tolpa
razcapanih tolovajev.

Dobro, dobro, pretiravam,
dva bila sta zgolj, a znano
njuno je ime v podzemlju,
kjer barabe se pečajo.

Pička matrna špijunska,
kaj me gledaš v siht, budalo?!
me nahrulil je ta s solzo
na obrazu – tetovažo.
Od strahu obstal sem, kriknil:
Ti boš men špijunsko mamo!!!
odločen, da spustim se v boj,
kaj pa mi je preostalo?
Rekel mi je ta, s tatujem,
da me bo udaril v glavo,
jaz, da zmedem ga, pa njemu:
Bolj smo slični si med sabo,
kot pa si mogoče misliš ...
Vtem pajdaš njegov nergavo
vzročil je, češ, mi pa slični,
sebe je nazval s ciganom,
mene pa z navadnim špicljem,
ki zasluži smrt brutalno.

Nič se ni zgodilo, k sreči,
grožnje, prazne grožnje, strašno
dolgočasno bom zaključil,
hvala bogu, to romanco.

Sonet, napisan v očetov rokovnik

Joj, spet mi crknil internet je! Zdaj grem,
po tisti stari grem poslovni dnevnik,
ki foter moj ga hrani v sobi dnevni
pod televizorja oltarjem. Saj sem

se ravno lotil novega soneta,
napisano imel sem že kvartino,
ko mi izgine pred očmi ... Angino
bi rajši staknil, kot da sem brez neta!

A glej, zdaj v zvezeku tem iz bivše Juge
že nov sonet počasi napreduje,
četudi z muko in nemalo muje.

S težavo berem strašne te vijuge
za sabo, lastne črke so mi tuje,
ko pišem to, a sanjam pesmi druge ...

Damjan Japelj, Legy

ona in on

ona je znala plesti kitke jutranji zarji
on je znal klesati burjo v elerski kamen

ona je mesila objeme iz plamenov sveče
ko je on sejal sonca v sveže brazde njiv

ona je skrivala okna
ko je on odiral kožo sencam pod ulično svetilko

ona je znala postati voda
da je on lahko utapljal besede globoko v njena nedrja

ona je sprti pometala vse škripajoče vzdihne
ki jih je on skrival pod njuno posteljo

tisti večer
je skrbno zložila njegove modre oči
ki jih je našla razmetane v kotu kamre
in jih pospravila
v svojo staro
leseno šatuljico

Pesem jeseni 2021 po izboru bralcev

Črna luknja

ko ti nežno
odpnem vesolje
in razgalim
ramena
tvoje
večnosti

da se končno
lahko
sesedeš
nazaj
vase

in napolniš
telo
s svojo
mehko
belo
praznino

Pesem zime 2021/22 po izboru bralcev

Apokalipsa

nekoč
bo na zemljo
iznenada
padla
velika kamnita
kepa tišine
in v divjem besu
pobrisala

vse še nenapisane
pesmi

vse še neizrečene
misli

vse korake
na nikoli prehojenih poteh

vse obale
ki niso nikoli obstajale

novorojena morja
ki še niso vzalovila

in vse ptice
ki še niso gnezdile
v krošnjah
najinih teles

in zemlja
si bo
končno
drhteče
slekla svoje
težko
težko
nebo
in se gola
kot bel list papirja
prepustila
črnilu veselja

Tehnoiku

Jutri bo sončno,
napove stari oče.
Odloži iphone.

Vedno znova

celo noč
krpaš
raztrgan prt
tišine
in brusiš topo
rezilo samote
da lahko
zjutraj
še pravočasno
zrežeš čas
na enakomerne
prozorne rezine
in pogrneš mizo

za dva

Poslednji klik

sočasno klikneva
na isto sonce
in ugasneva

nebo

Sašo Zorc Florjanski

Haiku

Koruzni močnik.
Iz latvice boblja glas
stare matere.

Kratka pesem jeseni 2021 po izboru uredništva

Haiku

Suha južina.
Skozi pajčino beži
jeklena ptica.

Simon Jenko (27. vinotoka 1835)

Blag podreški zvon
v škrobotu kapelj budi
obraze Obujenk.

Senryuji

*

Ob levji kletki
kuštravec cuka rokav:
»Babi ... lej, vrabčki!«

Kratka pesem zime 2021/22 po izboru uredništva

*

Tehnično čudo.
V mlakuži hrbtno plava
brihten telefon.

*

Krizni dobičkar.
Podjeten klošar nudi
postelje v parku.

*

Lep britofski šport.
Raztepla žlahta
išče grob svojca.

*

Zamegljen preduh.
V soju laterne drhti
suknja brez glave.

Kruiku

Pred slaščičarno.
Po šipi polzi smrkelj
na kajlo kruha.

Dejan Štiglic, naprimerjanez

limita

skrbi me
polnoč preden se zgodi brezdomskost, ko stisneš
ustnico in vzameš s sabo srečka kosovela kot
opravičilo ker ti je spodletelo
konstrukti so običajno takšni
najprej divjaš kot cucek in ulice so betonska glasba
potem pa
ko mine tudi zadnji košček svetlobe
ne vprašaš več za smer samo zamenjaš džins zamenjaš
nasmeh in kaj je pravzaprav prostost če se je ne bojiš

Pesem jeseni 2021 po izboru uredništva

marketing

več je poezije v

reklamah na radiu kot
v knjigah
skomignem zelo
ozko
jim dam vedeti da sem od
nekdaj bil otok
bruham samo ob kulturnem
prazniku
zelo olikano
pazim na bonton tudi ko
parkiram bočno
na dan mrtvih
takrat iz zob izvlečem vse
barve
posebej za vse tiste ki si
najprej prižgejo cigaret in
še nato sveče
zdaj je moderno na grob
nositi kamne
lep prenesen pomen za nekaj
kar vztraja
ker smrt ne odneha
ogenj pa prehitro ugasne in
tega se bojimo
aktualno se je praskati zaradi
plastike
kamnov se pač lažje znebiš
Sizif o tem vse ve
za 1. november naj odprejo
kamnolome

vsak naj prime v roke sveder ali
kladivo
in se loti največje skale
mogoče se pri velikem navalu spravimo
celo nad Triglav
ko pridemo do vrha bo tam
že dolina
in če bo kdo žaloval za to goro
bomo tam pač položili kakšen
kamen ali dva
sveče če so ali pa ne
rože če so ali pa ne
življenje če je ali pa ne

mislim da je mrtvim vseeno
in če jim ni
je že Francé – Kopitarju dovolj povedal o tem

tukaj, kjer bodo čez tisoč let lasišča

splača se talent zamenjati za jasnost
ko lahko z jezerom v gobcu zablebetaš stavek in se ga
ne da zamenjati za nič drugega
ne za metaforo ne za steklo na avtu ko se uliva dež

imeti goloto
imeti tako otroško elementalen glas da je prenesen
pomen smešnica
to je nekaj česar se človek otepa
sramuje
ubija
in zamenja za tiste ničvredne industrijske besede
dokler meso na jeziku ne otrpne dokler izgovoriti
prebrati krikniti ne postane samo šminka

saj vem
vsak poljub se da razlagati po svoje
ampak poletje ni lepljivo zaradi dejstev ampak zato
ker si ljudje poljube izmišljujejo

vse slabe laži se začnejo zaradi ustnic
in vse slabe ustnice so prostor kot pekel

ostariš na neko popoldne, ko raje prižgeš poročila

če si odvisen
od
zvoka
te smrt vzame postopoma
ti omogoči dosti hrupa

šele
tik pred koncem
se ti zlaže

in utihne

knjigarna

*seveda ne nameravam plačati zanjo
sem rekel trgovcu
moja je
napisal sem prekleto zadevo*

trgovec je naredil grimaso in pokazal na napis nad
blagajno

PRIDRŽUJEMO SI PRAVICO, DA KOMURKOLI
ZAVRNEMO STORITEV

tako daleč je prišlo
pisatelji ne smejo krasti niti lastnih knjig
vse kar je treba je napis
in so brez moči da bi spremenili svet

*prav
mu rečem
napisal bom še eno in ta bo pritožba*

to je bil dan ko sem nehal biti umetnik
in postal državljan

Nada Pečavar, nada pecavar

Love(c)

Glej, kako je rdeča,
plamen žge drobovje,
je ne briga sreča,
rine gor v skalovje.
Plazi se in plazi,
sproti te zasuje,
zvito preobrazi,
hitro te sezuje.
Krade dihe, misli,
slutiš, bo še huje,
riše zmedo v glavi,
detel potrkuje.
Vleče rdeče niti,
dobro zateguje,
Gibi tihi, zviti,
ceste njene tuje.
Rada preoblači,
lačna izobilja.
Gibki, hitri kači
v megli ti pošilja.
Snemi ji očala,
primi jo za roke.
Če bo se ti predala,
čuval boš otroke.
Nisi pa te sreče –
te bo zapustila.
Medel plamen sveče
briše sled črnila.

Tolažba babice (peterostišje)

poglej
tisoče sonc
na gladini valov
gotovo je eno zate
mali

Neuslišana

Jutro diha meglo.
Tiha molitev ptic
za košček sonca
visi na žici.

Spomin (peterostišje)

živo
modro nebo
kot oči matere
ko je pripovedovala
sanje

Pesem jeseni 2021 v formi po izboru uredništva

Haiku

drobne snežinke
v objemu pajčevine
gibljava čipka

Vdanost 2

Ujeti upi so v praznini mreže.
Zardele pozne češnje zrejo v julij.
Glej, sonce češe se z bledilom dneva.
Spolzel tja v sence je pozabljen junij.

Steguje morje dolge roke k nebu.
Vreščijo spet galebi na ves glas.
Naguban ribič vdano sede v barko.
Priplazi smrt se, išče pravi stas.

Sedi pred hišo zgrbljena v dve gubi.
In gleda dihe – zdijo se vse tanjši.
Pomisli nanj, brez glasa ga pokliče.
Se svetijo valovi, vedno tanjši.

Polzi star ribič v večno neizbežnost.
Ne išče jate rib srebrnih kril.
Klic njen zariše mirnost mu na lice.
Srce iz čipke, pesmi dobrih vil.

Vsa drobna, krhka mu topli objem.
Molči zdaji krajec, bel odsev gladine.
V poljubu večnem so ujete ribe.
In v mirni duši. Čakajo globine.

Dobro jutro 3

Dim se zaustavi in razleze po štrlečih drevesih.
Ovija se okoli golih vej in jih oblači
v svilnate tančice.
Ob deblu jih nabere,
da se kot dolgo krilo spustijo do zemlje.
Čuti sokove, ki se gostijo,
in brste, ki bodo vsak čas pognali,
in ostanke sonca, ki se skrivajo pod skorjo.

Prinese okuse kave in melisinega čaja.
Ne govori o jutranji naglici in skrčenem času.
O zaspanih gibih, hitenju, priganjanju, prerivanju.
O najljubši skodelici, ki zakriči,
nato obždi v molku
in skisa obraze z jezo in užaljenostjo.
O stisnjenih ustnicah in loputanju z vrati.
O iskanju ključa.

Ema April, Ava

Ko hodiš, rahlo poskakuješ.

Po zablodelih poskusih seksa
se je cirkuška stonoga umirila in
nehala migotati s svojimi nožicami po mojem telesu,
živcih in osamelosti.
Namesto tega se je privila k meni in vzdihovala, ko je
zopet prevzela človeško podobo.
Sajaste misli so se usedale na dlačice okoli bradavičk,
medtem ko mi je uspelo telo, v katerem trenutno
nisem bivala, zatlačiti v prtljažnik resnično majhnega
avtomobila.

Pesem zime 2021/22 po izboru uredništva

Parcele

Pribežnik na majhnih parcelah v brezčasju kolneš
prostor.

Meje zemlje se širijo,
Okličeš jih za zapor,
bele, sive, prepredene v vetru,
razpiraš jih tiho z glasovi v sebi,
dogradiš, nadgradiš, nagradiš sebe.
Ko postanejo tla tvoja tla,
zapor pridobi kavč in udobno preprogo.

Turška je, praviš, dolivaš kavo, tudi po turško se
usedeš na male parcele, ki pridobijo na obliki.
In glasovi v tebi najdejo pot v druga ušesa in zdaj sta
dva, ste trije in vedno več, ko roke dokončajo, kar je
misel začela.

Vedno več je časa, da urediš travnik, na katerem
si ležal, v travnik, spod katerega se boš smehljal
naslednjemu, ki je ...
pribežnik na majhnih parcelah, ki kolne prostor, meje
brezčasje se širijo, rože razrastejo, glasovi v njih
najdejo pot v druga ušesa in vedno več jih je.

Molitev

Moja odraslost je stoik
 razen
 ko se noge ugnezdijo v nebo
 in boli klofuta izpred desetletja
 in čebljanje opomni na samoto
 ki jo poglobi bližina ljubezni.
 Moja odraslost je heretik
 obsojana ko bereš med vrsticami
 preganjana do kota pozabe
 kjer se kaznuje in srka nazaj vase navdih solzam.
 Moja odraslost je krinka
 in bit je zaklad
 ohranjen v senci
 da ga sonce ne pogubi.
 In moja je moja
 neguj svojo sam.

Dogodek

Nesem ti sončnico na grob.
 Občutljivo kot mimoza
 me že na poti stre
 prva kaplja dežja.

...

Hodim in molčim.
 Upam, da se čuti magnituda misli pod mojimi stopali,
 da doseže človek skorjo besed s pogledom na korak,
 da se zazna enormnost odklonitve iz pogleda, ki sledi
 pticam, komu pa, one napovedujejo svobodo.
 Pripeta z ednino mi sedi na ramenih brezoblična gora
 neobžalovanj, tudi one poklanjajo poglede nebu in
 krošnjam dreves, ki so blizu, dovolj odmaknjene, da
 se občutijo kot nezemeljsko.
 Vse nedoseženo se zakorenini nekje v pleksusu,
 občuten kot orgazem je sistem korenin, ki ovija prsi
 in se vrača h glavi, ki raste in raste preko neba, zakrije
 ptice in njihov arhetip ter ideja o krošnjah se vrača
 pod zemljo k njihovem nastanku. Hodim in molčim,
 toplo ugnezdjena v svojem naslanjaču.

Pesem si podčrtana

Tina Arnuš Pupis, kosmulja

Jesen (Prepuščanje)

Prazni so sadovi težnje
upirati se na vse kriplje
vetru, ki z jesensko vnemo
listje dol z vejevja siplje.
Pusti – naj se razkropijo
sanje, nikdar usvojene,
votel blišč, plesnivi upi,
piškavih idej koprene.
Pusti lažne hvale sence
in uspeha iluzije,
naj strohnijo, naj spomladi
nekaj iz njih na novo vzklije.
Spusti krče bolečine,
malho s trpkimi spomini
ni pomembno, kaj bilo je,
pusti, naj se strah razblini.
Pusti času, naj zaceli,
kar minulo je ranilo,
pusti, naj nastane prostor
za vse, kar bo še sledilo ...
Glej, ko v vetru se naposled
zibljejo le gole veje,
v njih še vedno se pretaka
tisto, kar pozimi greje.

Razglednice (triolet)

Razglednice iz podzavesti
kalijo iluzij gladino.
Z nemirom skušajo nas zmesti –
razglednice iz podzavesti,
človeka v refleksijo vplesti,
ko gre po srečo v trgovino.
Razglednice iz podzavesti
kalijo iluzij gladino ...

Polet (v svet besed)

Včasih se poetski čut
zdi presilovit in krut,
vse kriči in vse drhti,
še vonj rož lahko boli.

Včasih raje pod zemljó
bi zarila se in skrila
in ponovno pod nebo
kot mogočen hrast bi vzknila.

Včasih pa oko zazna
v letu ptice seme sreče
in srce utrip sveta
v poezijo preobleče.

Maja Bernik, Berja Manik

Ta veliki vsakdan

Na krožnici
med soncem in luno
poogleni.
In spet vstane

Ni feniks.
Je človek.

Je roža.

Je žival.

Srednješolca v parku

Med potnima dlanema
kres. Za zmeraj je za hip
ta klopca
najin dom.

Presekaj!

Zalepi
Obliž
Po njem tečejo solze
Delajo doline

Razmočen
Se ne prime

Vlažna je koža
Kozarca
In lic

Voda iz oči
Izražena v promilih
Neukročena
Pada
Globalje
Pade
Globoko
In preseka dno
Sebe

Kje si?
In kdaj prideš domov?

V padcu čakamo
Tvoje slovo

Pa te ne najdemo

Ne v tekočinah
Ne v trdninah
Še si?

Kako dolgo bo tvoja sapa še naznanjala dneve?

In zakaj se ne najdeš?

Kakšen je naslov tvoje duše?
Da ti pošljem tekst prežvečene melodije.

In zakaj najbolj trpiš?

Objem te čaka na pragu.

Ne bo pomagal, obstaja pa.

Ananda Boutoute, Ananda

Krasni nori svet

Bojim se,
da bo samo bolečina in vreščanje,
nobene življenjske lekcije
in nobene katarze,
samo
udarec na vrata sredi noči
na tleh pa raztrgana deklica
in razmetano pohištvo
in preluknjana streha –
medtem
bo po strugi tekla zastrupljena reka,
brezspolne ribe bodo mrestile smrt,
zrezki postajali govedo,
bloki kamenje
in ceste
makadam.

Pieds nus

Ko hodiš bosa po stanovanju,
 se ti za podplate lepi vsa nesnaga tega sveta:
 koščki blata iz hodnika
 se pomešajo z ostružki nohtov
 in njegovimi lasmi –
 toliko molekul,
 da bi lahko zgradila vesolja,
 sonca,
 vrteče nebule –

ampak

med prste se ti je zataknil bog,
 ki se glasno krohota,
 ko ga skušaš zdrezati na plano.
 Trudiš se
 z nohti,
 z jezikom,
 da si spet kot dojenček
 s polnimi usti nog –

omagaš.

Vesolja bodo morala počakati.

Sluzi

V hčerinem sluziju
 je tisoč zvezd,
 tisoč sonc,
 vrtečih se galaksij,
 vmes pa
 črne luknje,
 pisane nebule,
 središča vesolja,
 moja maternica
 je sluzasta
 kot placenta,
 ki jo je ovijala,
 ko je prišla na svet,
 da zdaj po njenih žilah mezi
 sluzasta kri,
 ki jo poganja srce,
 utripajoče kot reka,
 v kateri na stotine žab
 mresti sluz,
 ki kot bonbončki poseda
 po sluzastih algah,
 medtem ko mimo
 sluzijo ribe –

vse je sluz
 in mi smo pljunek,
 ki ga je stvarnik povlekel
 iz globine črevesja.

Lara Sofija Božak

Tranzicija

ko me noč zlagoma naplavlja v jutro
se zdim lahkotnejša
od peresa vrabčice
ki me kdaj obišče ob kosilu
zopleše zapoje mi pripoveduje
in odfrči z mojo hvaležnostjo
v svojem kljunu

kot po napeti tekoči membrani
se mimo mene stekajo
ostale speče podobe v prehodu
da se prostor kot ga poznam sicer
lomi pod breztežnostjo trenutkov
pod sulicami svetlobe ki se zbirajo
okoli naših lepih belih glav

včasih prstne blazinice prislonim
ob ostre koničaste predmete
brez posebnega razloga
a s svojevrstno pozornostjo
in ravno tolikšno silo
kot bi želela ugotoviti
ali sem sediment prehoda
kot bi se želela prepričati
ali me je črnokrila polovica dneva
naplavila celo

Venera

vse je v ravnovesju
čeprav si kdaj
ne priznam

a kakšen raztezek
vseeno skrčim
v dobro staro kvazisredino

tudi ko slačim ekstreme

(kot prepoteno poletno obleko
ob nočnem pristanku doma
jih sunkoma podrsam
pod mizo)

nekdaj se bo moj prosti verz
nemara celil
v prave vejice in pike

le tu in tam
bo kakšen vprašaj
v spomin
in z njim se bodo talile lilije
v zvonek arpeggio

vse je v ravnovesju
še bolj pa v agregatu
ki ga ta prinaša
pod svojimi rebri

včasih se ob skrbi
za goste masive noči
zalotim ob tkanju
svojih notranjih gnezd

in nato čakam

neke lucidne srede
me bo obiskal Slavoj Žižek
mi postavil vprašanje
zakaj biti srečen
če si lahko zanimiv

in jaz se bom pognala
po sledeh utekočinjenih lilij
onkraj registra
in potegnila sukanec
skozi zadnjo fazo Venere

potem se mi bo zazdelo
da bi to lahko naredila
že mnogo prej

Kruh

zaupanje se valja med mojimi prsti
brez opomnika in po mezincih se je nadrobilo
tudi pod nohti
tokrat jim bom pustila rasti

proces udomačitve se brez zatikanja razliva
po gladki površini kvašenega testa
hriba pod snegom
vanj se že dolgo niso razrasle stopinje

moje dlani niso kot rahlo gibanje alg
noge se privajajo na podarjanje teže
vsem desetim prstom
moka se po podlagi raztrosi sama

koordinacijsko izhodišče še zmeraj postavljam
vsak dan znova
ko sem nedefinirana točka
lažje prestopam svoje bregove

takrat sem gugajoč čoln na vesla
grizljam črno skorjico kruha
jo z jezikom potiskam ob ustno nebo
potrpežljivo jo medim

Brezno

povprečje vseh števil je nič

igrala sva se z žogo
zadaj za garažo
stala vsaksebi
spredaj pred hišo
sedela sva si iz oči v oči
na klopci pod lipo
štel si me

žoga že dolgo ni bila več okrogla
in ni bila oranžna in ni spominjala na sonce

garažna vrata so bila zapahnjena
za njimi je bil avto
v katerem se je sosedov mulc
zadušil z ogljikovim monoksidom

imam številne sosede
in vsi imajo garaže si rekel

stopiva zdaj vsaksebi
okna na hiši so bila razbita
od prepiha
si rekel

pred dnevi je hud veter zvihral čez deželo

poglej me v oči
par oči imam
podobno kot druge živali
ena žival dve živali tri živali

ena klopca
tvoj pes jo je poscal
vsako jutro
ko te je sprehajal

povprečje vseh števil je bilo nič
ne šteješ več njegovih laježev
najljubši predmet ti je bila zgodovina
najbolj osovražen pa matematika

psi so zvesti do konca

tudi ko si ga gledal v oči
in si brundal napev
on pa je cvilil vedno tišje in tišje

vsota vseh števil je bila nič
ocenjena vrednost
piš ki gre čez deželo
razbito okno
pasje truplo za ograjo

brez naslova

obišče psihoterapevta
nato gre kupit kruh in mleko
vzame še 10 dag ogrskih
in dve škatlici marlboro
light

spotikajoč se
po poti domov
razmišlja

živi v mestu

mesta imajo imena

skozenj teče reka

reke imajo imena

v ulici kjer sive hiše senčijo mogočni kostanji
kostanj je vrsta drevesa

ulica je ena najdaljših v mestu
poznamo ime mesta in domače nam je ime ulice
živi na hišni številki 28
gladina njenega življenja je mirna
njena polt je gladka
vsak teden v torek jo opazim
skozi umazano steklo razmajanega okna
ko sedim v zanikrnem bifeju
in pijem kavo
pa deci merlota

njeno življenje nima naslova

tihožitje s fazanom

že zarana je pokonci
še preden vzide sonce
si oprta puško in
zakoraka v hosto nad domačijo

okoli opoldneva se vrača z lova na divje ptice
miza je že pogrnjena
izba diši po goveji juhi
ko vstopi
smeh otrok potihne

popoldne ga nese k sosedu
na partijo kart ali dve
čas kar prehiteva
asi polzijo iz rokavov
počuti se kot srčni kralj

domov se vrača po temi
čakajo ga jajčka na oko z ocvirki in domačo slanino
radodarno odrezan kos kruha
za povrh kos potice
in molčča križeva dama

na večer se zvali v oblazinjen naslanjač
razcapan je tu še od njenih starih staršev
gleda kristalno posodo s sadjem na salonski mizici
okrašeni s čipkastimi prtički
posoda je bila poročno darilo
sadje so otroci nabrali na pašniku za vrtom
misli mu vrvijo kot mravlje na gomili

čas kar stoji
z omare ga motrijo steklene oči nagačenega fazana
obhaja ga slabost
spahuje se mu
soba smrdi po cenenem jabolčniku

Hana Bujanović Kokot, h.

brez naslova

Zemljo, ki se mi nabira za nohti, zbiram v steklenih
kozarcih in jih postavljam na balkon,
v sedmem nadstropju ustvarjam gozd, ki ga ne vidim
več.

Zjutraj kličem nimfe, škrate in mravlje, in ko si
posteljejo,
zaprem kozarec, s prsti zdrsim po njegovem robu.
Z mano ste varne.

Mantra

Sredi puščave sedi menih.
Gol je, oblačila je pustil nekje za sabo
in zdaj išče uteho v zrnih časa okoli sebe.
Pobegnil je od sveta, ki ga je skušal rešiti,
ki ga je skušal odrešiti,
in zdaj se utaplja v zrnih časa okoli sebe.
Sredi puščave sedi menih.
Obupal je in zdaj se spreminja v zrnca,
seseda se v prah.
Svet se bo moral rešiti brez njega.
Svet ga bo moral odrešiti.
Sa. Ta. Na. Ma.

Peron št. 7

Kaj ti bo tatu Ricka Sancheza
tik nad desnim komolcem
pomenil, ko se vrneš domov,
kjer nihče ne razume,
zakaj na omari zbiraš slamnike
in zakaj je tvoj partner glasbenik
in da tvoja jajčeca želijo še nekaj časa zase?
Tukaj, na peronu 7, nihče ne ve,
da je idealna biološka starost
za spočetje prvega otroka petindvajset let,
njenih, ne njegovih,
da si ti že dve leti v zaostanku
in da lažje preneseš poglede neznanih starcev,
ki sledijo linijam, v katerih ti čez boke
padajo satenaste hlače s potiski bezgovih cvetov,
kot poglede staršev,
ko med srkanjem goveje juhe vsako nedeljo
pričakujejo srečne novice.

Polona Campolunghi Pegan, Polona C. Pegan

Kjer se je pričelo nebo

Ko že zdavnaj postaran večer usiha
v opotekajoč korak izgubljenega potepuha,
neizrečeno odpre vrata v bližino.

Majav naslanjač škrbasto pomežikne luni,
da zapeljivo odstre zavese s svojih polnih prsi.
Med prsti drobim srebrno mesečino. In vem ...

Nekoč bova v nekih sanjah spet objestno neustrašna.
Stoletna vrba naju bo nežno pestovala.
Žito se bo zibalo okoli tvoje in moje dlani.
Poljubljala ti bom podplate in ti šepetala
v jeziku pozabljenih ljudstev.

Nekoč bova spet tam, kjer se je pričelo nebo.
Nekoč bova vedela čisto vse, kar je potrebno vedeti.
Nekoč bova vsem izhodom pokazala osle,
da naju bodo zaman klicali po imenu.

Ostala bova. Čeprav se razleti poslednji spomin.

Kontinuiteta

Moja nona je v Trst nosila jajca
in jezo na mamu akleksandrino.
Prav zaradi v Kairo preseljene matere
ji je vedno žalostni tata lahko kupil čevlje za v šolo,
ki so jo sosedovi otroci obiskovali bosí.

Učiteljica jih je pogosteje vlekla za ušesa in jih
zmerjala:
»Pidocchioso, pidocchioso, pidocchioso.«
Vse je za nekaj dobro.

Potem je moja nona vzgajala mojo mamó
v ljubezni do Boga in domovine in nekega Tita.
Zamere so takrat molčale
in se z večjo penetracijo manifestrale kasneje,
med oblački dima iz filter 57,
netalentirano vadbo violine
v dvanajstnadstropnih stolpnicaéh z 1,5-metrskimi
balkoni na jug,
spuščanjem s poniji po betonskih garažah
in mozolji generacije, ki je,
enako kot vse druge,
želela verjeti v svobodo,
pa jih je struktura družbe pustila predolgo na cedilu
iluzij.

Neka vrata sem prvič odprla na dan,
ko sem se sprijaznila z dejstvom,
da sintaksa moje zgodbe ni dovolj dobra za literarno
nagrado.
In da briškulo lahko igram le še z oglušelim
papagajem,
ki ga ne moti ne moj zguban vrat

ne pomanjkanje posluha za potrebe drugih.

Malo obžalujem, da sem zanemarjala erotični vidik
življenja
in da nisem, tako kot moja nona,
nosila svilenih kombinež,
ki so se jih naveličale bogate Italijanke.
In včasih, da sem dojila lastne otroke.

Kdo ve, kako bi se obrnilo življenje,
če bi se nekoč odpravila v Kairo.

Prinesel si mi veter in jutra

in koža mi je spet zadišala
po nekem daljnem dopoldnevu.

Sence hrepenenj, strahov in nikoli prehojenih stranpoti
so začudeno dvignile glave iz lično urejenih predalov.
Dolgo neme so spregovorile v praznino
samoumevnosti
in čisto narahlo premaknile srce.

Izgovorile so besede,
o katerih se ob praznično pogrnjeni mizi
s srečnimi otroki
molči.

Jure Drljepan, JUR

Prek trenutkov do večnosti

čas je v nas
in sedanjost je ježa
na neosedlani preteklosti
po nepoznani
ukan in pasti polni
poti
v prihodnost

čas je v nas
mi pa na temeljih
svojih prednikov
iz delcev njegovega prahu
iz trenutkov
gradimo novo stavbo

stavbo za zgodovino
svojega življenja
ki bo nekoč
drobčen delček
neke skupne večnosti
na kateri bodo
zanimci gradili
svoj čas

Večer ob morju

pesem čričkov
ugaša
med borovjem

višina neba
se utaplja
v globinah morja

modro olje
bonace
se dviguje s površja

in se polega
na veke
spokojnega večera

Mirjam Dular

Skaloris

Iz krede s kredo
riše paleontolog
tulipanov šop.

Na sprehod

Skozi džunglo
do oaze v ožini,
čez oguljene kamne
v opolzko blato;
dežujem,
občudujem usločeno eleganco delfinov.
Premerim vsako ped svojega rta,
s skale na skalo,
stopalo ob stopalu.
Sledi. *Vrečka-od-čipsa*. Zaprt kozarček
za vlaganje, v tekočini fileji barve
postanega želodca.
Obuvalo. *Dila*. Plastenka.
Rdeč kvadratni ovoj *Durexa*,
na veji naprstnik
kapljevine. Obešen. Niha.
Steklo (zeleno). Košček platna.
Kri na skali.
Nadaljujem.

znanka (grafiti cont.)

dovolj štiripasovnic ne boš čakala na jelšanih
greš in ničesar
mi ne obljubljaš okrogla si širša-kot-daljša
bo rekla mama in
pratete so bile še širše pa so umrle
niti imen nimajo več pratete
vidiš v ogledalu — *ogledalce, ogledalce na steni,*
povej — trnuljčica
sneguljčica matrojoška babuška kmetica
srp je orodje žanjic
v križanke ga tlačijo kot da bi
novi vedeli kaj je žanjica kot da bi
kdaj videli razpočeno zrno preden
ga razdejanjijo v beli beli
heroinski prah in zavijejo v kruh
dobra si kot kruh tudi to vem
vzemi si večer vzemi si še eno liziko
in liži liži do krvavečega
jezika potem vsemu svetu povej da ni v tebi
niti malo jeze niti malo
jeze — ena sama korpulentna, trpko-sočna,
ljublajoča usta.

Vsakdanjost. Adaptacija?

To mesto je imelo parke, smeh, posluh, barve
in prebivalce.

Zdaj so vsi temni in nerazločljivi.

Z Rožnika se vrnem še pred mrakom,

ulice so iste, pot domov že najdem,

a prepoznam jih ne. Podhodom se izognem,

še pred mrakom so temni, nerazločljivi.

Tam teče človek, ožema se, steka v kanale,

v vzporedni svet podzemlja. V strah.

V norost. Segregacija pronica kot voda,

a ni voda. Voda bi odtekla.

Nič več ne hodim ven.

Vrata zaklenem. V nerazločljivost.

Starejša gospa in sadje

Z vekami bom mežikala,

pogreznjenimi v podobrvje.

Migljala bom ustnice

ali jih drhteče, nekontrolirano oblizovala.

Grizla uhajajočo kožo zgornje notranje šobe

ali pa z jezikom vztrajno iskala manjkajoči zob,

da bo videti,

kot da imam v ustih dve češnji* naenkrat.

Ali pa bom povlekla obe ustni navznoter,

spodnjo pa še navzdol;

da bo videti, kot da trpim.

Pa ne bom.

Poleg tega bom potresala z glavo

in frekvenca potresavanja bo višja,

čim starejša bom,

ujeti bom morala ritem med kožo

in glavo.

Glas se mi bo znižal,

č-je bom rapidnostno izgovarjala kot ć-je.

Tako dolgo bom podrejala podredja,

da bodo v prepodrejenosti razpadla.

Izoblikovaljala bom vedno daljše, vedno

kompleksnejše stavke,

ki ne bodo odnehali.

A če se bom namenila analizirati pesniške opuse,

bom kljub starosti zagnala *orange*.

Ničesar se ne da izsiliti,

vse pride, ko pride. Kot sadje.

* Hrustavke, ne katerekoli češnje.

Marija Gale Lisjak, Maša GL

Bila

Bila
Sva mlada mehka jasna
Z rokami v mokrih tleh
Nevedna in brezčasna
Z naivnostjo v dlaneh

Bila
Zasanjana pri morju
Zadihana od zvezd
Brez vihre na obzorju
'Znad brige tujih gnezd

Bila
Premlada za vso srečo
Zelena za izziv
Podtaknjena pred gnečo
Brez strehe za naliv

Bila
Sva kos le sencam kratkim
Obdana z jarkom vran
V omami z dimom sladkim
S stopali daleč stran

Bila
Sva slepa za futuro
Neznanih dimenzij
Z neznanjen za maturo
Življenja harmonij
Bila.
Prekrhka sva.

Remorse

S peresom narišem na čelo si krog
Se nežno s pepelom posipam
Ponovno sprehajam se tam bosih nog
In v džinsu vžigalnik zatipam

Z blazin'co kazalca vrtim pramen las
Mezinec se v lice upira
Ponovno ti šepnem v uho: To sem jaz
A dalja mi usta zapira

S pestjo se udarim pod rebri lok
Utrip preglasi hrepenjenje:
Ponovno sanjati s teboj! Bok ob bok
V objemu deliti življenje

Si s kamenčkom belim tu dolgčas krotim
Ob kavi ki spet šla je preko
Zakaj si dovolil takrat da zbežim
Le gledal in gledal. Kot v reko

Nekaj

Something old
Something new
Something borrowed
Something blue

Nekaj starega – ampak ne starega gramofona
Nekaj novega – ampak ne novih sosedov
Nekaj izposojenega – ampak ne tujega denarja
Nekaj modrega – ampak ne hišne fasade

Nekaj mladega – samo ne viskija ali piva
Nekaj starega – samo ne sendviča in mleka
Nekaj podarjenega – samo ne biserov in Urana-235
Nekaj oranžnega – samo ne para kavbojk

Nekaj neumnega – za prijateljstvo in smeh
Nekaj bistrega – tukaj lahko kar delfina
Nekaj sladkega – potopljeno v belo kavo
Nekaj grenkega – zapečen česen v olivnem olju

Nekaj starega – kot sta ljubezen in strast
Nekaj novega – kot so mehke bombažne nogavice
Nekaj izposojenega – kot je knjiga ali praskalnik za
hrbet
Nekaj modrega – kot je košček borovničeve pite med
zobmi

Dunja Polonca Guček, Dunja PG

Trenutek

Kava je ujela slutnjo v oblak
in jo puhnila v trenutek.
Naznanil si ga vljudno;
hvala, dobro sem spala.
Ko bi moral reči,
da so ptiči pojedli vse seme,
si na staro kuverto narisal nebo.
Hipen dvom je hušknil čezenj;
oči, pokaži mi oči –
so modre ali zelene?
Zapečatil je priložnost in
segel po svinčniku.
Prečrtal je jug.
Odválil si zahvalno skalo in
v trebuh trinovega kompasa
žvenketnil zaspominjene ključce.
Hudičev algoritem jih stalno
naplavlja na plano.
Prekleti ptiči iščejo seme in
trdijo, da zima še traja.

Izkapljana

Pred morjem izkapljane sebe
se oziram za burjo.
V dolge izdihe iztiskam postanost,
da izvotlim ostanke spominov.
Naj se kot strgana jamborna platna
obesijo čez rebra strohnjenega trupa
in v kosih potonejo v mulj,
da jih neko drugo jutro
oprane naplavi na bele grebene,
kjer jih nanizam na iglo
in vsijem v nagrobni okras.

Rok Horžen

Plaža

Leživa dvajset metrov,
in ne dvajset kilometrov narazen.
Kakor želijo.
Saj veš, da si dobrodošla.
Ker se ti ne da primakniti,
so se med naju vrinili neki
briskantni hohštapljerji –
fantastično izgledajo.
Ob njihovem prihodu
je vzdolž obale zavel osvežujoč vetrič
z vonjem lubenice
ter olajšal pripeko.
Strašansko kul se jim zdi
vse, kar počnejo.
Kontrolirano po navodilih inštruktorja
glasno napihujejo sup deske
in tacajo po moji brisači.
Kakor hočejo.
Ti nisi taka,
slična si prostitutki –
lena, otožna, perverzna, impulzivna
in že precej zravnana.
Ne vem, če je to kul,
nimam vodiča,
očividno me vulgarnost ne moti.

Rok Horžen

Mehanično listam strip,
v resnici
pa se zabavam ob razburkani reakciji staršev,
ko si kak mladič
spontano
vtakne ščepec mivke v usta.
Kakor znajo.

V Dubaju ni Kolpe, niti mrzle

Ja ljuba duša.
Kaj na svetu naj bi zameril človeku,
ki ga imam iz nekega razloga rad.
To je enako,
kot če bi šimfal čez rokenrol,
kakšen sem.

Jernej Jager

Žival

*lastniki so me našli – neko nedeljo
po goveji juhi
in
bil
sem
čistokrvni
čipiran
udomačen
vešč številnih nagobčnikov
ter
vzoren*

Človek
oddáljen od sebe

*protagonist
antagonist
melanholik
z
resnico zavito nekje med kočniki
drugače redno dresiran
primeren za vsakega malo večjega otroka*

znam reči »Hov« ko je to vsaj malo potrebno

*ponižen
preudaren
racionalen
poslušen*

predan povodcu

v

konóbi

hiše

bloka

soseske

ravno prav ukrojen potrebam oblasti

Solze

Bilo je v vodoravnem položaju, brez mejkapa in ko oči še niso gledale skozi steklo.

Na obzorju – drobcene pikice kot svetilniki. Bile so lomljive črte, ki so ustvarjale geometrično slikanico na platnu pigmenta. Potekle so in kapljale v pravokotne oboke temačnih grimas. Arhivirale so se v podzavesti vratne gube.

Lojnice so se odpirale za grenkobne značaje. Človek kot kontrast izraznosti je bil mehàk drget. Zaradi njih je bila plovba čolnov po osojni strani obraza upočasnjena.

Skodelice porcelana

Globina plime v tebi usiha. V sencah skrivaš ta svoj izprijeni jaz. Opazil sem, kako tema pri ljudeh izenači bivanje in nebivanje. Srknem grajeni čas, ki sem ga gnetel v skodelicah porcelana.

Odstrl sem ti vse svoje skrivnosti in se sprehodil po divji strani promenade. Zatišje je – in zamolklo brezvetrje mi prija. Na plesišču z metulji te spregledam.

Spominjam se poletja, ko sem prvokrat sam v tišini stopil v morje. Ti si tistega dne ustnice pobarvala v roza in z razdalje štela polzeče kaplje, ki so orosile moje slano telo. Dlan je točno dopoldan na soncu zaman čakala na tvoj oprimek. Razbila si skodelice porcelana, v katerih sem gnetel čas za naju.

Pa kaj bi ti zameril? Ti vendar živiš v temi – že ves ta čas.

Vidim te.

Marinko Jagodić, Maki

Senryu

V družbi dveh palic
s taktom nordijske hoje
odganjam dolgčas.

Jasna Janež Markič, rožmarin

Upor

valovanje
množic
krik
pasivne institucije
potrebne revolucije
umik
na kavč
pokovka
poka
pok

Ljubezen je ...

topel občutek, ki traja več kot trenutek
objem v tišini in zavetje v bližini
izlet v neznano in poljub na rano
in je roka v roki na najini poroki

Želje

Upam, da bomo ljudem letos lahko rekli Normalni
ljudje,

ki se ne vedejo kot vzvišeni Malomeščani.

Da njihovo Poletje ne bo le v gostilni,

ampak tudi v Norveškem gozdu,

kjer bodo lahko opazovali Liščka.

Da bi Grenko morje okušali kot razsvetljenje misli
in se relaksirali, ne v Senci zločina, temveč v senci
bora.

Da bi vsak večer zapeli svojemu otroku Uspavanko
in večkrat rekli: »Moj mož, pogovoriti se morava o
Kevinu.«

Katarina Juvančič, Katarina J.

Bili so tudi časi, ko je zgolj rosilo

Včasih me obiščeš v sanjah
z vekami, poležanimi od karme,
in podočnjaki, pod katere si
zakopala skrivnosti kavnih usedlin.

Pod pazduho nosiš *Gates of Eden*.
Poslušaj jih z motociklistično črno Marijo
in cigansko kraljico na dveh kolesih.
Jaz pa slišim samo drobljenje
odkrušenih rim, ki škripajo pod zobmi
kot kak biblični omet.
In hropeče zaganjanje v toniko
od tod do nikamor.

Zunaj zopet dežuje in stoletno samoto
načenja plesen. Z njo premažem
pljučne alveole, kot me je naučil
Gabriel García Márquez.

Vdihnem se v kozorogov povratnik.
Na zbledeli razglednici iz São Paula piše:
Vedno ostane nekaj, kar lahko ljubiš.

Šebreljski eros

diham skozi
blazinice prstov
skoznje mežikajo
drobceni orgazemčki

z leskovo vejo
me oplaziš po
pomarančnem celulitu
žari kot sonce

zlato nit
razpotegneš
čez travnike
v razkoraku jo
preskočim
ker zdaj
zdaj sem
pognojena in
divje rastem

zgrabi me
za medvedjo
stegnenico
vanjo izrezlaj
luknjice
naredi piščal
da bova piskala
omamljena od
vseljubja

O vprašanju osvobajanja žensk in rib

Zmoti me, ravno ko berem
o kitajskih feminističnih
anarhistkah iz leta 1907.

Potreben sem. Prosim, naredi mi uslugo. Zdrkaj mi ga ...

Vmes mislim na ribo, ki se
od kosila valja na mizi.
Nisem je pospravila v hladilnik.
Danes je bilo pretoplo.
Gotovo se je že usmradila.

Mislim na He Zhen.
»Ženske, ne sovražite moških.
Sovražite, da nimate jesti.«

Ženske morajo biti site.
Samo moja je neprestano lačna.
Jé vse od kraja.

Tudi ribo od kosila.

Branka Kamenšek, branka

Soustvarjalci usode

Že deveto noč vrtim molilni venček.
Utrujena od klicanja boga miru,
slišala sem njegove besede:
Dal sem vam svete knjige,
a ste jih napačno prevedli.
Dal sem vam polja, morja, gozdove, reke ...
a sami ste izumili strup!
Dal sem vam razum,
a vi ste z njim jačali podočnike.
Dal sem vam seme ljubezni,
a vi ste z njim hranili jeklene ptice,
ki sedaj ubijajo vaše otroke.
Dal sem vam vse,
a vi ste hoteli več
in obris zemlje spremenili
v požrešno nabreklost.

In vendar te pogrešam

Brez trkanja
Kot duh skozi zaprta vrata
Vstopim v tvoj dom
Z desno roko podpiraš glavo
Leva pa mlahavo leži čez koleno
Iz prstov po zaprašenem parketu kapljajo besede
Večer je
Ob večerih sva vedno imela nekakšen skupni ritual
Sedaj pa pobiram padajoče črke
In jih poskušam zložiti
V koščke fatalističnih želja
Za hrbti skrivava tisto kar bi morala izreči
Pa nisva
Približam se ti
In se takoj spomnim da me ne čutiš
Saj me ne moreš
Sem samo nekdo od izgubljenih
S kako lahkoto sva pozabila
Da sva narejena iz krpic veselja
Peščene zemlje
Žerjavice v prsih in vetra
Ki se vrtinči v luknjah razuma
S priložnostjo ki sva jo čakala
Sva delala kot s kamenčki
Ki jih kar tako brcnemo
Ker so se nam slučajno postavili na poti
Šla sem iz tvojega doma
In se vrnila drugačna
Sebi tuja
Nekdo ki ga nikoli prej nisem srečala
Preobrazba

Kje pa
Navadna prevara same sebe
Ko sem včasih brskala po tvoji temi
Sem ji dovolila da me ovije zaduši
Šibki in ranljivi senci
Sem vedno znova pomagala da se izravna
Jutro je
Odprem okno in se prepustim sončni kopeli
Zasneženi vrhovi hribov izgledajo kot kresničke
Ki prižigajo nove strasti in nove želje

Jutra nam niso obljubljena

Me je vprašalo kako sem
In se mu odgovorila da nisem
Težko je začeti dan v katerem je
Željo po nečem novem
Zamenjalo hrepenenje po starem
Na teku skozi tristo petinšestdeset dni
Izgubljam stvari
Po ajfon se vrnemo nazaj
Brez njega se ustavimo
Zamrznemo
Po strpnost razumevanje mir ljubezen
Pa ne gremo nazaj
Tako umremo čeprav smo še živi
Molitev ne bi smeli začeti z
Daj nam

Stojan Knez

Haikuji in haige

nočna idila
dotik gladine z veslom –
razbita luna

*

nisva skregana
le odnose gladiva
malo drugače

*

stepeni oblak
utrujeno pristaja
v visokogorju

*

Močvirje v megli.
Mlada račka koleba –
plavanje, hoja?

Upravičena laž

Pred vstopom v zdravstveni dom
rutinski pregled.
Bizarnosti.
Med drugim vprašanje:
»Se počutite zdravi?«
????????????????

(nujno potrebujem zdravnika)
zato
moram lagati ...

Aleksandra Kocmut - Kerstin

Nezaželena

Ne veš, da sem hčerka.
Z roko, ki visi v prazno,
kadar drgeče. S premalokrat
objetim telesom. Z očmi,
ki so včasih verjele v boga.
S preperelo vrvjo za prtičke,
ki uglajeno prekrijejo
črvovino.

Ne veš, da sem mama.
Ne veš, da me uživajo
v kosih z veliko zabele
in da vsako noč poženem
na novo. Z malo bolj uvelimi
listi in z vse več koloradskimi
hrošči. Ne veš, da je
v moji senci še vedno otrok,
ki čaka, da mu položiš pod solzo
krpo sočutja.

Ne veš, da sem ženska.
Misliš, da sem poleno.
In bog mi pomagaj,
včasih zato še vedno
razpadem na trske.

Stekla

Ker se vse na tem svetu prav zgodi.
 Ker je vse že storjeno in mrtvo in hkrati rojeno.
 Ker ti je babica rekla, da pridnim punčkam
 nihče ne raztrga krila.
 Nihče ne raztrga kril.
 Ker ti je mama rekla, da pogrej očetu večerjo,
 ni pa ti rekla, da se zakleni v sobo.
 Ker ti je sestra rekla, da pride pote,
 ni pa povedala, kdaj.
 Ker se vse na tem svetu prav zgodi.
 Ker si se vedno znala smehljati,
 četudi s škrbastimi zobmi.
 Četudi z iztaknjenimi očmi.
 Ker so vedno dejali: Glej,
 saj si prav taka kot prej.
 Ej, tebi čas ne teče naprej!
 Čas res ni tekel.
 Čas je jebeno stal,
 medtem ko si tekla ti
 kakor stekla žival.
 Ker se vse na tem svetu — — —

Zdaj te gledam staro.
 Vse več tvoje matere je ugreznjene
 v tvoj epitelij.
 S tretjim očesom skrivaj
 že pogleduješ tja čez.
 Ko sklepaš roke, nisi več videti kakor vila,
 ki pleše na valu poželjivih teles.
 Videti si, kot da naricaš,
 kot da vadiš za tisto z nogami naprej.

Gledam te, togo za tugo,
 sebe za drugo,
 in ti ne vidim oči.
 Zato ti ne morem reči: Poglej!
 Ne morem ti reči, da mi je žal.
 Ne morem te vprašati: Se je zgodilo prav?

Majda Kočar, ob potoku

Rojstna pesem

Vso noč sem iskala
pomečkane,
vsepovsod raztresene ostanke
kuvert, revij, ne do konca popisanih listov,
kjer se same od sebe
zapisujejo besede.
In tisto lepilo,
ki mu vedno znova zmanjka
skoraj breztelesna snov smisla,
da bi jih čudežno zlepila
v pesem.

V okamnelih zenicah
so se potem zganili
bliski
in črički
in netopirji in kače in kri-žišča
in sence, nastale brez sonca,
in kremplji in prepadi in črnina
in prvi krik in zadnja pozaba.

In bosa stopala
so se skoraj nagonsko
dotaknila
rose zvezd.

Dušica Koreš, dusica

Haiku

mesec na dlani
počiva po napornem
popotovanju

Senryu

zvezdnato nebo
brezplačna osvetlitev
neki dušici

Haloška reka

Lenobno iščoča novih poti
med rastiščem belih zvončkov,
s stopali mladih vrb,
ki se predajajo pilingu rečnih prodnikov,
z brežino,
porastlo z grmovjem,
kamor so se zagozdili razpadajoči utopljeni,
nekoč bistra,
z vonjem gole kože,
ki jo oživi le obilna pošiljka z neba
in ji dodeli par dni svobode.

Družina

Bog je naredil moža.
Potegnil ga je iz blata.
Umil ga je,
postavil pokonci.
Naredil mu je
močne roke,
široka ramena.
Nanje mu je dal bremena,
ženo, otroke, službo.
Žena je videla,
da je dela veliko,
ponudila je pomoč
in mož se je strinjal.
Otroke sta dala v vrtec,
potem pa sta v gonji
za zaslužkom
komaj čakala na tistih
štirinajst dni dopusta,
ko bodo skupaj,
v miru, pojedli zajtrk.

Henrik Korpnik

Pejd, greva

Ko suho klasje
upogiba glave
pod težo zrnja
je treba žeti
je treba
rezati
zmleti
Vse

Ampak pejd
Pejd greva
zdejle
v teh urah

Popoldne ne zmorem
popoldne enostavno
ne zmorem več

Tihožitje

Veter trga z mene
še zadnjo
sprejemljivo podobo

Ponarejam sledi
v krajini kjer nič
ne obdrži
svojega pravega obraza

Vrinjene besede
in opisi
me ne zaznajo več

Nekaj prikupnih kosti
v objemu
sadja in cvetja
brez ozadja

Lutka na smetišču

Eno oko še odprem
z drugim ne gre
Zadušljivo je
hrup drugih neznosen

Na kopice odpadkov
se kriče spuščajo galebi
trgajo polomljene ude

Ampak kam
kam vendar greš
saj sva komajda spregovorila

Milomir Kovačević, Miko

Žalostne noči (Judežev poljub)

Spovej se v treh besedah
Resničnost
Resnični kruh je na mizi

Mlad odideš od doma
in vrne se nekdo drug
Kje si
Greš in si kupiš nekaj

Samonikli
iz zgodovine vzeti
ti pohabijo vidni živec
in škilast krpaš
razcefrano prebujenje

V rumeni mesec
v rdeči noči
poletijo vrane

Skriješ jih v srce
kot žalostne noči
Potem
ubit strežeš ubitemu
poljubiš ga
ne da bi vedel
od kod je priletelo

kdo bo izdril sulico
ko se gledaš
iz publike v areno
ko se gledaš v grob
in ne veš
kam bi obrnil palec
lastne sodbe

Včasih

Razred rumenih račk
na zlatem valu
drsi čez obstoj in neobstoj
Zrem v temo
jadram okoli padlega drevesa
Poslušam tišino
Pasulj brbota
v največjem loncu
kar jih premorem
Stvari so tako preproste
kot jajčna lupina v terpentinu
smrt
vprašanje otroka
zakaj so golobi
Včasih odgovarjamo
tako vdano
kot je življenje brez besed
Nemogoče
kot je kruh
oko
ki se ne more nasititi svetlobe
Včasih razumem

Dve samoti

Resnica
Otok sredi sanj
ki se ne morejo zbuditi
Mati
s hojico
na svojem potovanju
iz sobe v kuhinjo
Tako počasi
tako bliskovito
postajamo preteklost
In pakiramo
pakiramo
kot da bomo kaj vzeli
s seboj
med bitjo in ničem
Kaj je bolj krhkega
od smrtnika
ki izbira med stvarmi
najljubšo
za kraljestvo ki ne mine
in se razblinja
kot dim
v solzah dveh samot
Tega ki gre
in tega ki ostaja

Matej Krajnc

Pity

usmiljenja ne bo
skrotovičeno je
ne upa si več iti
državlanske nepokorščine

piščanec je pečen
pravijo na robu mesta
to je strogo zaupno
to je osebna gesta

usmiljenje ne vidi
usmiljenje ne ve
in močna zvezda vzide
in južni otok jé

sodci se kotalijo
spreminjajo se v ljudi
spreminjajo se v komarje
na tropski ohceti

usmiljenje ne vidi
usmiljenje ne ve
in močna zvezda vzide
in južni otok jé

Kult nevednosti

opašem si kult nevednosti
s pasom grem v koprive
gledam, če bo kdo šel za menoj
v kalifornijo ali v ninive

srečen sem, ker stopicljam
smejem se, ko stopicljam
pridite, pridite, vidim vas
tudi popotnico imam

pot ni zagotovljena za vse
ko se megla dvigne, izgine
gledam, če bo kdo šel za menoj
pa samo vpijejo, surovine

srečen sem, ker stopicljam
smejem se, ko stopicljam
pridite, pridite, vidim vas
tudi popotnico imam

Srečanje

avgustovski pršci
imajo svoj prav
brisalci so utihnili
avto je vžgal

dvigalo je čakalo
in obmolčalo
koga nosilo bo
koga oddalo

postava pri vhodu
majhna in tuja
in glasba po zvočnikih
iz xanaduja

in nekaj korakov
do prve klopi
in zgodba ki zdaj
po domu diši

Samo Kreutz, albin

Brahek

Zunanji ropot.
Povsem preslišano
kopičenje let v meni.

Menjave

iz hiše svojih gozdov
odneseš svilnato prostranost

in jo zamenjaš
za grobo tkano platno
bližin

ter z njim pregrneš vse komaj še viseče dneve
da vsaj za odlušček hipa pozabiš
kako hitro lahko tudi čas

ovdovi

Polje (polno jutra)

daleč stran od hiše
skorajda na skrajnem vogalu polja
zaseješ svoja membranasta jutra

naj rastejo

skupaj s soncem
in drevjem

a čim se nacedi njihov čas
jih požanješ
ter že na dvorišču zanetiš ogenj
da si čim prej pripraviš pogačo neoluščenih daljav

za ves tisti vek ko bo prostorja tudi okoli tebe premalo

Haiku

Letalo v zraku.
V daljne mesto odhaja
moja samotnost.

Silva Langenfus

Prazniki

Zremo skozi okna.
Tako čista so.
Dihamo za njimi.
Objemamo odseve, ki spontano izginevajo.
V tišini je pokopan mir.
Življenje je tam, nekje zunaj.
Tako pravijo.
Prepredeno je s pajčevino umetno ustvarjene sreče.
Kopičenje in krašenje privablja nočne metulje.
Vrvež se je zapletel v električne kable, v nevidne napeljave.

Svet je napihnjjen balon brez kompasa.
Ujet v brezvetrju neznanih sil.
Vrednota je kot izčrpan rudnik zlata.
Slutimo veličino, a je ne dosežemo več.
Postali smo majhna, zakrčena bitja.
Zremo skozi okna.
Že dolgo niso več pomita.

Skrivnost

Osamelci smo.
Samotna drevesa v gozdu brez svetlobe.
Tiho sklanjamo posušene krošnje k tlom in iščemo toploto.
Na trhljih vejah gnezdiijo krokarji in valijo jajca,
ki se kotalijo med lubjem in nebom.
Na koncu pristanejo v požrešnem ustju nevidnih zveri.
Dotiki metuljev bolijo bolj kot rane posekanih grč.
Neotipljiva kri curlja v podkožju olesenelosti.
V srcu korenin žubori večna reka spominov,
ki spleta vozle in se spreminja v drobljivo kamnino.
Še dolgo se bo usipala skozi prste časa.

Ples

Dan je kuštrav
Poln medu in sonca
V žilah drevja nabrekajo sokovi

Privablajajo brenčeče sanje

Zrak je pijan
Tiho pleše in diši
Med trepetanjem zelenja

Nisva iz tega sveta

Kotiva mladiče lepljive od soli
Ki migetajo pod stopali
kot slap iz mravljišča

Dominik Lenarčič

Na tleh je najlepše

Sanjaču so dali strgalo.
Poslali so ga praskat
sveže zvezde
z neba,
še preden bi lahko te postale
supernove.
Ko je odsanjal,
so ga potegnili nazaj dol,
da je pobral
in pogoltnil
vse zvezdne okruške.

Pot skozi mesto

Dobrodošel v središču brutalizma,
moj hrabri popotnik.

Ob vhodu vidiš kostanj,
ki ima razkopane korenine.
Lobanje ti zrejo v dušo.
Oči ti zdaj napadeta dve vrsti blokov,
v katerih živijo ljudje hladnih rok
in razvezanih jezikov.
Rekli ti bodo,
da ima obup okus po betonu.

Prideš do prvega križišča.
Luči so tukaj vedno rdeče.
Zakaj bi se sploh premikal?
Stagnacija je napredek.

Še dve vrsti desetnadstropnih grobov.
Vidiš dvoje spomenikov?
Na levi je Karl Marx,
na desni pa Adam Smith.

Si se nagledal površine?
V redu.
Pojdiva dol,
dol,
dol,
dol,
v betonsko podzemlje.
Poglej zidove.
Novodobni pridigarji oznanjajo vse resnice sveta.

Marš na marš

Noga je človekov temelj.
Lahko stojiš na levi
ali na desni.
Na eni nogi moraš stati,
na obeh ne.

Človek je nepopisan list papirja,
na katerega lahko napišeš svoj manifest.
Če nisi naš,
si njihov.
Mir je vojna.

Naše roke segajo po zvezdah,
naše glave pa rijejo po zemlji.
Vojak,
postavi se na eno nogo
in marš na marš!

Mark Mandy, Yoda

Haiku

jesenski veter
po poti listja leti
poslednji metulj

Paradižnikova mezga

Paradižnikova mezga
Ni le mezga
Je sonce
Je voda
Je zemlja
Je veter
In je človek
Pot
Ki kaplja v zemljo

Psi lajajo

psi lajajo
 manjši bolj
 včasih zalajam nazaj
 čisto tako
 zavljo same zabave
 in pogovora
 se pa kdaj zgodi tudi to,
 da me na poti
 takoj za ovinkom preseneti
 kak na ograjo zaliman čuvaj
 v tistem trenutku
 zalajam nazaj
 čisto tako refleksno
 iz strahu in jeze
 a to je le en kratek hip
 v neskončnosti
 potem vdihnem
 in se zavem
 da psi lajajo
 večina le
 dokler je vmes
 ograja

tu si

ni
 Pomembno v katero smer hodiš
 ko Prehodiš Pot
 Prideš
 ni
 Pomembno, katero stvar Proučuješ
 ko Si
 Popolnoma temeljit
 Prideš
 ni
 Pomembno v kaj verjameš
 ko Si
 Popolnoma iskren
 Prideš
 ni
 Pomembno kaj Počneš
 ko Si
 Popolnoma Prisoten
 Prideš
 ni
 Pomembno kdo si
 ko Si Poln Si
 Prazen
 Prideš

Felicita Medved, nemesis

Zima

v meni
skeli ivje
izdih obeli zrak ~
kot harfa v jutranjem hladu
zveni

Kot v filmu

Točno ob osmih in petinštirideset minut sem vzela modro tableto. Kot so mi naročili. Ob devetih so me posadili na operacijski stol, mi odvzeli kri za plazmo, vbrizgali anestetik in me pokrili s plahto. Plahta je imela eno luknjo. Skoznjo so zarezali v tkivo. Nato so ugotovili, da ne morejo ničesar storiti, in me zašili.

Čez teden dni so mi izstavili račun.

*rahlo pihljanje
na vrvi se sušijo
ožete rjuhe*

J'ai survécu

podrl
si me na tla
razbil kot porcelan —
v vsaki roži med trato
cvetim

Vsi drobni užitki

vsi drobni užitki
so kot piškotki, ki se v ustih topijo
kratki, sladki, včasih hipni
skok srne, ki zoba liste mojih vrtnic
razglednica v poštnem nabiralniku
vzklilo seme v visoki gredi
vonj rogljiča v pečici
pregrešen požirek kokakole
kapljica parfuma na ušesni mečici
hčerkin sms: RTM
noge na mizi, ko te nihče ne vidi
(čeprav sestankuješ na Zoomu)
žuborenje vode v strešnih žlebovih
nakup modrčka v trgovini
(ja, končno ne na spletu)
še ta dež, ki ne poneha
in zehanje iz ugodja
(dovolj za en dan še nekončan)

...

Alenka Mihorič, modricvet

Brez statusa

beg-unec
kunec ki beži pred lisico
človek ali žival ki si rešuje življenje
jaz
slehernik
harrison ford brezčasja
val v reki ki išče nove daljave
otroci v mjanmaru
vsi bežijo
peš ali z vozilom
ptice ki se umikajo zimi
črna kri
ki se skriva za belino megle
ti
slehernik
ki ne najdeš prave poti
oblaki nad bežečimi griči
mlada mamica ki se boji za otroka
semena pahovke
ki iščejo dom za korenine
vsi
vse
moje misli
ki se ne morejo odločiti
kam bi zbežale

Ob strani

Ena kriza blizu, daleč druga.
Več milijonov jih beži pred vojno
in želi prespati noč spokojno;
daleč tam vdilj lakota in tuga

jemlje mlade, stare, a nič krive.
Javnost vidi grozo za vogalom,
otrok v Jemnu briga jo le malo;
plačance na ukrajinske njive

pošlje v boj zlató krvavo služit.
Mediji so lutke v rokah vlade,
s koščkom lažno sladke čokolade
ovce znajo zapelját', okužit'.

Človek slep je za resnico pravo,
majhen, a ponosen v svoji bedi;
kapital je boter zla v zasedi –
konec za humanost in naravo.

Izštevanka

Čvekálo, praskálo,
prste na tnaló!
Noge navzkriž,
zimo prespiš.

Ko spet pomlad je,
pridejo svatje:
so črni gavrani,
vsi kleptomani.

Za zajtrk je sadje,
pod mizo pa gadje.
Oblak se iztoči,
da zemljo namoči.

Vsaj enkrat daj glas –
resnico v obraz.
V oči me poglej
in zvezde preštej!

Bernarda Mrak Kosel, lovrenka

Sam ne mi pisat o resnici!

Lahko o zamudi vlakov,
o jutranjih vozačih, ki čakajo
na trdih klopeh kolodvorov.

Sam ne mi pisat o resnici!

Lahko o škarjicah rezalkah,
beli kači ali botru petelinu,
lončku kuhaj ali treh grahkih.

Sam ne o resnici!

Lahko o popravljanju zgodbe,
obrobi z zlatim trakom,
o medijih, ki štukajo rokave,

medtem ko življenje lušči mojo kožo.

Sodobna ljubezen

Ona na kavču,
melodrama na ekranu.
Njen lirski subjekt se je utrudil
od tujih definicij ljubezni.

Življenje samo
je raztopilo bližino.
Njen ljubimec
ji sporoča novo lokacijo,
zadnjo posodobitev.
S posnetka ji maha v pozdrav.
Poljub zamrzne na zaslonu.
Ona ostaja
zvesta odjemalka utvar.

Kaj gledam?

same uspešne ljudi
s samsonite kovčki
z zapetim suknjičem
naravnano kravato
strumnega koraka
na preprogi uspeha

same mlade in lepe
pametne iskalce sreče
zbiralce doživetij
z urnikom potovanj
s klikom na sledi
za izgubljeno bitjo

same fitnes modele
z mičnimi telesi
top influencerke
povsem iskrene
s pristno zgodbo
z največ sledilci

na kavču tonem vase

Marko Nemeč Pečjak, dedihajka

Plaisir d'amour (162. gazela)

Kako nam je zapela – Plaisir d'amour
25 jih takrat je štela – Plaisir d'amour
Kraljica folka
Publika je ponorela – Plaisir d'amour
Dylanovih stihov
Je bila vesela – Plaisir d'amour
Struna na kitari
V sozvočju zabrnela – Plaisir d'amour
80 jih šteje zdaj
Še bo pela – pela – Plaisir d'amour

173. gazela

Prapraded poslušal je kopit peket
V daljavi – slišen komaj kot šepet
Pradeda pa navdušil je hlapon
Čeprav takrat se ni vozilo na izlet
Ko ded pripotoval je v stolno mesto
Je videl tramvaj – zvonca čul žvenket
In oče – z motorjem dirkal na Ljubelj
Zahteven vzpon dal mu je zalet
Mene navdušujejo jadrana
Ob hribih ali pod oblaki let
A sin in vnukinja ob hipodromu
Družno kdaj poslušata kopit peket

Vlak z Lviva (178. gazela)

Vlak iz Lviva zdaj obstal je – tu stoji
Sudova – postaja ki na Poljsko že mejí
Z avtobusom kratka vožnja v Przemísl
Vrvež na postaji – tu še vse bedi
Sprejem pristrčen – saj smo vsi Slavljani
Topla hrana – čaj tudi se dobi
V šotorih postelje – tople odeje
A nihče ne leže – še nihče ne spi
Sto kilometrov vožnje je za njimi
Kar trajalo je več kakor dva dni
Utrujeni sprašujejo kako naprej
Vsak le naprej proti zahodu si želi
Proti Nemčiji in proti Franciji
Le Marusja s hčerami proti Sloveniji

Tanja Očelić

00h

izmuznila se bom iz pravljice
zlate kočije so samo prazne buče
ki svoje vrance vzdigujejo v nebo
namesto čevljevca bom pustila stopinje
svoj pravi jaz v novem koraku
zadnjih sekund polnočnih minut
pridi
ti
ki praviš da te ni
prinesi mi sonce v podzemlje
ostani ob meni
če ostanem kdaj sama

nekje vmes

Romantik jeseni (dvojezična2)

dajem ti pogled

poezija je
moje oko
veliki okvir
inspirativne strasti

ti
romantik jeseni
ostani moj

na tvoje čelo pada list
zelenih misli

spusti me na minimum
svoje zime
voda je ledena

misli mi bistri

Igor Odeb, Brezinbor

Rdeča krizantema

Postoj, prisluhni, molči in poglej!
Potopi se v nekdanje zlate čase,
za sebe, za vse nas, ki sami vase
ne zmoremo zazreti se kot prej.

Ni slavja čas, ni tistih rdečih zvezd,
ki so krasile okna, žarile nam lice,
ni čas več pravljichen in le bolest
kazalo časov je pokvarjene resnice.

Potrni angeli so, prazne tudi jasli.
Pastirjev ni, ne zvezde repatice
in komaj je slutiti tiste dni,
ko smo si zrl iz oči v oči in v lice.

A rdeča krizantema se razcveta.
Kot kri se zdi, ki lepka se preliva.
Je krik, je žalost večna, neminljiva
in slednja črka vsakega soneta.

Šepetalec

Midva sva par. Nedvomno. Moj neznanec.
Čprav nikdar ti ne uspem slediti,
pa čutim, da ne morem ti uiti,
ko mi slediš tja v dol, ravan in klanec.

Sedmero rek, gora, ah, pravljlična števila,
prebrane zgodbe, podoživljana življenja,
kako konča se nekaj in kako začenja,
pa še, kako fortuna je mogočna vila ...

Vse to sva vsak po svoje doživela.
Ti na kolenih knjigo večkrat si držal,
ko ob tvojih nemih stihih sem postal
zvest poslušalec plodnega semena.

Nisem te vzela za svojega. O, ne!
Pa trudil si z menoj se tu in tam,
a vedel sem, da več ne greš drugam.
Ostajaš, vztrajaš ... zgodba se začne.

Prebudil si me s stihmi polnoči.
Odstrl meglico, barval sive dneve,
pa spet skrivnostno intoniral speve,
ki meni tuji, napol znani so bili.

Zdaj dolgo vem, kdo si, od kod prihajaš,
nevabljen gost, prijazni razlagalec,
moj verni duh, moj skrivni šepetalec,
ki, kaj naj rečem ... vztrajaš, vztrajaš, vztrajaš.

Dno

Čutim, kako pešaš.
Iz dneva v dan,
ure v uro,
minute v minuto,
trenutka v trenutek.

Predaja.

Tvoja jadra kot zastava na pol droga.
Bila si mogočna čezoceanika,
danes komaj še čolniček
v rokavu pozabljenega jezera.

Ločje zarašča tvojo krmo,
vesla kot onemogle roke
zibljuje prignani valovi.

Okruški tvoje sinjine se lepijo na trhla tla
in vse, kar je ostalo svetlega, je odblesk
sonca v ujeti lužici na spranih deskah.

Zaman se tu in tam oziraš za krmarjem
in v redkih trenutkih spoznanj
dvigneš za ped ali dve svoji vesli.

Ne gre,
ne gre več ...

Popustiš in presušen les zamolklo udari na dno.
Čoln se rahlo zazibljuje
in prestrašena prepelica krikne v trsju.

Peščena ura použiva zadnja zrnca
in ni ga, ki bi jo obrnil.

Tina Pegan

Vežnik

Ponoči,
ko ugasnejo luči in s križci pišeš svoje ime,
ko se narava poslavlja in slaviš vse naravno,
me ljubiš.
Tako, kakor sama ljubim črno bele tipke,
ki se jih desetletja ne dotaknem.
So preveč v meni.

Ponoči,
ko pridem k tebi za plačilo prevoza dveh škatlic
cigaret,
te ponovno najdem tam,
kjer sem te pred dvomi pustila.
Tvoja lepota pika na licu poskoči,
kajti sem,
kjer sem.

In ko nebo zariše neponovljivo,
ko se smreka na balkonu vije in ogenj v kaminu
plapola,
se spominjam vseh zakajev,
ki so prehitro dobili svoj ker.

Sedaj brišem, dragi,
med vsemi tvojimi križci tisti vežnik,
ki je noč prezgodaj razložil.

Aminazen

Zdaj me ne zanima več,
ker kazalec prehitro sklene krog.
Me naredi fosila,
ki poseda na zanikanju.
Čistka uma z varikino spoznanj me pripelje tam,
od koder sem se odpeljala.
Ne zanima me, rečem, in se zvežem s sramoto.
Zatisnem vrvi in napravim vozeli,
takega kot jadralci svobodnih kril.
Zdaj je tu vse, kar rabim.
Ne poznam poti brez tebe,
čprav poznam stara razpotja,
ki so razpokala tla.

Ne.

Zanima me.
Zanimajo me tiste razpoke,
ki so delile množenje mojih korakov.
Zanima me prst,
po kateri sem se plazila vse do skoraj pokončne hoje.
Tista pomaranča,
iz katere sem stisnila sok.
In tisti kozarec,
ki se je raztreščil na koščke v urah zanikanja.

Žiga Planinšek, Ziegler

Nočem v gozd

Rad se sprehajam
po marmornem tlaku.
Kajti strah
ima g l o b o k e
korenine.
In nikoli ne veš,
kdaj bodo postale
poganjki.

Lidija Polak, Li

Če se bo nekoč našla tista

beseda,
izpuščena
v črno-bel svet
s črno-belimi polji,
se bo podelila.

In bo kruh
in bo voda
in bo bog dna duše,
burja bo in orkan, lava izpod peresa.

Kajti brezupno je biti jalovo seme
na vaškem trgu, kamniti mizi, pod odcvetelo lipo,
kjer se abecedni cepiči ne oprimejo ust
in melodika ne zadiši izpod peke ženske,

ki je kruh,
ki je voda.

popoldne vzameš iz košare rezino nasmeha

ki si ga nekoč nabrala na vrtu in predelala v med
zraven zajemaš tiste nedoločne besede odvisnosti
ki poskakujejo kot žoga in se jim večinoma izogibaš
kadarkoli se zaigraš med spomine

ob vsem tem poskušaš ostati ponižna
navsezadnje bi lahko bila tudi nevidna
tako pa imaš vsaj glas ki odgovarja
sencam kadar se sonce vzpne čez obzorje

kadar precizno določaš besedo preden jo vržeš
kot kost
da nisi popadljiva bi kdaj rada zakričala *nisem voda*
sem jez ki jo drži
popoldne sem manjša kot sem bila dopoldne

Dan naseljujejo snežinke,

večer zvezde.

Jaz pa ne vem,

ali smem v stopinje.
Iz mlade snežine te zime
potegniti gaz do pomladi,
med cvetove divjih kostanjev?

Zaiti med roje čebel
in mediti
svoj ples?

Jaz, ki se sprehajam
že v starko.

Maja Podgoršek, magdalena 98

Nebo je povsod

»Nebo je povsod.«
Izpustil je mojo
dlan.
Razlago odkrivam
sama.

»Nebo je povsod.«
Na letalu prevajam
ta slogan.

V tem jeziku je več,
v onem manj besed.
V vseh so enako
votle.
V vseh prestolnicah
zvenijo enako
hrupno.

»Nebo je povsod.«
Očitno ne ve,
da so tla
in oblaki
enojajčni dvojčki
matere otopenosti.

On prebiva na
novem nebu.
Mene pa njegov
nasmešek ob odhodu
oplazi vse do podrasti.

V mesta

Po vrnitvi so
mesta enaka.
Le kak nebotičnik
več oplazi nebo.
In še ena vas je
postala sestra mesta.
Do katerega vodijo
nove obvoznice.

Vrnem se v
mesto s tvojim
naselbinskim imenom.
Na želodčnih stenah
je prilepljen odpor.
Iznakažena je
mestna panorama.

Vračam se.
V mesta, kjer je
izvoz za vsako
domislico.

Le ta prekleta imena
rušijo občutek
pripadnosti.

Ter mesta spreobrnejo
v nosilce trilerjev
meščanov.

Voščilnica sebi

Zopet je ponedeljek.
Peti, odkar je moj
navdih prevlečen
z rjo.

Ob ponedeljkih
še vedno vstajam
ob šestih.

Suha usta obrobim
z bleščilom.
Kapaciteto misli
zategnem v figo.
Z visokimi gležnjarji
puščam čir na cestiščih.

Spopadam se v
različnih stadijih.
Sem dan bližje
ali teden dlje
tistemu ponedeljku.

Večina ne razume,
ker vse pride in gre.

Zato napišem priznanje sebi
za majavo premikanje.
In si voščim,
da ne obtičim.

Bor Ratajec

Dragi sin

Spominjam se tvojega prvega smeha,
nikoli srce ni tako zaigralo.

A danes, moj sin, mi je jasno postalo,
odkar si odšel, moja duša boleha.

Nikogar več nimam, ki smisel mi daje,
iz dneva se v dan le še težka prebijam.
Ponoči ob postelji v solzah se zvijam,
počasi prihajam do zadnje postaje.

Ne skrbi več zame, saj nisi nič kriv,
odpusti mi, krut je do mene bil svet,
obriši, fant, solze, moj čas je minil.

Ne štejem več tednov, ne mesecev, let,
že dolgo je tega, ko bil sem še živ,
je čas za tišino, dovolj je besed.

Tukaj sem (sporočilo svetu)

Da, priznam, izziv mogočen
mi postavljate pred vrata.
Dan za dnem doma se jočem,
brat za cent ubil bi brata.

Ne zanikam, da uspeli
spraviti ste me v obup.
V svojo mrežo me ujeli,
družbe piti dali strup.

Um ne zna se vam upreti,
nase črpa vso to bedo.
Čustva podivjajo z leti,
polnijo obupa skledo.

Žal pa čustva in razum
mali delček le gradijo.
V večnosti zgolj droben šum,
kot telo se v prah zdrobijo.

Prav je včasih, da boli,
sam zdaj vem in se privajam.
Vi ste jaz in jaz sem vi,
tukaj sem in tu ostajam.

Teža tišine

Neznani tokovi preplavljajo um,
držijo pokonci utrujeno dušo,
preganjajo tragično čustveno sušo,
ustvarjajo zmedo, kjer bil je razum.

Naj hrana zapolni dušečo praznino,
odreši telo te prežeče tesnobe,
odkrije spomine izvira te zlobe,
ki glasbo sveta je zavila v tišino.

Oropan ljubezni, zabrisane meje,
zavrte potrebe želijo objem,
tako sit samote, brez prave ideje.

Najem se topline, občutke zatrem,
tesnoba igrivo telo mi pogreje,
odsotno v boleča se čustva zazrem.

Marko Skok - Mezopotamsky

In si rečeš

Enkrat se je le treba
zgubati v jesen,

z esenco dozorelega zaužiti
vse sladko in vse grenko,

preskočiti ali raje prestopničiti
še eno kamenstopnico,

še vedno biti pot in potovanje ...

in ne imeti želje po hitrosti biti
čim prej na vrhu,

kajti ciljne črte ne izbriše nihče,

prestopimo jo v trenutku,
kot nam je odmerjeno

(že pred našim prapokom).

Senada Smajić, breza

Pogovori s teboj

Pogovori s teboj
so vedno bili
nepričakovani izleti
čez grbine
podivjanega sveta.

Do mirne, srečne doline
nikoli nisva prišla,
toda
tja si me peljal
vsakič,
ko si na neki frekvenci
stekel v jezik,
ki sem ga jaz, tujka,
v lastnih ušesih,
prevajala na svoj način.

Potem sva
v stični točki
brusila rjo
krvnega obtoka
v besedah
brez pravega učinka
med vrsticami
zamolčane snovi
v pesmi
Med desetimi zapovedmi
in skakala na glavo
globoko
v zatohli družbeni tok.

V tihi negotovosti

v tihi negotovosti
si domišljam
da je vsak človek
sončna ura
ki si z lastno senco
odšteva čas
do noči

se ustavim
in kot zajec
s kozmičnimi ušesi
prisluškujem
slehernemu bitju

nikoli ne vem
koliko časa
bo še hodil svet
okoli mene

Igor Šmid, igorj

Nokturno

na komodi
zapestna ura

v zagorelosti kože
ujeta vročina

med razmiki zaves
utripa noč

snamem se z obešalnika

zložen na polici
polzim v temo

Meandri

v vetru ujet svetlikajoči drget
razpet med kodre
nad tvojimi rameni
zrcali belino cvetov
posutih po bregovih pomladi

na konicah prstov
čutim brstenje

zaprem oči

izlivam se
kot delta

vate

Nad površjem

skozi zelenost listja
zrem v nagibanje senc
ki lovijo polnost dneva

v prosojnost kože
polagam drobce podob
ki se skrivajo očem

so kot neprebrana pisma
v sprednjem žepu
spomladanskega površnika

Luka Šturm, Lorijan

... in zdrava ostani (R)

Prišel je dan in tu stojim
z očmi vkovan na kamen,
v napis na njem molče bolščim
postaran, a brezsraven.

Naposled bom le sam s seboj,
po tihem se poslavljam,
prihranil sem en sam naboj,
pa zdaj se obotavljam.

»Povej, Mladost, še par besed,
povej, preden končava.
Nič več ugank, nič več zased,
nič več se ne igrava.

Si vlekla me čez trnov gaj,
čez tla, posuta s steklom,
pa zdaj ni več poti nazaj,
šla boš na zmenek s peklom!

Daj, preden pošljem med oči
naboj ti, ki ga hranim,
povej še to, te kaj teži,
zdaj ko te s smrtjo mamim?

Poglej napis, ki kot dragulj
se v marmorju leskeče.
Ti je pod njim poznan ta mulj,
ki vabi te proseče?

Kaj češ – se pride in se gre –
je oče vedno pravil,
koprive enkrat dozore.
Glej, grob sem ti napravil.

Mi žal te je? Še sam ne vem ...
A svoje si mi dala,
jaz ti samo še to povem –
Prešernu reci hvala!«

Odjekne strel, pogrezne duh
neslišno se v neznano,
preteklih let skesan napuh
je vse, kar je še z mano.

Obrnem se, odidem stran,
je kamen že izginil,
ostal bo le oguljen vran,
da bo mladost še hlinil.

Ognjišče

Moje ognjišče je toplo.

Skozi dimnik
se vali bel dim
in moje saje
dišijo po piškotih.

Včasih pa ogenj ugasne.

Takrat opeke
padejo pod ledišče
in sredica se
napije vlage.

Toplota izgine,
a alarmi bodo zvonili šele,
ko plamen pogoltnejo pajčevine.

Lučka

Nešteti plamenčki
pogoltnejo premrle kamne.
Rdeče lučke
ogrejejo pisani marmor.
Enkrat letno
toplina preplavi pozabljene duše.

Moja lučka je drugačna ...

ni zaklenjena v stekleno kletko,
ni ujeta za plastično masko.

Moja lučka je hladna ...

Neumrljiva ostaja naslikana
na zaobljenem kamnu.
Brez svetlobe
se bo svetlikala večno.

Katjuša Trampuž, henodarling

Haikuji

pod skorjo kruha
neslišno valovanje
zrelega žita

*

na gluha vrata
veter naslanja sapo
zapah zaječi

*

noč dviga krilo
sramežljivi pogledi
mladega jutra

*

vsako poletje
znova sivka zadiši
metulj se čudi

*

vihar postilja
za potopljene ladje
poslednje vzglavje

*

regrat brezdomni
iz razpoke v kamnu
ponuja cekin

Tom Veber

Vaje v odhajanju

Pisati o vodi
je kakor brati valove
tukaj je morda svoboda
a so tudi meje
so grebeni
in vodni vrtnici
ki te lahko za zmeraj pogoltnejo
prevrnejo na hrbet
da začneš pisati
z desne proti levi
v jeziku
iz katerega so zgrajene sanje
in dotiki bližnjih na drugi strani
s pljuskanjem črk
nedozorelih besed
ob čeri
ob robove lastne domišljije
brusiš svoj glas
učiš se kako z nogami
v okovih
hoditi
proti nebu.

Na hrbtu

Na hrbtu
razmajane ploščadi
pišeš
najtežjo pesem
tega stoletja
medtem
ko postaja
sapnik
tesna cev
in ti hlad
predira srce
pišeš v sunku
ko tvoje telo
postaja svinčeno
misli granitne kocke
da te vlečejo
k tlom
da se raztališ
čez asfalt
kot neimenovana snov
prodiraš
čez jarke
čez podtalje
čez neimenovana mesta

najdeš žarišče
brezno
ki te bo ljubilo.

Ramiz Velagić, Žiga Lev

Haiku

Megleno jutro.
Dišijo vijolice
na minskem polju.

Skozi čas

molčim in pišem pesem
misli kotalim v kvadratni tišini
praznina sanj ostaja v sobi
želja iz otroštva me je pogubila
zdaj sem skoraj gologlav
moja kri je strupeno plava
v njej se pretaka
izmišljen obstoj

Nevreden besed

Jaz, R. V., nisem vreden besed.
Sem zgodba vseh nas, ki lahko vidimo
tisto, kar se ne da videti. Sem
zelo krhek tok svojega življenja.
Še vedno sem neizrečen. Ponižno tkem vase
koščke (ne)minljivosti:
Ljubezen. Hrepenenje. Sanje.
Nerazumljiv sem in izmeček lastne tragičnosti.
Sem up samoljubja. Sem toliko pomemben,
kot nisem v svetu obstoja.
Pričakujem: da sem svoboden, iskren in dobra duša.
Pričakujem: da pretirano čustven vidim svet tak, kot
je.
Brez besed – z domišljijo
pljuvam v pesem
in nimam kaj povedati in tiho pričakujem:
da nisem mistik nobenih videnj. Brezbožen
ne bi želel, da me ljudje vidijo takega.
Izmislili so si kruta pravila.
V tišini zacvilim v cviljenje
in ustvarjam posebne vzorce užitka.
Omamljam se s svetlobo prostora-časa
in trdim, da moj nasmeh ni namenjen nikomur.
Naveličan in žejen preslikavam
spomine, ki se bližajo migljaje.
(Tako pesnim misli v besedne sestavine
in vsak dan sesam plemenito plesen poezije.)
Vem, da sem lasten projekt.
Nihče me ne upošteva: vsi so zelo odločni, ljudje!
Strmeč drug v drugega, me ni nihče naučil,
da preklinjam vse, kar je sveto.
Jaz, R. V., sem zgodba mnogih nas
in izmeček tragičnosti.

Jože Vidmar, Joakim

V ogledalu

Ne preneseš zime
v Ljubljani

nebo je tako stekleno
sošolci s faksa
tako tuji
študentsko delo
slabo plačano

prezebla po mestu
iščeš družbo
in se razburjaš
zakaj so kavarne
še vedno zaprte

ko si mi nazadnje
stisnila roko
je bila tako topla

zdaj pa se obotavljaš
poklicati
mi zaupati
kaj ti leži na duši
in priznati
veš že nekaj mesecev
nisem plačala najemnine.

Da ne bo prepozno

Včasih je nujno potrebno biti
družbeno kritičen

posel z živalskimi trupli
namreč še vedno cvete

če bi recimo vso Amazonijo
uničil požar
bi bilo zaman kričati

tako pa so še vidne
stopinje v blatu

a več Don Lope de Aguirre
da še vedno niso našli
tvojega Eldorada

mogoče si se spremenil
v kačo
ali v pirajo
mogoče si lenivec
v krošnjah dreves
ali nekje
kot mogočni jaguar
prežiš na plen

a ne bi bilo lepo
spet zadihati s polnimi pljuči.

Janez Virant

Segajoča

Rad bi bil hitrejši od strele,
da bi s poljubom
prehitel plazeči mrak.

Tvoje oči
so večje od zvezd,
tvoja koža pepelna,
prosojna do žil.
Imaš plah,
a meden dah.
Moral bi biti lečen,
vsemogočni koren,
in ti bi me pila
z najglobljimi požirki,
ki bi trajali
dlje kot življenje,
preko udarcev teme,
ki pritiskajoče nalega.

Povej mi, vsaj šepni!
Bova skupaj še kam segla?
Bova še?

Ljubljana

Kot bleščeči hrošč
sem puščal sled na soncu
ko sem te zasledoval po tlakovcih
čakal ob vrbi ki te pozna
veslal globoko v vse tvoje dosegljive vode
zakrit z različnimi klobuki
z drugačnimi kovanci v žepu
iz mestnega vodnjaka vrejo slike
zastave so kot trepalnice
ki pahljajo zvonki smeh zvonikov
po prstih sem se tihotapil
skozi srebrne nočne parke
prekratki so prsti da bi te ujel
le štejem lahko tvoje nočne pobege
vseeno je
ne morem spati
ko slišim vzdihovati grajske skale
in nežno izdihovati tvoje ime.

Ptič

ki ga igraš
je gospodar najnižje vrste
on bo zarezal s krempeljci
v prvo noto v prvi brlzig
brezsramni tat ki krade jutrom
trudoma izmoledovano tišino
je skriti morilec nočnih užitkov
odkrito opolzec nadlegovalec telesa

ptič ki ga igraš
ima zdolgočaseno perje
in kljun ki polaga golazen
v tvoja suha brezzoba usta

ko odletiš bodo nema

Bernarda Vrečko, Berni

enkrat

bodo kamni poleteli
naveličani nenehnega teptanja
brezobzirnega odrivanja na rob
njihova jeza se bo zbrala v težke in svinčene oblake

enkrat
bodo v apokalipsi svetopisemskih razsežnosti stolkli
vsevedne kamnohodce

potovanje k izviru

opazuješ sonce v zavesah
v tebi se prebuja dan
ni ti do govorjenja
želiš le bos preko neskončne vode
obdan z roji kačjih pastirjev
ki z vetrom sledijo nevidni poti
nihče te ne bo razumel
ampak ti je vseeno
itak bo med potjo sonce enkrat zašlo
in na tvoji koži se bodo pokazala znamenja
svetlejša kot kdaj prej
razsvetlila ti bodo temno telo
in iz pozabljanja se bodo vračali izgubljeni trenutki
ki ti bodo pokazali pot k začetku

Razdalja med nama

V svobodi nočnih ur
se želje z obrobja dnevnih opravkov
kot blisk postavijo na temno nebo –
in vidiš
volka, ki tuli v goščavo,
doline, ki odpirajo svoja vrata
in dovolijo popotnikom potovanje v pomlad,
in slišiš
galebe vreščati okrog odhajajočih ladij,
vlak v daljavi,
skočiš nanj in se pelješ kos poti z njim,
in čutiš
na koži rahel vonj španskega bezga,
sledove strastnih poljubov iz preteklosti,
ki žgejo in spominjajo,
in letiš
kamorkoli
in vse je mogoče.

A razdalja med nama
ostaja enaka.

Irena Žuravlev, IŽ - lev

Dve glavi

Iščeš
Nov smisel
V novi pesmi
Igraš se z bralcem
Ki mogoče ne ujame tvojih besed
Pesem pa kar pelje svojo pot
V širino in navzdol
vse dokler ne zmanjka prostora
In pika končno ne zaključi
smisla v nesmislu.

Ko hodim

Hodim za svojimi koraki
Po znanih poteh
bi zmogla tudi miže
Zaradi tistih, ki jih še ne poznam
sem počasna in previdna
Violino slišim, ko hodim brez skrbi
In trobento ob še neznanih poteh
Počasi mi bo vse znano
In bom sledila nogama
kot da hodim v ritmu harfe
Zelo usklajeno

IRENA ŽURAVLEV, IŽ - LEV

Tu si

Zgodba
ki še vedno trajaš

mižim da ne vidim teme
in ne tvojih oči
z dolgimi podočnjaki

pleševa v tišini
ti vodiš
a zraven tebe ni nikogar

ne vidim te
ko se te oklepam
in pesem se vrti
v neskončnost

Pesem si za otroke

Tina Arnuš Pupis, kosmulja

Luč

Droben škrat v kotu sobe,
ugasnjene so vse luči,
škratek žalostno mežika,
mrak mu pada na oči:

*»Zame ni nikjer svetlobe,
vse je pusto in sivó,
svet krivičen, poln zlobe,
jojme, jojme, kaj še bo!«*

Stisnimo pesti za škratka,
da zablode se zave
in pritisne na stikalo,
preden tema ga požre.

Sabina Posedel, Platanas

Živalska veselica

Naše lepe, črne putke
so zavezale si rutke.
Siv, vesel, igriv osliček
se je skrtil v cvetoč grmiček.

Majhne snežno bele račke
so oblekle modre hlačke.
Rjave, hitre, drzne konje
smo obuli v nove škornje.

Na drevesu glasne vrane
so pripele si uhane
in predrzne stare srake
so izmaknile oblake.

Še obilne, tolste krave
slekle dolge so rokave ...
Sonce z žarki vse razvaja,
strašen kuža – ta pa laja.

Škratošolar

Glejte no, naš mali škrat
vrtec je čez noč prerasel,
v pravo šolo se odpravlja,
vsak dan je že bolj odrasel.

Šolsko torbico pripravlja:
zvezke, svinčnik in copate ...
Z rutico rumeno jutri
pojde med velike škrate.

Staršema je zaprisegel,
da se pridno bo učil,
da se vzorno bo obnašal,
vse z odliko naredil.

Rad postal bi kakor očka,
velik in učeni škrat,
znan računati števila,
škratje knjige gladko brat'.

Našel si bo pridno škratko,
se zaljubil, poročil ...
In ko si bo našel službo,
se bo škratkosin rodil.

Škratočustva

Kadar škrat se razjezi,
si ves gozd zapre ušesa,
da ne sliši bedarij,
ki jih jezni škrat otresa.

Kadar škrat se veseli,
sreča skozi gozd zaveje,
vse obstane in prisluhne,
ko se škrat veselo smeje.

Kadar pa naš škrat molči
in ga žalost nadleguje,
gozd sočutno ga objame,
ga ljubkuje in neguje.

Mateja Mohorko, Persefonia

Robotek

Naš robotek vse popravi.
Naš robotek vse popravi.
Naš robotek dela, dela.
Priden je kakor čebela.
»Tole zdaj takoj naredi.
Nič razmišljat. Meni sledi.«
Nekaj mu zaškrta v glavi.
Končno se zares ustavi.
Stopi 'z vrste, pomežikne,
»Svet je lep!« veselo krikne.
»Listi padajo z drevesa.
Veter boža mi ušesa.«
Kaj bolj važno je, presodi.
Vsak ukaz v njegovi kodi
spremeni se in prepíše,
mavričen nasmeh nariše.
Prav prijazno vse pozdravi.
»Zdaj uživat grem,« nam pravi.
Roke še zatlači v žep
in jo mahne na potep.

Janja Plevnik, Pisana_beseda

Potepuški zajčki

Trala lala, trili lili,
trije zajčki so se skrili.
Kam, le kam so odskakljali?
So se sami v gozd podali?
Trala lala, trili lili.

Trala lala, trala lena,
mama zajklja zaskrbljena
zajčke je povsod iskala,
vsako luknjo povohljala,
trala lala, trala lena.

Trala lala, trala lina,
glej, kaj nese mala Bina,
zajček Miha je v košari,
sam se skrival je v omari,
trala lala, trala lina.

Trala lala, trala luna,
Gal prinese zajčka Bruna,
pasel se je med solato,
zdaj pa brž nazaj natrato,
trala lala, trala luna.

Trala lala, trala lana,
Rok je našel zajčka Žana,
ko sta s kuncem se igrala,
proti gozdu sta skakljala,
trala lala, trala lana.

Trala lala, trili lili,
trije zajčki so se skrili.
Zdaj so varno spet pri mami,
vsi igrivi, a zaspani,
trala lala, trili lili.

Uspavanka za Antona

Medvedku Antonu se prav nič ne spi,
v nebo razsvetljeno očaran strmi,
kjer tisoče zvezdic srebrnih miglja,
med njimi se luna okrogla smehlja.

Anton jim pomaha, zvedavo jih gleda,
rad splezal bi k njim tja v ozvezdje medveda,
po nebu bi plesal, lovil zvezdni prah,
potem pa utrujen zaspal bi na mah.

Pesem si tujejezična

Marina Adamović

Bez kraja priča

Pričaćemo predugo
Svako će obrazlagati poimanje
Prava čoveka na svoje Prvo Ja
Nećemo ni primetiti
Da je sat okrenuo dve noći za reč
Da je Sunce isipalo kroz levak sneg reci
Da je kukavica oplakala počupano perje
Da su creva misli napravila čvor
Koji će vreme teško razvezati
Priča nije dan
Priča nije noć
Ne jede
Ne kopa
Priča je važna slika u sponi
Ne stvara se dosadom – osim ako je dosada u akvarelu
(ne mogu najpreciznije reći šta je poruka ove pesme ;
prenosim samo šta mi je nacrtala noćas:
glavu juri kosa, oči rone u nabujaloj reci,
prsti lome zglavke na peru)

Čovek

Zubima kidaš dan
noć spaljuješ i bacaš
pticu vidiš tek kada
padne u mišju jamu
retko govoriš jer nema nikog
ko bi slušao
ni ko bi čuo
odjek mrtvog
dna
duše čoveka

Neljubavna poezija

1

Niko i ne sluti
kako
samotno srce peva
dvoglasno!

2

ne otvaram oči dok se ne uverim
da neke druge ne gledaju u njih
3 puta ne - da bi beonjače

isprale pogled za sopstvenu scenu

3

Reč »mržnja« nije vuk
nije Pandorina tajna
ni zla slutnja
ni poziv u boj
to je zakrpa pocepanog sna
oblak za nebo probodeno munjom
to je suptilna obloga načete jetre
ćuti ćuti ćuti
to je uvertira za život u molu

4

Izvini, smrti
kako te mogu ugostiti?
Jednostavno, bivša
Samo se nemoj mrštiti...
Obećavam, smrti
evo, opuštam bore, kapke i usne
A šta bi ti na poklon,
bivša?

Smrti smrti ne mogu se
dosetiti pretpostavljam - ništa
Dogovoreno, bivša!
Želim ti hladno noćno konačište...
A ja tebi, smrti,
toplinu moje samotnosti!
Katabazija?
Katabazija!

5

Izdaleka dopire bat tvojih obrva
gazi preko mog nemira i kovtla ga
potrebno je hiljadu nepoznatih jezika
da bih mogla jasno definisati pojam
androfobija...

6

Jedina hrana koju prihvatam je....
Jedina tečnost koju ispijam...
Jedina terapija koja mi deluje...
Jedina tajna koju rado izgovaram...
Jedini suicid kome se radujem...
je ovoliko duboka
snažna
i rimi (iz odbojnosti) podložna -

M R Ž N J A

7

{Nalik na prezir}

Dva stvora nalik na ljude
pogledom prolaze jedno kroz drugo
misli im se kreću
u suprotnim pravcima

a ipak ima nečeg što ih spaja -
oluja, mraz, košmar i samoća

-

jutro liči na ustreljenu vranu

13

umro je kao svako osuđen na
smrt

žao mi je što mu nisam mogla ikako
pomoći

na vreme ga
skloniti

u
grob

-

žao mi je

a bila sam mu zaštitna meta
tako da će on u humci
prostreliti

mene
ne smejte se
davno
me je

pro
stre
lio već
ali

skrivala sam tu svetlucavu ploču
u dnu karnevala
pakla

Riči - Hemingveje - o...

Rijad Arifović, sumiko

Krik

Ponekad se vojnici ne vrate
sa krvavih polja
pretvore se u bijele ptice
i odlete do plavih visina
da tamo snivaju
S vremena na vrijeme
obično s jeseni
kad magle padnu
na zamrznula polja
dolete, odnekud, bijele ptice
i puste krik
iznad usnulih domova
da probude
one koji su ih zaboravili

Smiona igra

Noćas ćemo samo ja i ti
 ostati budni
 kao vojnik na straži
 u začaranoj šumi
 ispod pustog neba
 daleko od grada
 koga su opisali mnogi pjesnici
 smišljajući posebne izraze
 kako bi izdvojili ljepotu
 njegovih najmračnijih dana
 Na tvom licu
 zasijala je jedna kap
 dok si ulazila u ovu pjesmu
 satkanu od nesigurnih riječi
 što donose mirise juga
 u ovu mirnu ravnici
 koja još pamti davno potonule lađe
 kojima smo sami plovili svijetom
 Neka ona bude
 naš komadić sunaca
 kojim ćemo se dodirivati
 kao koljenima ispod stola
 u smionoj igri
 bez namjere da promijenimo jedno drugo
 Ne znam iz koje knjige je došla
 i iz koje ljubavi
 čije su je ruke nosile
 na putu kroz vrijeme
 jedino znam
 da si ti jedina
 čije sam srce htio
 njom da dodirnem

Vrisak jedne mladosti

Kao jabuke
 dozrijevaju mi uspomene
 na policama sjećanja
 prelažem ih
 tražeći komadiće osjećanja
 koja su se desila nekad
 i želim da mi ponovo dođu
 da napišem pjesmu o njima
 koristeći tajanstvene riječi
 ukradene iz priča staraca
 koji na trgu ptica
 čekaju još jednu jesen
 Moje su pjesme samo moji snovi
 koji dok nebo spava
 okupani kišama
 slobodno lete
 do posljednje stanice
 da isprate ljeto
 Prebirem po njima kao po pijesku
 tražeći školjke
 u kojima je zarobljen
 vrisak
 jedne mladosti

Katica Badovinac

Krik (lipogram)

Nikli grimizni šipci
divlji list miris širi
iz krvi viri crv
crkvici križ gnjili
(grlici smrt míli).
Drhti n t pri strmini
vrt vidiš, čičci izvirili
kivni ris cvili
svi risići mrtvi.

Smrtnik vrti privid isti
pri hridini grli
divni Kirkin lik.
Cvrči, prži, šišti
dimni pipci iris skrili
hrliš tmíni i tišini.
Vrč ispili drznici
sitni tići mirni, tihi
zri silni krik.

Bez libreta

Sva zloća svijeta u pogledu jednom
očiju gladnih mržnje i osveta
svijen kao zmija na kamenu vrelom
preskačeš prečage poput atleta.

Svenule narcise položiš na log
kao Sotona raspiruješ oganj
naivnoga stvora nabodeš na rog
udarajući u svoj kozji bubanj.

Gle, rugobi toj ništa nije sveto
pred njom sunovrati pognuli glave
u hropcu zamrli soneti, eto.

Nježni stvore lišen varljive slave
oprosti što nedostaje libreto
pjesnikovim humkom pišu ga trave.

Prekrivena mahovinom (gazela)

Ne piješ više čaj od jasmína - u proljeće
Kao onih davno snovitih godina - u proljeće.
Ne čuješ više najljepše sonate,
Nit' pjev slavuja, oko tebe tišina - u proljeće.
Ne zaustavljaš se ispod lijeske,
U ustima ti okus ukiseljenog vina - u proljeće.
Procvali su mirisni jorgovani,
Divlju šljivu posu čipkasta bjelina - u proljeće.
U škrinji stoji vjenčanica od svile
I nju prekri meka mahovina - u proljeće.

Brankica Bošnjak, brankicab

Uvod u pjesmu o tebi

Danas je stao snijeg. Čuju se jata gusaka iz daljine. Reklo bi se, da se na suncu suše tvoje košulje. Izduženi vratovi trepere iza nevidljivog, zatvorenog prozora u koji sam se ostavila, da me poljubiš kada prisloniš čelo uz staklo, ako ne bude kasno. Tko te je lomio, ludo, onoliko koliko ničijost se kažnjava? Kad otvoriš srce sve se svede na trčati brzo, brzo, ne misleći. Brže od srca.

U ovoj kući

Popila sam sve što je teklo da ne vidim dukate na očima i bdijenje kraj prošlih ljubavi, da ne izgubim dah dok spokojno drhtim cijelim ožiljkom uz dva rasplesana ljudska srca, između zidova i podova.

Sad očekujem da dišeš dok izražavaš sebe u mom razmišljanju. Da brutalno dišeš za oboje.

Bol od tebe napravi kurvu il' pjesnika

Dođi do daha
prozor na krovu je samo korak do neba
otvaram ga da zatvorim strah
i šutim o svojim htijenjima
uz oprezna
kurtoazna rukovanja
skidam rukavice umrljane željom drhtim
koliko te ne poznajem
Propušteni pogledi
na primjer imati svoj pogled
recimo na svijet
vidjeti ulicu i kućni broj
blato pred vratima i gumene čizme
živjeti nečiji tuđi život
treba imati želudac za to
metabolizam je peć za sagorijevanje potrebe
zlopamtilo koje ne oprašta ni jedan komadić kolača
ni tebe u meni
Ne pravim se luda
i ti to zoveš slobodom
vрати mi život u prvobitno stanje
nisam ja razmažena samo ne želim bol
želim živjeti
to ne znači da hoću mrvice od života
želim živjeti otvorenih očiju
voljeti ljude i kad to nema smisla
jer drugačije nije moguće
svijet je opasno mjesto
prepun je ptica bubamara pasjih tragova i ljudi
kurva sudbina ne skida rukavice

Sakrij svoje ja
vremenske crte su separirane
na noći u kojima smo se mogli voljeti a nismo
i dane u kojima se nismo smjeli boljeti a jesmo
iza naših maski mi smo
mi i ti i ja
ona i on su superiorni
nemam tebe u mislima kad spomenem vjernost
imaš pogled čovjeka koji je zaboravio
sreću
Život je pjesnik
život je rijeka u koju ljudi uskaču i puštaju da ih nosi
struja
dugo moraju čekati dok saznaju što ih je povuklo u
dubinu
uh kakva potreba za oslobađanjem
tražim spas u hrpi čudnih riječi
zapatljivam se na zareze i trotočke
možda jednog dana naučim sva slova i sve
interpunkcijske znake
pravi se da mi vjeruješ da je ovo pjesma
iako ovdje nema svetaca
ni stvaratelja
»Je li moguće da ljudi još ne znaju da je Bog mrtav?«
pitao je Zaratustra.

Branka Cukrov-Belak, nikita

Pupkovina

Istočno od poljana dozrele riže
crnorotkinje
razdanjuju
plodnu vodu
u kojoj bubri
pupkovina od geneze do genocida
stvorena iz zlata
i moje kvarne krvi.
Sunčevim povezom
prekrivaju moju sljepoću
pred bezglavom djecom
koja čekaju biti rođena,
koja čekaju biti probuđena,
koja čekaju biti trud
i vrisak
između dva rata
začeta u mojoj posthumnoj misli.
Silno mi je teška sva ova kopilad
što visi s mojih dojki,
mojih rebara,
mojih obraza.
Samo još crijeva
na dlanovima nudim
kao Judino spasenje.
Silazim s uma
u riječ koja pamti
rastvoren grkljan
i hropot vremena.

Samilosno neka mi bude spasenje
o najvišu granu neba.
Tada ću svoju kopilad
od geneze do genocida
pretvoriti
u slatko bogovima.

Plenilunij

O punome Mjesecu
skrotumi mog voljenog
bujaju najfinijim medom
kojeg Smrt raspliće
među prstima
duboko zarinutih
u svoju maternicu.

I bi dobro:
moj grob je pripravljen.

Pjevanje

Ti i ja,
mi smo raspete
jedna drugoj
o kralježnicu
da se nikada ne ugledamo.
Od grijeha razrokoj,
u kavernu lijevoga oka
zalaziš mi sunce,
a iz desne mjesečevim uštapom
razdanjuješ
pomrčinu uma.
Moja se misao razboljela
i kuca o rodnice
prepune fetalnih hostija.
Blažena,
raspadam se
razriješena uskrsnuća
jer svaka bol svijeta
smjerokaz je ka mojim kostima.

Ja sam zaručnica Smrti,
crnina samonikla
u vremenu umirenja.
Plutam
nad liticama
nepričešćenog neba
promatrajući
svoj duh zaleđen
u pletoričnim izdisajima
bogolikog vremena.

Korijenjem srčem tamu
iz Zemljine svijesti
i pokapam desetinu
svojih pjesama
da pokrstim vodu u dan.

Ja,
Smrt!
Svoje smrti crni san!

Snujem se
u više od bezbroj
materica matere zemlje
iz koje ispuzah
kao nedonošće vremena.
Najeli me zla
koje progledava očima boje
mogranja
i sada sam crveni pijesak
i posljednji izdah bogova
u krvotok podzemlja.

Zato,
kažem vam:
Ja sam zaručnica
Smrti,
med
prepona
demonskog dječaka.

Sve su moje sestre
nezačete i nežive,
a ja ih dozivam
s pasijanskih bedema
gdje samo one sumračnoga uma
srču djetinjstvo iz pupkovine
trudnih magdala.

Sažimam se
s mirisom mlijeka i sunca.

U zalazu vjeđa,
pitam,
tko će sa mnom
rađati
vodu,
a poroditi
dan?

Jure Drlječan, JUR

Prvomajsko iščekivanje

iščekivanje
skupa sa zrakama sunca
kroz prozorsko staklo
prosuto
po majčinom licu

u ruci joj
pismo
iz tuđine

prazne zdjele
i uredno poredani tanjuri
na stolu
šutke čekaju
obiteljski ručak

nitko
nije došao

opet

Sandra Džananović

Jastuk

Padali su žito i djeca,
tamo gdje se oblaci
ne miču iznad umrlih polja.

Samo je jedno godišnje doba
zarobilo
spomenike i sutone,
vojnička truba odavno leži
na dnu škrinje
sa čizmom i krstom,
a nečija mati
još i danas čeka
i veze sunce,
na požutjeli sinovljev
jastuk.

**San, neoprostom optočen (Ciklus »Iz dnevnika
ratne udovice »)**

Lišće oktobra
dobilo je boju medaljona
kojeg si mi donio
s pohoda na nježne vratne žile.
Sad, kad si nepovratno otišao
u utrobu Lucifera,
često sanjam jesen:
iz prokisle zemlje niču vratovi
s ogrlicama od žice,
i duše
optočene neoprostom.

Ivan Gaćina

Haikuji

jutarnja magla
na griljama se rasteže
prugasta ptica

*

zimski oluja
fijuci vjetra u smjeru
zbrkanog putokaza

*

djedova smočnica
u svakoj tegli miris
drugog proljeća

IVAN GAĆINA

*

zamotano nebo
u plutajućoj ribarskoj mreži
moja praznina

*

šumska rijeka
u svakom listu se skriva
drugo lice jeseni

Senryu

proljetna plima
postpandemijski život
iza horizonta

Slavica Gazibara, saraivor

Strah

moja su sjećanja iskopane kosti
nježnost režanje
očnjaci uvijek na oprezu

mene su ubili
ostavivši me živog
samo za mrtve

stresam mržnju sa tijela
i ponekad plačem
samo se ne vidi

draga
oslobodi me svoje ljubavi
tvoga se pogleda bojim

Let

ljudski je korak bauljanje
uspravnost tek pokušaj stava
otimanje zemlji

i dom je samo log
prvih divljaka uz bajalice
ognjište po uzoru na gnijezdo

čovjek bi da je ptica a ne zna
let je
samo da se leti

Proljetno čišćenje

otresam poeziju osjećaja
prošlog stoljeća

u tehno ritmu pratim
klijetku i pretklijetku

neto sadržaj kruga prazan
izvrnuta kružnica ista

Dejan Ivanović, dejanivanovic

Izvan granica

je tvoje mesto oduvek tu
između donjih i poslednjih granica
izvan tvrdih golih grančica
olistalog žbunja i korenja
divljeg čemera upletenog u vrzina kola

zadivljena beskonačnošću
brojanica unutar zidova gledaju
oči svetaca štitastih lica
sa zidova u čijim naprslinama
drema upregnuta paučina

u sastrugotinama živog kreča
i sasušenih opadajućih boja
svud okolo gde nema radosti
nema rada čuje se samo
tiho žuborenje na vetru

gde ponekad bruje zvona
i zanjišu se crne haljine

Danas

zašto nam je
danas ovako divno ..?

Revizije
istorije

granica
klanica

kapital
kriminal

reformatori
hohštapleri

liberali
krali

ostali
pomagali

desničari
gibaničari

grabe
barabe

profesori
nadničari

naučnik
mučenik

doktor
tezgari

rasprodaje
stvari

radnici
na ulici

umetnici
u zamci

svi zaposleni
krvare

švercuju
krijumčare

nek beru
šljive

da
prežive

kulturni
ustuknuli

pametni
neprimetni

pristojni
prekobrojni

uzvišeni
srušeni

inteligentni
štetni

poklekli
utekli

stisnuli
pa se otisnuli

bogatstvo
je prostranstvo

hleba
vode

i neba
DO SLOBODE!

Senryu

Zimski noćturno
gubim pojam o vremenu
s nastavnicom klavira

Marinko Jagodić, Maki

Smrt reči

Bile su
izvorne, autentične,
bile su
skladne, harmonične,
bile su
željne sveta
i mnogo su obećavale.

Sada ih nema
i niko ih neće videti,
jer je pero,
ono isto pero koje ih je stvorilo
ispalilo ubitačan rafal po njima.

Ostalo je kajanje
i trag zločina:
plava krv na beloј njivi.

Život je lep

Prepodne.

Na šporetu lonac,
u loncu *korenček, por, cvetača*,
i komad govedine.

Lagano krčka...

Na balkonu sam.

Balkon u cveću... osica zuji...

Dole ispod glasovi:

„Dejo, ponesi *žogu!*“

„*Žogo!, babi, žogo!, sem ti že stokrat rekel!*“

Da, da, tako je to:

bagrem je akacija –

divna je ta „dvojnost“

(čitam Crnjanskog na slovenačkom),

reč mi dvostrukim putem brodi

i život je lep.

Senryu

Na klupi jesen.

Kroz vazduh parkom trepti

mudrost štapova.

*

Maska na licu –

bankomat daje pare

bez pogovora.

Mirjana Jerotić, vertigo

Pod pazuhom vetra

Ja grejem tvoje ptice od studeni
i blagošću ih svojom krotim;

u jezeru tvojih očiju kupam strofe prolaznosti
vizijom Meseca u ogoljenoj noći;

magle mi kriju do tebe puti
i snegovi reči su dugi kao rečenice mraza.

Tužnooka misao bi rado pružila ruku
da pokida stranice kalendara
prizove Sunce i vetar
da govore usnama tvojim,
usnama žudnje i greha
po stranama mog života,
gde tvoje srce na moje liči
i vidi onu koja u meni peva.

Ljubav 08.08.

Ljubav 08.08. kao znak sećanja
na nasukane nedorečenosti u zaklonu usitnjene
večnosti

gde nas prestižnu rastanci, gde se umnožavaju nade
i talože tišine u prevrelom iščekivanju.

Ljubav koja otkriva kratkovidosti, lišava gladii
skušeničke duše i divlje ruže, lukavo se pojavljujući
na dlanu ruke kojom potpisuje svoju umešnost i
gordost.

Ljubav za trajanja, čija nemanja su veća
od tuđih imanja; koja se diči lelujanjem šapata
i uvertirom bura uljuljkavanih u bašti melanholije
u cveću koje nismo zemlji oteli.

Ljubav 08.08. bezazleno kroti poglede lucidno
raspršenih misli
i potvrđuje zanos trena koji ne može biti blizak
prohujalom.

Vremešan je taj tren, otežao od ritma samotnih
fantazija
srca usnulog u zagrljaju čekanja.

Ljubav koja dogoreva u tuđim jutrima noseći tuđa
lica,
odela, krijući se u napuštenim četvrtim, u na pola
srušenim kućama, u preteškim koracima vremena
okovanih u neverice.

Ljubav, rasuta kao klikeri ostavljeni da se njima
odigra igra:
ne dozivati prošlost - ne nadati se budućnosti.

Ljubav semena neprokljalog, prepuštenog jalovom
času

i teško razumljivom jeziku koji delimo dahom eona.

Ljubav 08.08. izloženu dvoboju ćutanja nikom ne
dam,

u njenoj vatri se gubim, u njenu svetlost tonem,
nepovratno ispijam ožednele žudnje iz njenog bezdana
jer želim, da u meni ostane i cveta.

Mile Lisica, mile

I suze su voda

Neko je njene ptice prosuo nebom
Taj poseban neko
Ja svoje noćas nosim u džepovima

Njene ptice pevaju
Moje ćute

Pevale bi i moje
Samo ne mogu odao bi ih glas
I suze u njemu

Neko je njene ptice naučio da lete
Moje još uče hodati
Moje još nisu spremne zaboraviti
Pad

Neko je njene ptice prosuo nebom
Taj poseban neko
Ja svoje žedne nosim u džepovima

I šapućem im

I suze su voda
I suze su voda

Haikuji

gavran u letu
magla pojela selo
ne i njegov krik

*

jesenje jutro
ovce u magli pasu
snove biljaka

*

u mirnoj vodi
crtamo mesecu ruke
ja i staro drvo

Željko Majstorović, Mikailo m. z.

Volovska suza

Gazda je tukao štapom
moga parnjaka u jarmu
ja sam teglio za oba
trupce vezane lancem
Njemu je pucala koža
kao kad nož zareže
koru na grani trešnje
Meni se cepalo srce.
O tužni volovski svete
gde su danas te suze
u mome mutnom oku
dok mog parnjaka penju
na veliku stočnu vagu
ispred klanice masne

Duška

Na Testeri smo je sreli,
Dušku iz tog nekog Sivca,
i bili smo svi po meri
makar i za njenog krivca.

Hodala je na kikama,
nogama je trešnje brala,
s nama kao s navikama
tek usput se poigrala.

Vežala je u čvor pogled,
tajnovita kao sena.
Mi skupljali za nju med

kao pčele – puni želja...
I bila je zaljubljena,
da – u našeg učitelja.

Stolica

Vasku Popi

Kada se vrati s putovanja
i rukom je pomeri
za korak dalje od stola
na balkonu
ona cijukne od radosti
što joj samoću
uzburka

Jagoda Nikačević, jagodanikacevic

Tinel, tačka susreta

mrak se zgrušao između latica grobljanskih
ljljana, u prostoru pod noktima kasnog leta,
na zguljenim kolenima prebrzo izdžikljalih
dečaka ispod koševa. neko otvara prozore
lomeći škure na pola. pušta da teče, mekom
svilom ogrnut barok. vivaldijeva mrtva posluga
izgubljena u turobnom preseku grada na dvoje.
vrisak eufonijuma iz našeg tinela: gde moj pradida
pokušava da se oslobodi žiga „jednog od mnogih“
iz običnog gradskog orkestra za državne praznike
i venčanja, poneki ukopi; gde jedna drugoj moje
pranone nutkaju crne, kineske ili engleske čajeve;
gde dve kapi mog pačulija s mukom se nose
s gomilom friško friganih fritula, posutih vanilom
i prah-šećerom sećanja

Brod iz boce

noć je udarala u naše okno
i brod smo gurali u tesno grlo
boce dubeći rane čas tebi
čas meni putene bakroreze
razglednice mekog tkiva
mape
za navigaciju kroz mračne
moreuze čeznući za mršavim
vetrovima što sa dečjim vriskom
dolaze
dan posle feragosta

bacali smo kamenčiće iza svakog
uzdah-gosta da nam se znaju vratiti
svaki iz stupice svog temelja
podmetnuti ostrvima

(neka plava špilja šapuće da jedan
talas i sad svrati)
iz brojgelovog krajolika
s ikarovim padom zamrznutih
u mlataranju letačevih nogu sasvim
dole desno

Safari

tvoje oči, crvene zemlje
u serengetu, iznurene srne
sa ruba grotla kilimandžara i krda

gnua što izleću iz šarenih razglednica
tvojih krvnih zrnaca,
koje bih potajno da izmešam

sa zrnima peska. šav tišine
između usana i šiljaka tvojih
glečera zuba. a samo jedan

pucanj mog pogleda je dovoljan
da te u brišućem letu raspršim
savanom naše postelje

Tanja Očelić

Za umrijeti

prije nego ...

napisat ću testament

tko zna
možda me smrt
neće pričekati na pravom mjestu

možda mi se sakrije
u mozak
u glavu
tamo me iznervira
(za umrijeti)

- da omotam omču
crnih uspomena
zapetljam vjetar
zanjišem klas

- napunim se s mecima
kao iz topa
- raznesem se
- darujem si doživotnu rezervaciju žila
(šest litara nulte krvi
za život onome tko stigne prvi -
da mu budem spas)

u samom velegradu

- pronađem most ili
visoku zgradu
(u mene da gleda
poludjeli svijet)

- izbrojim li sve te tablete
progutam kao godine
dane
samo jedno
suditi ću sebi

da me ta smrt
ipak
na samom kraju

probudi

Ukradeno nebo

rekli su ti rodila si smrt
u zadnjoj suzi
započetih snova

rekli
a ne i dozvolili da pogledaš prema gore

(nedužne male zvijezde
nestaju kroz mrak
kroz crnu rupu
tajnog podzemlja)

silaziš sve dublje
držeci se čvrsto za pupčanu vrpцу

bol je progledala
pronašla ga na dnu laži
živog
u naručju nekog tuđeg neba
(kojeg je zavolio kao svoje)

carska rana je neizdrživa

Igor Pavlic, Speculum

Krug

Već dugo, predugo
vrtim se u krug
dragi moj prijatelju
Putovao sam bezbroj puta,
u svim zamislivim pravcima,
ali... nigdje nisam stigao,
još uvijek sam tamo gdje sam i bio,
to me izluđuje,
jer stojim na mjestu,
nisam se pomaknuo nigdje, ni za milimetar,
i dalje sam tamo gdje sam i bio,
i gdje ću bojim se zauvijek i biti
osim...
ako ne kružim oko crne rupe
sve dok me njezina gravitacija ne proguta
kažu da će tada nepovratno nestati i sve informacije o
meni,
što iskreno rečeno i nije neka velika šteta,
u životu nisam ostvario ništa što bi vrijedilo sačuvati,
dapače,
jednom sam silno ubrzao svoje kretanje
i uspio pobjeći od tog besmislenog kruženja
u beskrajne dubine svemira
ali...
nećeš vjerovati
opet nisam stigao nigdje i dalje sam tamo gdje sam i
bio
Kažem ti dragi moj prijatelju,
Vrtim se u krug

Sve putove već znam napamet
Svako mjesto, grad, zvijezdu, galaksiju...
čak sam se jednom vratio na početak,
u vrijeme prije zvijezda, galaksija...
kada je cijeli svemir bio nepojmljivo malen,
ali... sigurno već pogađaš,
nisam stigao nigdje i dalje sam tamo gdje samo i bio
Već pomalo umoran od svega
odustajem od putovanja.
Naređujem atomima u mom tijelu da prestanu titrati,
skroz usporavam kretanje
i čekam da me gravitacija povuče tamo odakle više
nema
povratka.
Ali...
sigurno slutiš, to se ipak nije dogodilo
Ova pjesma je informacija o meni, zar ne?

Ratni bubnjevi

Budiš se u suton
Sa sebe skidaš haljine u koje sam te oblačio
i izlaziš naga u noć
Lijepa si poput prvog otkucaja srca
Prate te skitnice
i majke mrtvih heroja
u naručju nosiš dezertere svih ratova
Tvoje štikle odzvanjaju svemirom
Umorna od muškaraca
Odlaziš tamo
gdje zvuci ratnih bubnjeva prelaze u tišinu

Mi

kad nas promatram u ogledalu
čini se da smo ti i ja još uvijek dio iste priče:
odrazi nam se isprepliću,
izgleda kao da su utkani jedan u drugi,
govoriš mi da si umorna od nas,
ne proturječim ti
vraćamo se na početak,
kada smo još postojali ti i ja
Dopustila si da uđem u tebe
i ja više nisam izlazio,
bili smo sigurni da je to prava ljubav
prolazile su godine
i naše su se niti zapetljale u klupko
vraćamo se u sadašnjost
ponovno se promatramo u ogledalu
Osmjesi nestaju,
više ne raspoznajemo naša lica
Uzimaš ogledalo i bacaš ga u zid
svatko uzima svoju polovicu,
raspetljivamo zadnji čvor klupka
i odlazimo u potragu za našim licima

Mirko Popović, mirkopopovic

Razvežem uzlove

razvežem uzlove
ni riječima ni krilima
ni buđenjem ni dahom

izgovaram šumor kišni
što odnekud nekamo
niti tišine plete

razvežem noćna krila
da ne skamenim se
da beskrajnoprhne
čežnja bezimena
ni dahom ni riječima
ni buđenjem

da bestjelesno odjeknem
bez misli kao kišna
beskrajna noć
što kožu suvišnu ovija
oko moga tijela

Glasovi koji su otputovali

Oboje znamo da su otplutali
 polomljeni svjetovi a ja se pitam sred njena oka
 upisanog u koru prolaznosti zašto se onda
 tako lako odmičemo i u prošlost i u budućnost
 Oboje znamo da su otputovali oni koji
 u kaosu mogu čuti harmoniju

Pustite da je zovnem dok napušta
 New Jersey u trenucima dok
 seoskom stazom ostavljam tragove
 Pustite da je dodirnem iz metafizičkog centra svijeta
 da zov naseli zajedničko nebo
 ponad praznih perona i da tē aveti
 smire njeni koraci
 Molim Uzroke i Posljedice
 iako ne znam koliko kaosa ima u harmoniji
 iako ne znam tko je priljubio lice
 na prozorsko staklo i u sjećanju se
 na mene smiješi

Oboje znamo da polomljeni su
 naši svjetovi i zanosnim lutanjem
 uzburkali bît doticanja
 u tako dugim snovima

Tujejezična pesem poletja 2021 po izboru uredništva

Haiku

presušen potok
 u plimi mjesečine
 tiho žubori

*

na starom ognjištu
 prazna staklenka puna
 sna i sjećanja

*

u spaljenome
 domu mojih djedova
 diše povijest

Ljubica Ribić

Vrećica, riba i sutra

Izvukoše iz kontejnera kosti ribe
bijeke igličaste
iz glave gledaju mrtve oči
more je zaspalo u njima
Na kontejneru visi vrećica
iz vrećice viri kruh
i konzerva
Na konzervi rok trajanja
Ne traje više vrijeme mira
ni vrijeme konzerve
U konzervi se goje crvi
Crvi su i u kontejneru
Mir je umro s mrtvom ribom
i morem u njenim očima
Nebom lete nevidljive riječi
sudaraju se i sakate
riječi gube smisao u dijalogu
Monolog je zauzeo pozornicu
Trule daske škripe od težine
izgovorenih laži
Obmana je fokus trajanja
Trajemo poput riba
Ogoljeli šiljati
Izvukoše iz grobova majke
Kloniraju njihovu djecu
Djeca imaju oči ribe
Mrtve u trenutku rođenja

Riječi gube smisao
smisao je biti prvi u rano jutro
Uzeti vrećicu s kontejnera
sjesti na klupu u parku
Promatrajući mačku kako glođe
bijeke igličaste kosti ribe
pojesti ostavljen kruh i
konzervu upitnog roka trajanja

Torta od riječi

Mila moja, danas su drugačija vremena
 Živi se na kapaljku
 Nose se maske
 Broje se umrli
 Danas su prazni trgovi i doba je suša
 Suše u ljudima su zarazne
 Pješčane oluje grebu prazne poglede
 Vjetrovi raznose pepeo s porušenih ognjišta
 Draga moja, danas su drugačija vremena
 Kave su bez okusa i lica bez osmjeha
 Skriveni ispod zakrpa na licu
 raznosimo virus nepovjerenja
 Otuđenost je uzela maha
 Ne grlimo se više mila moja
 Zagrljaji su zabranjeni
 Prisnost je neuhvatljiva na udaljenosti od metar i po
 Mila moja, tvoji zagrljaji sežu i van sada
 tvoje riječi odjekuju praznim hodnicima
 tvoja djeca su odrasli ljudi
 Rađaju djecu
 daju im imena
 Možda će neko nositi tvoje ime
 Sjećanja su odveć živa
 misli se roje
 oči hlape od čežnje za pogledom u daljine
 Rođendani se ne broje s one strane
 Zar ne?

Prognana škornja

Gliboko vu snegu
 ostala je škornja
 Pohabana i blatna
 V jalovo blato je vgrezla
 ilovaču lepljivu
 na putu med živicom bodečom
 i čkominom ledenom
 Nogi je zdavnjaj prežmehka bila
 Zuvala se po poutu
 i kroz rupu vu sari šljunek kosala
 Krvavi je žulj na peti zdubila
 Kag da je štela s ceste pobeči
 doma ostati
 a ne se po tuđini nemo klatiti
 Gliboko vu snegu
 ostala je škornja
 Bez noge krvave puta ne najde
 Same ju čemer od peska vu sari žegeče
 Pod petom joj kilometri ceste
 i bodečeg drota
 zobi od cucki
 i ljudska sramota
 Ni par ju njezin vu snegu ne najde
 zginul je v noči
 kad cucke su drugi
 huškali na nje

Senada Smajić, breza

Do preporoda

Samoća je prenijela
sva četiri godišnja doba
bez poljupca, bez zagrljaja
i bez pozdrava
otišla je babica

na krevetu je ostao dnevnik
na psihi skalpel
s krvnim sudovima
carskog reza

i prazna posteljica
u nadiru sunca

ako se Nada i zametnula
nije se razvila

plodna voda je presušila

i samoća se u sebe povukla
kao jalova tuga
davno zaboravljenog duga

do sebe i drugoga

Tujejezična pesem zime 2021/22 po izboru uredništva

Ni goli ni obučeni

(za 2021 božju intervenciju)

za dah iz-
daha
hvatamo dah
koji se otima
ogvođavanju pluća

i ovog proljeća
bradavica nam ostaje
najviši vrh
do kojeg smo doprli
razdvojeni
u sebi
pomalo prestrašeni
prepuštanjem drugom
samom sebi

a odavno su nas prestigli preci
mrtvi pjesnici
i vilinski konjici
u šiblju mlade trske
su nam pustili ambroziju
koja se gle
(već!)
pretvorila u perverziju
džinovskog hoda
u mjestu

duboko smo zaglibili
u bljutavicu krvnih sudova
što se stoljećima slijeva
niz stepenice od sanduka
tabuta sanduka tabuta ...

za-
dah
iz-
daha

hvatamo dah
koji se otima
ogvoždavanju pluća
a hrđa je sve dublja
i gušća.

Jelena Stojković Mirić

Neurođene alergije, naušnica i ostale stvari

urastam u sebe kao nokat
pod pritiskom
deformišem se i vraćam u prvobitno stanje
eno me razapete između šuma
dvošiljast jezik beznađa liže mi kožu
željom bekstva pokušavam probiti mramorno nebo
upornost oseća membranu
odbija me i zabada u zemlju
temenom
volja preinači zarivanje u napipavanje mogućnosti
još jedna membrana na leđima bušotina cakli crvenim
okom
urastam u sebe kao nokat
pod presom natucam engleski
stess no limit
pred brezom se zaklinjem da više neću nikud
nikad
zakletvu slomim
kakav li je pakao tamo gde je ona boginja ne znam
poznajem njen ovozemaljski raj
krenem unatrag
unatrag
toplo je i njeno srce kuca
poželim ostati fetus
neurođena alergija na membrane guši me u opni
ispravljam se u vidljivosti
stojim u sećanjima s ljubavnicima
vezivali smo se isključivo tutkalom mojih kostiju
heroji vlastitih očiju pevaju

o *muškosti*
poneki izgovori ljubav
potom mu se slome svi zubi pod težinom
urastam u sebe kao nokat
na naušnici kap
iz bubne opne izrasla posekotinama tišine
neko je proturio svetsku zaveru o ćutanju
budale se smeškaju u klopci
nakrive šešir i lulu
značajno podignu filozofsku obrvu
jedna im reč poseče usnu
lupaju mi čvrge
po očnoj jabučici i moždanoj masi
prozirnost zaista tera na povraćanje

napišem poruke Suncu
istrčim i pokažem mu
uzvraća neprženjem
otpisuje
nikad neću zgasnuti
džinovsku ruku podiže iskrenost
nepodlegla zemaljskim prljavštinama

pre nego odem onom što doziva
sipljivim kažiprstima glasa
dahom slobode kroz okove prozora
tamo gde sam razapeta između šuma
sahranjujem naušnicu
umotavši je u mali sanduk
od maramice zabluda

idem Doždu
da rastemo noćima
nagi kao biljke
žedni kao pesak
ne urastam

**dožd: kiša*

Tujejezična pesem pomladi 2021 po izboru uredništva

Suncokreti

jednom ćemo sve naše vekove
udahnuti
na ostrvu izraslom iz stepa naših usana

skidaćemo med sa saća
slobodnih pera, bez košnica

otkopćaćemo korene stopa naših
sa košulje tla

uplitati zelene torzoe

bićemo vrteške suncokreta
dotićaćemo pitomost plavetnih visina

usnivaćemo na obali
prožeti latičasto-žuto-zeleni

pokrivaće nas meke beline
krinolina talasa

jednom ćemo sve naše vekove
odživeti na ostrvu izraslom
iz dušinih pogleda suncokreta.

Jelka

kugle su padale sa jelke
odbijajući bitak na nečem tako statičnom
želele su snežnu vejavicu
tako se bar činilo dok su maslačkovim plesom
izletale kroz prozor našeg doma
plešući uz
muziku koja je otkidala kreč sa zidova
muziku samo za izdržljive

onu koja nas je raznela i napravila duboke kanjone u
nama
bar sam to tako osetila
bilo je suza i smeha
onako kako treba biti
kad se govori kroz oči
i sećanja na prošlost i budućnost
razmenjujete moždanim talasima

za snežnu kuglu ne treba hiljadu ljudi
dovoljan je par snežnih rukavica
za kanjon jedna pesma koja otvara bele i crne tačke
ali naše tačke
koje ćemo vući vasceli život kao mladeže
geografske naznake
jesam li ti rekla
oh ja ponavljam sto puta jedne te iste stvari
volela bih da sam naučila da sviram klavir
ali gledaj me kako po tipkama gipko sviram ova slova
koju će naša mačka naći u ćošku
sklupčanu papirnatu lopticu
i igrati se s njom
ako se odlučim igrati gužvanja
posle zvuka štampača

Dimitrij Škrk, dimitrij*

(l'ombra)

Su un bianco muro
un interstizio nella luce;
la mia ombra senza volto
la negazione di me

ti sento
assorbirmi nel vuoto

Notte senza sorrisi

tu vieni
a morire
in una notte
piena di dolore

e io ti avvolgo
in un sudario di parole

la mia poesia

Silenzio

è una parola
non detta
uno spazio vuoto
nel nostro viaggio

Ninna nanna per bambini morti

(Sveglia per il Papa)

sotto la celeste volta
dormite
quali moniti sepolti

chiusi gli occhi
sognate
la madre vicina
il calore del sole
al di là della gelida notte

Come un'onda ...

mi sfiori
e poi di nuovo defluisci –
in mezzo, solo un sospiro

Ciarda

abbiamo ballato la nostra danza infuocata
mia piccola zingara

ricordo il violino
il ritmo della tua passione

abbiamo ballato e ballato ...
i miei occhi persi nei tuoi

prima che cenere fredda fosse quel fuoco
ti sei dissolta

nel vuoto di un'altra giornata

** Svoje pesmi je iz slovenščine prevedel avtor sam.*

Strokovna obdelava prevodov: Daria Betocchi

Vladimir Vuković

Tri su vojnika došla

Tri su vojnika došla da mi kažu
Gorko bilje što se cepa tvoja je otadžbina
Evo muzike i sira evo – blagoslovena prašina
Tri su vojnika obrve iskosila
Mavrijski dub sada je ploča betonska
Ona cveta mirijadama izdanaka praznih
Tri su vojnika šake ka kukovima pomakla
Ovo je tvoja zelena iskaznica
Ovo je tvoja crvena ispovedaonica
Ovo je, ovo je tvoja životna saputnica
Tri su vojnika namašćeni zvuk repetirala
Ovo je tvoj vesnik trudnički
Ovo je tvoj gospod separatni
Ovo je, ovo je tvoj pokrov vaskrsni
Tri su vojnika nišan u tačku stopila
Rupa na mom čelu sada zlatni je presek
rupa u mom srcu sada dvokrilna su vrata
Tri vojnika rekoše da idu kod tebe
biće sira i muzike biće
ali ti rupu biraj.

Razbacanka za J.**J. među žicama**

J. je bila vivace, ali je
munja rascepala stablo.
Ona je iskakala kroz prozore
(tiho, tiho) i zalivala oblake
duboko pod dojčkama:
J. je grizla metak
dok je nosila decu vekne
pod grmljavinom šinjela.
Ona je suzama zalivala koren:
njeno jezgro nije htelo da skonča.
Živeći dugo u žicama,
šaputala je:
presto, presto, boli me kosa,
i vid me peče.
J., moja J., grave, ma non troppo,
tepala bi smrt.
Heraklit joj je nešto šapnuo:
među knjigama bledim
našla me dok sam pevao kružnoj
kiši:
lento, larghetto, tužna vodo,
i poslala mi vatru.
Više se ne može reći,
allargando je među žicama,
i J. govori u snu:
tempo primo,
tempo primo.

Uvek manje od bića J.

Vidim po očima,
dragi su ti lenji dani:
ljubav šeta ivicom kiča,
ljubav se diše.
Poezija – sveta lakrdija za neiskazivo.
Ipak, šta bismo jeli
dok se klate vrata frižidera
a pas je pred vratima?
Ti kažeš: Idi,
„mesec je nad izbom”.
Vidim po spuštenim dlanovima,
potrebni su ti lenji dani:
kada je ljubav zaboravila okapnicu
i nema dvostrukosti.
Sada je poezija lakrdija za tragičnost,
nema Julije, Barbare,
samo naša obična imena.
Neka ona stane između kriški.
Zoveš je,
na uvređenim šapama stiže.
Uvek manje od bića, J., manje od peska.
Poezija je druga glad no napišimo je sa P
još ovaj put.

Kako J. posećuje daleka mesta

U našoj kući nema brava
 i vrata su otvorena:
 ona šeta, šeta, šeta
 kao vetar, vetar, vetar,
 zaspi i budi se za stolom
 za kojim je kiša,
 za kojim je sunce,
 i vrtovi pakla
 i vrtovi raja:
 na sredini negde –
 između šećera i soli.

Preludijum za dan u životu J.

Subota je, beli šabat.
 Dlanovi će ti vidati,
 dizaćeš nemoćne da se nasmejete smrti.
 Zaista, J.,
 ako ti iz kažiprsta nikne raspeće
 znaćeš da nije uzalud:
 u sirotim kućama izrašće maslina.
 Subota je radi čoveka, piše, a ti
 beli šabat u običnoj haljini.
 Požuri, gozba čeka:
 ja bih da se danas nasmejemo smrti.

Kada J. nešto boli

ona boji nokte u crveno,
 sagne se tiho u korenje:
 u obećanu zemlju
 i četrdeset godina puta
 pa vrisak okrene naglavačke
 i grebe nebo dok ne poplavi,
 progrize tlo do magme,
 ma tri puta oko Jerihona
 i zauvek na stubu ako mora,
 tada se smeje, tada plače
 i ja znam:
 J. ima zube za ljubav,
 J. boji nokte u crveno
 za sve koje voli.

Kada J. spava; pogled sa terase

U očima grad je zaboravio kosturnice,
 ulice koje gore:
 tu Sv. Jovan Šangajski pribira decu sa đubrišta.
 U očima su ptice, vatre pod kopcima,
 a jedno drvo je zeleno i ima ruke.
 Zenice su nad ovim jutrom,
 danas su zvonici njena reč u snu:
 ja je spuštam u levi džep
 i zaboravljam.

J. nikada nije značilo jesen

Šta je bluz, Rahmanjinov, u tresku aprilske kiše,
šta stara krv i kosti ispod kaputa Emili Bronte?
Reka, dah i čudne istine?
Smešna imena su za strašne stvari.
Ostrvo drhti nad srećom kroz dan
i krvavim cipelama hoda preko vode
do krila što se tebi otvaraju u gluvi čas.
Perje neće pegavo lišće:
J nikada nije značilo jesen.

Zaista, J., uvek smo tu ljubav hteli

kapke nezašivene, nezaštićene uši,
dva Lotreka gola na svetlosti, zar ne,
mi smo konkavno-konveksna sfera rana
i porekla što nas pravda;
zaista, samo smo hteli ljubav slepu
zarad vida (hiljadu prkosa, zvezda gornja),
seti se
kako kao oglav peče tuđa ruka, a ipak uvek,
uvek smo želeli konja.

Tujejezična pesem jeseni 2021 po izboru uredništva

Pesem si prevedena

Jure Drlječan, Jur

Prevod dela: Pod pazduhom vetra

Avtorica izvirnika: Mirjana Jerotić, Vertigo

Pod pazduho vetra

Pod pazduho vetra

Tvoje ptice ščitim pred mrazom
in jih s svojo blagostjo krotim;

v jezeru tvojih oči umivam verze minevanja
z vizijo Lune v ogoleli noči;

poti do tebe mi skrivajo megle,
a snežni zameti besed so dolgi kot stavki mraza.

Misel otožnih oči bi rada stegnila roko,
da odtrga strani koledarja,
prikliče Sonce in veter,
da govorita s tvojimi usti,
z ustnicami greha in hrepenenja
po straneh mojega življenja,

kjer je tvoje srce podobno mojemu
in vidi tisto, ki v meni poje.

Prevod dela: Ratni bubnjevi

Avtor izvirnika: Igor Pavlic, Speculum

Bojni bobni

Zbujaš se ob mraku

S sebe slačiš obleke v katere sem te oblačil
in naga stopaš v noč

Lepa si kot prvi srčni utrip

Spremljajo te potepuhi
in matere mrtvih herojev
V naročju nosiš dezertarje vseh vojn

Tvoje visoke pete odmevajo v veselju

Utrujena od moških
odhajaš tja
kjer zvoki bojnih bobnov prehajajo v tišino

Prevod dela: Razbacanka za J.

Avtor izvirnika: Vladimir Vuković

Razmetanka za J.

J. med žicami

J. je bila vivace, toda
 strela je razcefrala drevo.
 Ona je skakala skozi okna
 (tiho, tiho) in zalivala oblake
 globoko pod dojkami:
 J. je grizla naboj,
 ko je nosila otroke štručke
 pod grmenjem vojaške suknje.
 Ona je s solzami zalivala korenino:
 njeno jedro ni hotelo odmreti.
 Dolgo je živela v žicah
 in šepetala:
 presto, presto, lasje me bolijo
 in vid me peče.
 J., moja J., grave, ma non troppo,
 bi nežno ponavljala smrt.
 Heraklit ji je nekaj prišepnil:
 med bledimi knjigami
 me je našla, ko sem pel krožnemu
 dežju:
 lento, larghetto, ti žalostna voda,
 in mi poslala ogenj.
 Več se ne more reči,
 allargrando je med žicami
 in J. govori v snu:
 tempo primo,
 tempo primo.

Vedno manj kot bitje J.

Po očeh ti vidim,
 rada imaš lene dneve:
 ljubezen se sprehaja po robu kiča,
 ljubezen se diha.
 Poezija – sveta farsa za neizrekljivo.
 Vendar, kaj bi jedla,
 ko se majejo vrata hladilnika,
 pes pa je pred vrati?
 Ti rečeš: Pojdi,
 »luna je nad izbo«.
 Po spuščениh dlaneh vidim,
 potrebni so ti leni dnevi:
 ko je ljubezen pozabila na deževnico
 in nima dvojnosti.
 Poezija je zdaj burka za tragičnost,
 ni Julije, Barbare,
 le naša navadna imena.
 Ona naj ostane med rezinama.
 Kličeš jo,
 na užaljenih tacah prihaja.
 Vedno manj od bitja, J., manj od peska.
 Poezija je druga lakota, toda napišiva jo s P
 še tokrat.

Kako J. obiskuje oddaljene kraje

V naši hiši ni ključavnic
in vrata so odprta:
ona se sprehaja, sprehaja, sprehaja
kot veter, veter, veter,
zaspi in se zbudi ob mizi
ob kateri dežuje,
ob kateri je sonce,
in vrtovi pekla
in vrtovi raja:
nekje na sredini –
med sladkorjem in soljo.

Preludij za dan v življenju J.

Sobota je, beli šabes.
Tvoje dlani bodo zdravile,
dvigovala boš nemočne, da se nasmejete smrti.
Zares, J.,
če ti iz kazalca izraste križ,
boš vedela, da ni zaman:
v revnih hišah bo zrasla oljka.
Sobota je zaradi človeka, piše, ti pa si
beli šabes v navadni obleki.
Pohiti, pogostitev naju čaka:
jaz pa bi rad, da se danes nasmehneva smrti.

Ko J. Nekaj boli

Ona barva nohte v rdeče,
pripogne se tiho v korenine:
v obljubljeni deželni
in štirideset let krat
pa krik obrne na glavo
in praska nebo, dokler se ne obarva v modro,
pregrizne tla do magme,
ma tri krat okrog Jeriha
in za vedno na stebri, če je treba,
takrat se smeje, takrat se joče,
in jaz vem:
J. ima zobe za ljubezen,
J. barva nohte v rdeče
za vse, ki jih ima rada.

Ko J. spi; pogled s terase

V očeh je mesto pozabilo na kostnice,
ulice, ki gorijo:
tu sv. Ivan Šanghajski zbira otroke s smetišča.
V očeh so ptice, ognji pod vekami,
eno drevo pa je zeleno in ima roke.
Zenice so nad tem jutrom,
danes so zvoniki njena beseda v snu:
jaz jo spuščam v levi žep
in pozabljam.

J. nikoli ni pomenilo jesen

Kaj je bluz, Rahmaninov, v tresku aprilskega dežja,
 kaj stara kri in kaj kosti pod suknjičem Emily Brontë?
 Reka, dah in čudne resnice?
 Smešna imena so za grozne stvari.
 Čez dan otok drhti nad srečo
 in s krvavimi čevlji hodi čez vodo
 do kril, ki se tebi odpirajo ob gluhi uri.
 Perje ne želi pegastega listja:
 J nikoli ni pomenilo jesen.

Zares, J., vedno sva hotela to ljubezen

Veke niso zašite, ušesa so nezavarovana,
 dva Lotreka naga v svetlobi, mar ne,
 midva sva konkavno-konveksna sfera ran
 in porekla, ki naju opravičuje;
 zares, hotela sva le slepo ljubezen
 zaradi vida (tisoče kljubovanj, zgornja zvezda),
 spomni se,
 kako kot oglavnik peče tuja roka, pa vendar vedno,
 vedno sva si želela konja.

*Prevod dela: **limita***

*Avtor izvirnika: **Dejan Štiglic, naprimerjanez***

limit

zabrinjava me
 ponoč prije nego se dogodi bezdomstvo, kad stisneš
 usnicu
 i uzmeš sa sobom srečka kosovela
 kao opravdanje jer ti nije uspjelo
 konstrukti su obično takvi
 najprije divljaš kao pašče a ulice su betonska glazba
 a onda
 kad prođe i zadnji komadić svjetlosti
 više ne pitaš za smjer samo zamijeniš džins, zamijeniš
 osmjeh
 a što je zapravo sloboda
 ako se je ne bojiš

Ana Porenta

Prevod dela: Neurođene alergije, naušnica

i ostale stvari

Avtor izvirnika: Jelena Stojković Mirić

Neprirojene alergije, uhan in ostale stvari

vraščam se vase kot noht
pod pritiskom
deformiram se in vračam v prvobitno stanje
glej me razpeto med gozdovi
razcepljeni jezik brezupa mi liže kožo
z željo bežanja poskušam prebiti marmorno nebo
vztrajnost čuti membrano
zavrača me in zabada v zemljo
s temenom
volja spreminja tlačenje v tipanje možnosti
še ena membrana na hrbtu vrtine se blešči z rdečim
očesom
vraščam se vase kot noht
pod pritiskom jecljam angleški
stress no limit
pred brezo prisegam da ne bom več nikamor
nikoli
prelomim prisego
ne vem kakšen je pekel tam kjer je ona boginja
poznam le njen tuzemeljski raj
grem nazaj
nazaj

toplo je in njeno srce bije
zaželim si ostati fetus
neprirojena alergija na membrane me duši v opni
dvigujem se v vidljivost
stojim v spominih z ljubimci
povezali smo se izključno s klejem mojih kosti
heroji lastnih oči pojejo
o moškosti
nekdo izpove ljubezen
in vsak zob se mu zlomi pod težo
vraščam se vase kot noht
na uhanu kapljica
iz bobniča se je izcedila v ureznine tišine
nekdo je prelomil svetovno prisego o molku
norci se smehljajo v zanki
krivijo klobuk in pipo
pomembno privzdignejo filozofsko obrv
ena beseda jim preseka usta
povzročajo mi buške
na zrklju in možganski masi
prozornost zares sili na bruhanje

pišem sporočila Soncu
stečem in mu jih pokažem
v zameno me ne opeče
odpiše
nikoli ne bom ugasnilo
orjaško roko dvigne iskrenost
ki ni podlegla zemeljskim umazanijam
preden odidem k tistemu ki me kliče
s prhlimi kazalci glasu

z dihom svobode skozi okove oken
 tam kjer sem razpeta med gozdovi
 pokopavam uhan
 zavijem ga v majhno krsto
 iz robca zablod
 grem k *Doždu**
 da se razrašča v temo
 gola kot bilke
 žejna kot pesek

ne vraščam se

* *Dožd: dež.*

Prevod dela: Glasovi koji su otputovali
 Avtor izvornika: **Mirko Popović, mirkopopovic**

Glasovi, ki so odpotovali

Oba veva, da so odpluli
 polomljeni svetovi, jaz pa se sprašujem sredi njenega
 očesa,
 vpisanega v skorjo minljivosti, zakaj se potem
 tako lahko oddaljujemo in v preteklost in v
 prihodnost.
 Oba veva, da so odpotovali tisti, ki
 v kaosu lahko slišijo harmonijo.

Pustite, da jo pokličem, ko zapušča
 New Jersey, medtem ko puščam
 svoje sledi na vaški stezi.
 Pustite, da se je dotaknem iz metafizičnega centra
 sveta,
 da klic naseli skupno nebo
 nad praznimi peroni in da te prikazni
 umirijo njeni koraki.
 Prosim Vzroke in Posledice,
 čeprav ne vem, koliko kaosa je v harmoniji,
 čeprav ne vem, kdo je naslonil obraz
 na okensko šipo in se mi nasmiha
 v spominu.

Oba veva, da so polomljeni
 najini svetovi in da so z vzhičenim tavanjem
 razburkali bistvo dotikanja
 v tako dolgih sanjah.

Senada Smajić, breza

Prevod dela: Vaje v odhajanju

Avtor izvornika: Tom Veber

Vježbe u odlasku

Pisati o vodi
je kao čitati talase
tu je možda sloboda
ali su i granice
uzdignuti valovi
i vodni virovi
koji te mogu zauvijek progutati
prevrnuti na leđa
da počneš pisati
s desna na lijevo
na jeziku
iz kojeg su izgrađeni snovi
i dodiri bližnjih na drugoj strani
s pljuskanjem slova
nedozrelih riječi
uz grebene
uz rubove vlastite mašte
brusiš svoj glas
učiš se kako s nogama
u okovima
koračati
ka nebu.

Prevod dela: Kar bo naredilo spet

Avtor izvornika: Helena Zemljič (MalaSenca)

Što će učiniti opet

I jednog dana ode
moje drugo tijelo Kaže
da ne može više Ospe se
kao kaput u društvu i misli
da će biti sad sve puno
boja zanosno još više
divlje ako zaboraviš namjestiti
i kožu da čutiš svaki dah vjetra
u zamahu mišića. Brzo se izgubi
Zađe u nekoliko znanih ulica kao da
je smrad pokreta sve što treba
Moje drugo tijelo ne zna
kako je predvidljivo i kako
ga je veoma lako naći Pleše na istim
pločnicima Pjeva iste pjesme Nalazi
ista druga tijela Ulaguje se prodaje
organe za šaku riječi Sasvim sigurno
sve ga je manje
Nađem ga kad od njega ostanu samo još kosti
Osmjehnemo se jedno drugom
kao stranci

*Prevod dela: **Zeleno***
*Avtor izvornika: **Vesna Šare***

Zeleno

Prevrtat ću plašt bez vjetra,
 plašt će kao vjetar šumjeti u meni.
 s golim nemoćnicima ovit ću se
 u drhtaj prekasnih zima
 i cvrknuti kao prezrela ljubičica.

sa zelenim listom označit ću sve
 koji neće da pjevaju.
 koji su odbacili svoje kljunove u zavežljaje
 uličnih pjevača i za njima vrište:
 uzmite, uzmite!

sve, koji lijepo na svoja pisma tuđe note
 i odzvanjaju kao pjesma,
 koja je predugo stajala na propuhu:
 promuklo, grozničavo i disharmonično.

i kad budu svi kljunovi otvoreni
 i svi ljudi zeleni
 sebe ću, kao najmanji list
 položiti na tvoj dlan.

*Prevod dela: **Plenilunij***
*Avtor izvornika: **Branka Curkov-Belak, Nikita***

Plenilunium

Ob polni luni
 skrotumi mojega ljubljenega
 se polnijo z najbolj žlahtnim medom,
 ki ga Smrt razpleta
 med prsti,
 globoko zarinjenimi
 v svojo maternico.

In dobro je:
 moj grob je pripravljen.

Pesem si uredniška

Luka Benedičič

Manifest

Ko pridejo; rdečica
Kot bi govoril sibirske jezike
Tako naravno je, tako nerazumljivo
Veliko je obrazov za tako majhno obličje
In belina na belino

To bi rad. Tega bi se veselil
Otočje duše, spojeno skupaj med sipinami

Odšel bom v senco
Odšel bom, in nebo v ustih

Pepelnica

V kraju brez nirvane, v mrzlem prostoru odmevanja
Si moja zadnja senca tega, da je treba
Vstajati, dan za dnem
Vstajati v telo

Tudi ko se snov utruji, jo moram ljubiti
In kremžiti veke

Ne zameriti odhajanju, ko me grabi
Za lase

Bog nam nekaj govori

Vsi ga slišimo. Je Platonov bog in je
Nietzschejev bog.
Ona je sončni zahod in je oblak, ki zakriva
in skriva čudovite barve.
On je napol prazen in napol poln kozarec.

Vsi ga slišimo. Vse je zvok njegovih
trepetajočih ustnic.

Lidija Brezavšek

Gube poletja

Gube mojega poletja
v svojih žepkih nosijo
drugo ob drugi
milino juter in težo raztreščenih popoldnevov.
Strast razorožene in smrt osvajačca.
Belino skrite svetlobe in brezbarvje slepote.
Moč rumenila in sivost ledenih meglenih zaplat.
Nabitost z lačnim rjoventjem in izkoščičenost
gotovosti.

V gubah poletja
obenem
ždim in hitim.
Diham z najplitvejšimi frekvencami
in hlastam za sunki burje.
Mižim in strmim.

Vsako leto se gube poletja
raztisočerijo v svoje podmladke.

V njih je lanska pomlad.
Pojutrišnja jesen.

Globoko v njih,
najgloblje,
je tudi že tista zacementirana zima,
ki bi morala sestiti vanje šele čez tisoč let.

Besamemučo

daj
ker drugače te ni
moja rezervna korenina zavzema podvodni prostor
in tvoje roke veslajo v plitvini

nikamor ne grem
vlaga mi ustreza
hidracija razpok je prioriteta

tvoji zamahi izsušujejo barje
umiri zahodne fronte

samo mirno lebdi še naprej v šotnem bazenčku
bosi kitari pa nikar ne potrgaj strun
in besame mučo
desperado

v meni si varen

Naj

naj beseda tiho steče.
naj bo pesem prazna krika.
naj se zgodba kar premika.
naj se jutro v smeh zavleče.

pusti dnevu spev jezika.
pusti ritmu mehko tkivo.
pusti, naj bo molk predivo.
pusti žalost. misel slika.

glej obraz pred steno časa.
glej pogled prebarvan z vodo.
glej pretok besed v posodo.
glej. pod tabo tvoja trasa.

saj jesen je tu. že blizu.
saj poletje že odmira.
saj že zimi pot odpira.
saj. pomladi sto je v nizu.

Gregor Grešak

Kje ste, otroci sonca?

Živeli smo v blokih, drug z drugim,
drug ob drugem, in si delili male in velike skrivnosti,
male in velike sanje o svetu brez revščine, brez lakote,
brez nasilja.

Ljubili smo se s pogledi, pogovori, igro in telesi.

Uresničevali smo sanje o boljšem času,
hodili v misijone, da bi pomagali tistim, ki so ostali
zadaj,
spoznavali druge kulture in se navduševali nad
globino njihovega izročila.

Sanjali smo s Castanedo, hodili po svetu s Flisarjem,
odkrivali vzporedne resničnosti z Bachom
in med Žabjo molitvijo ugotovili, da bog nima religije.
Vlekli smo vzporednice med taoizmom, sufizmom,
krščanstvom in Platonom,
od Indijancev smo prejeli v dar Modro nebo,
se navduševali nad svobodnimi otroki Summerhilla
in s Frommom ugotovili, da je bolje biti kot imeti.
Peli smo Beatle, Balaševiča, Mlakarja,
Let the sunshine in, Imagine, Me and Bobby McGee.

Pisali smo si pisma na tanek pisemski papir
in si jih pošiljali v ovojnica pastelnih barv,
z naslovom, čitljivo napisanim v treh vrsticah.
Pismo je dišalo po papirju, črnilu in roki tistega, ki ga
je napisal.

Podpis smo okrasili s srcem, cvetlico, palmo, muco,
odtisi tačk in drugimi domislicami.
Tako smo si izpovedovali ljubezen, bolečino, veselje,
skrbi in želje.

Zlomili smo puško, zavračali avtoriteto,
razgrnili mavrično zastavo in vključili vse,
tudi tiste, ki smo se jih na začetku morda bali.
Svet je bil naša domovina.
Goloto smo razglasili za lepoto
in se pustili razvajati soncu, morju, rekam in jezerom,
čutili tla pod bosimi nogami in žarke sonca na temenu.

Le četrto stoletje kasneje se sprašujemo:
Kdaj je multikulturalnost postala psovka,
golota nespodobnost
in antifašizem grožnja?
Kdaj je spodobnost postala politična korektnost,
solidarnost pot pogube
in brezobzirni egoizem junaštvo?
Kdaj je Lennona zamenjal Steve Jobs,
Gandija Elon Musk in Toma Križnarja Melanija
Trump?
Kdaj so simboli upora postali modna muha?

Ana Porenta

Velikonočna (belina)

Skorje na veliko nedeljo so ivjaste.
Napovedujejo ohladitev.
Minus na plus, ko vse že cveti.
Aprila sanjamo o maju, in ne o marcu ali zimi.
Zimi smo namenili rok trajanja, ki ga vedno preseže.
Orehi so od jeseni. Maslo je sveže, sveže je mleko.
In smetana.
Še veliko sladkorja in mešamo, mesimo, namažemo
nadev.
Zvito potico damo v pečico, da vzhaja.
Vzhaja za veliko nedeljo,
ko posujemo na rjavo skorjo bel posip.

Razpoznavanje

Najprej belo vzcvetijo črni telohi,
nabreknejo in svetlo posivijo mačice,
podolgovati prašni uhani se gugajo z lesk.
Zvončki prikimavajo vetru
in trobentice žarijo med travo.
Žafrani, jetrniki, tevje, lapuh, repuh, marjetice –
imenujem jih in moj jezik se gibko odziva
naprezanju možganov, da bi prepoznali pomlad.

Sara Špelec

Prvenec

Avtorica s podpisom jamči, da je njena stvaritev nedolžna. Da ni bila še nikoli obsojena za nezrečene ali velike besede z redko-bese-dno perverzijo. Da ji še niso grozili z opombami pod črto, je vlačili po zobeh, izgnali z družbenih omrežij, si z njo podkurili, je uporabili zlonamerno, brezsrčno ali izgovarjali vnemar (ker Pic-as(s)u za njo ni maar); da ne bo nikogar prebodla z Amorjevo puščico, temveč bo #ničhudegaslutečega pahnila na kolena, ga okovala z zvestobo (ker ne ljubi, temveč voli) in se bo pod ključem znašla samo v predalu (beri: kmalu).

Andrejev sen

(odlomek iz domišljajske pesnitve)

Čarobno ogledalo

Tisto noč je mladi par odšel na sprehod v troje; bilo je tik pred polnočjo – zazreta se navzgor – ko tretje tisočletje napove usodni spor. »Poglej to zibel mrtvih zvezd, ki nam odmerja čas; nekoč v vesoljnem ogledalu bova ti in jaz in ...« »Najin mali,« ga prekine. »Dajva mu ime!« »No, prav!« se zresni, pomolči, potem umakne dlan, ki gnezdila ji je v laseh in – an ban, pet podgan – odloči: »Naj bo Kastor, Poluks, Herkul, Lun ... Kaj praviš?« »A si nor?« »Potem pa Javor, Hrast, Macesen ...« »Da bi bil vsaj Bor!« se mu iztrga iz objema. (On si suka brk.) Kot satelit se ji približa, ko nastopi mrk. Objame jo: »Še malo, pa bo spet svetlo kot prej.« Odkima: »Ne. Čez nekaj ur se bo rodil Andrej.«

Dragemu

Preštej me, kot preštevaš svoje znamke,
posode, iz katerih kuka las,
diode, ki prišle so iz tujine,
polomljene (»Se hecaš?«) der, die, das,
Tolkienove nadzemeljske viline,
odtenke vsakodnevnih »ljubim te«
in trenutke, preden z mano se pokriješ,
ko naposled bo prešteto čisto vse.

Helena Zemljič (Mala Senca)

O tem kako se sprašujemo o smislu

Včasih
ne vidim več vrvic in nič
me ne dreza V tem da sem
prazna je največja samovšečnost
Iz tople vode opazujem netopirje
in štejem njihove zamahe Koliko
požarov poplav bo to in prikladnih
izgovorov V moje besede verjame
nekaj ljudi Njihovih vrvic že dolgo
ne vidim več
Nekje preberem da so otroci izgovor
za izgovarjanje ljubezni in da poplave
niso nikoli ne obstajale Noe obstaja
kot večna praznina Netopirji priletijo
iz Mirjamine pesmi* in verjamem
njenim besedam
Tisti ki vleče moje niti živi na dnu
mojega bazena Ko zaplavam sem
videti kot prikupna marioneta
nekih besed

Kar bo naredilo spet

In nekega dne odide
moje drugo telo Reče
da ne more več Se kot plašč
razpusti v družbo in misli
da bo sedaj vse polno
barv navdihujoče bolj
divje če pozabiš namestiti
tudi kožo da čutiš vsak pih vetra
v premiku mišic Hitro se izgubi
Stopi v nekaj znanih ulic kot da
je smrad gibanja vse kar rabi
Moje drugo telo ne ve
kako je predvidljivo in kako
zelo lahko ga je najti Pleše na istih
pločnikih Poje iste pesmi Najde
ista druga telesa Se dobrika prodaja
organe za pest besed Zelo gotovo
ga je vedno manj
Najdem ga ko so ga še same kosti
Se nasmehneva drug drugemu
kot neznanca

Moj otrok bo najmanj poseben
ker bo med zadnjimi v vrsti Pred njim
bodo talenti usvojenih kahlic velikih belih medvedov
in besed ki bodo pomenile
vse od debelega ledu
do kupa tankih vej za hišo
Moj otrok ne bo imel svojega prostora
Živel bo v avtih in kolesa
bodo narekovala ritem njegovega spanja
Knjige ki jih bo bral
bodo imele
zapiske ob robu
Pisalo bo kdo je kje
že isto vrstico napisal prej in pozneje
kdo je komu sorodnik in kaj pomeni
če kopiraš prepíšeš ali v nekem vesolju
ustvariš v prah
Njegove igrače bodo
raztrgani listki papirja igral se bo
v praznih kartonskih škatlah in na plastenke
pihal zimzelene melodije
Oblačil se bo v vse kar mi bo prišlo pod roke
Celofan krep papir izgubljene šale nogavice kožuhe
zimskih zajcev In toplo mu bo
ko bova poiskala zavržene dele telesa
Zakurila grmado
Na novo skovala njega in mene
v nekaj kar je že bilo in mora biti
znova

Predstavitev avtorjev

Marina Adamović

Rojena 1962 v Nišu, kjer tudi živi in dela. Njene tiskane knjige nosijo naslove: *Curriculum vitae*, *Psihodelija minijature*, *To što vi nazivate ludilom*, *The rest of ... 1*, *Smrt prijatelja*, *Ludilo*, *Haiku*. Izšli sta tudi elektronski knjigi: *The rest of ... 2*, *The rest of 3*. Je članica Udruženja pesnika Srbije – Poezija SRB Kruševac, Nekazano Bar in Društva književnika i književnih prevodilaca Niš. Življenje je poezija in zato jo piše.

Ema April, Ava

(1997, Kranj) Živi na Stari Sušici v Občini Pivka. Dela kot medicinska sestra, poleg skrbi za druge ji delo omogoča tudi bližnje spoznavanje z žalovanjem, smrtjo, medgeneracijske stike in poglobljanje v odnos človeka do sebe in okolice skozi oči starostnikov. Velikokrat ta občutja zapiše, izdelava pesem in jo kdaj tudi objavi. Kot srednješolka je sodelovala na Pesniški olimpijadi, brala pesmi v Kosovelovi sobi v Sežani in nekajkrat na Metelkovi.

Rijad Arifović, Sumiko

(1958, Bijeljina) O sebi zapiše: »Do 1992 sem živel v Bijeljini, nato v Skopju do 1996, od takrat naprej pa živim v Sarajevu. Poezijo pišem od srednje šole in to je moj način, da z drugimi delim, kar občutim. Objavljam na portalih Očaravanje, Avlija.me. Pesem si, Poezijaonline. Moje pesmi so objavljene v več zbornikih, kot so U srcu gazele, Čuvari riječi, Tvoje kandilo mojom svijećom gori, Umreženi snovi ter v časopisu Diskurs.«

Tina Arnuš Pupis, kosmulja

(1982) Je univerzitetna diplomirana socialna pedagoginja. Pesmi in proza objavlja v otroških revijah (Ciciban, Cicido, Galeb), z veseljem sodeluje tudi na portalu Pesem si. Doslej so pri založbi Miš izšle njene knjige: *Za devetimi drevesi*, *Božo in Vili*, *Na gozdni južini*, *Zebra v ogledalu* ter *Nad gozdom se nekaj svetlika*.

Katica Badovinac

(1954) Živi v Zagrebu. Po poklicu je ekonomistka. Poezijo objavlja na portalih Pesem si in Očaravanje ter v številnih zbornikih in literarnih revijah. Je stalna članica časopisa za poezijo *Supphoart*. Piše tudi v angleškem jeziku, njene pesmi so prevedene v nemščino, romunščino, poljščino in slovenščino. Na mednarodnih natečajih je prejela več povelj, nominacij in nagrad, med drugim italijansko *La Voce di Poeti* (2016), posebno priznanje žirije za pesem *Oda miru* ter dve prvi nagradi Romunskega društva haikuistov (2020, 2021) in diplomo (2022) v kategoriji angleškega jezika. Izdala je pesniško zbirko *Most od oblaka* (2019).

Maja Bernik, Berja Manik

»Pišem, čutim in delujem v Mariboru. Navdih mi daje predvsem narava, ki jo razumem kot življenje v najbolj iskreni obliki. Pesem si nudi pomembno javno platno mojemu pesništvu, zato s hvaležnostjo sprejemam pozicijo koščka poetične sestavljanke zbornika 2022.«

Brankica Bošnjak, brankicab

Rojena je 1967 v Osijeku, 20 let je prebivala v Velenju, zdaj živi in ustvarja v Bizovcu. Pisati je začela 2013. Izdala je tri pesniške zbirke: *Pokučaj, nikad se ne zna*, *Ožiljak na Isusovom dlanu in Mat(ern)ica*. Je članica Društva pjesnika A. Ivanošić iz Osijeka in Društva hrvatskih književnika. Prejela je več priznanj, med drugim plaketo *M. P. Miškina* za dosežke na področju literarnega ustvarjanja. Sodelovala je na *Kikićevim susretima* v Gradacu, na *Šopovim danima* v Jajcu, pesniških srečanjih v Drenovcih, Biljskim večerima poezije in mnogih drugih.

Ananda Boutoute, Ananda

(1988) Je Kranjčanka slovensko-francoskih korenin, ki z možem in tremi otroki živi v Bruslju. V njenih osebnoizpovednih in družbenokritičnih pesmih prevladuje romantična atmosfera. Pesmi objavlja na portalu Pesem si in pri kranjski založbi Layer.

Lara Sofija Božak

(1999, Celje) »Sem študentka humanističnih študijev v Ljubljani, zaljubljena v glasbo, poezijo in druge izraze ljudi skozi umetnost. Pišem, ko (in ker) preprosto ne gre drugače. Prevajanje predjezičnega v besede mi predstavlja posebno obliko komunikacije s seboj in dušami tistih, ki jih moje pesmi dosežejo.«

Brezno

Hana Bujanović Kokot, h.

(2002) Je pisateljica, pesnica in literarna urednica. Trenutno študira psihologijo na Filozofski fakulteti v Ljubljani. Napisala je več samostojnih del, sodelovala v zbornikih in antologijah ter tri leta urejala literarni zbornik.

Polona Campolunghi Pegan, Polona C. Pegan

Branka Cukrov-Belak, nikita

Jure Drljepan, Jur

1953, Komletinci, Hrvaška. V Sloveniji živi od leta 1972. Po poklicu je pravnik. Stanuje v Domžalah. Piše v hrvaškem in slovenskem jeziku. Objavljal je v različnih časnikih in literarnih revijah, kot so Mentor, Fontana, Primorska srečanja, Odsevanja, Vpogled, Locutio, Paralele idr. Je udeleženec številnih literarnih srečanj in večerov ter drugih kulturnih prireditev. Izdal je dvojezično (hrvaško-slovensko) pesniško zbirko *Uklesan u slova/V črke vklesan* (1998), zbirko *Sizif u mreži* (2010) v hrvaškem jeziku in zbirko *Neslišne barve besed* v slovenskem jeziku (2013).

Mirjam Dular

Dr. Mirjam Dular živi in dela v Ljubljani. Zanima jo leposlovje, piše prozo in poezijo. *Fotoverzi* zaenkrat predstavljajo večino njenih pesmi, kar pomeni, da je sporočilo pesmi kombinacija fotografije in besed. (V zborniku je objavljen

samo besedilni del fotoverza.) Leta 2018 je izdala zbirko kratke proze *Milina pogovora*, leta 2020 prvo zbirko fotoverzov z naslovom *Stikanja*, leta 2021 drugo zbirko fotoverzov *SND – Spoznavanje narave in družbe* ter leta 2022 tretjo zbirko fotoverzov *Lirika*. Več o njenem literarnem ustvarjanju lahko preberete na www.dular.world.

Sandra Džananović

Rojena 1967 v Prijedorju (Bosna in Hercegovina). Poezijo in kratko prozo piše že od otroštva. Izšle so tri njene pesniške zbirke: *Čipka od trnja*, *Buđenje zaspalog neba* in *Ravnica na ispučalom dlanu*. Njene pesmi so prevedene v slovenščino, nemščino in angleščino. Zdaj živi in ustvarja v Brisbanu v Avstraliji.

Marija Gale Lisjak, Maša GL

Ljubljancanka, ljubiteljica družine, narave, poezije, proze in znanosti (predvsem naravoslovja, psihologije in medicine). Navdih za pesmi najde v prijateljih in svojih mladostniških letih, v družini, možu in petih otrocih ter v tradicionalnem vernem kmečkem okolju svojih prednikov v Prelekiji.

Ivan Gaćina

(1981, Zadar, Hrvaška) Je častni doktor znanosti in dobitnik več kot dvesto literarnih priznanj. Na 9. mednarodnem *fotohaiku natječaju Setouchi-Matsuyama* na Japonskem (2020) je prejel nagrado Grand Prix v kategoriji »Your Photo-Haiku in English« (med 542 udeleženci) za fotohaiku z izvirnimi fotografijami morja.

Slavica Gazibara, saraivor

»Pišem poezijo in kratko prozo za odrasle in otroke, eseje in recenzije. Objavljam na internetu ter v časopisih Književnost uživo, Kvaka, Kolo. Izšle so tri moje knjige: *Bijeli papir* – poezija in *Sarine priče i Ivorove mudrolije* – zbirka kratkih zgodb (2020 je bila v ožjem izboru za nagrado *Društva hrvatskih književnika Anto Gardaš*, ki se podeljuje za najboljšo

prozno delo za otroke in mladino) ter zbirka kratkih zgodb in lirske proze *Dva novčiča za savjest* (2021). Zastopana sem v več domačih in mednarodnih zbornikih. Živim in delam v Čakovcu.«

Dunja Polonca Guček, Dunja PG

»Ne vem, če bom kdaj razumela, zakaj pišem. Ker želim ali ne želim biti razumljena? Ker imam rada samost? Ker je to preprosto lažje kot čiščenje oken?«

Rok Horžen

Dejan Ivanović, dejanivanovic

(1966, Lazarevac pri Beogradu) Po poklicu je inženir ekologije. Poezijo objavlja pretežno na spletu ter v številnih zbornikih in revijah. Več njegovih haikujev v angleščini je objavljenih na uveljavljenih mednarodnih portalih na Japonskem in v ZDA.

Jernej Jager

Rojen 1993 v Celju. Zaposlen v Domu ob Savinji Celje kot bolničar negovalec. O pesnjenju pove: »14. 6. 2021 sem v samozaložbi izdal avtorski prvenec – pesniško zbirko Misli, užete na sukanec, šlo je za dolgoletno osebno željo. Moje pesmi so že objavljene tudi v zborniku pesniškega portala Pesem si 21.«

Marinko Jagodić, MAKI

(1959) Živi v Ljubljani, je upokojeni strojevodja. Piše poezijo in prozo, predvsem v srbsščini. Objavil je pet pesniških zbirk, dva romana in zbirko kratke proze. Vsa prozna dela so izšla tudi v slovenskem jeziku (pri zavodu Volosov hram). Za pesniško zbirko *Miris brazde* je dobil nagrado Slovo Podgrmeča. Z dvanajstimi pesmimi je zastopan v knjigi *Antologija poezije za decu srpske diaspore*. Njegova dela so objavljena v več kot dvajsetih skupinskih zbirkah.

Jasna Janež Markič, rožmarin

Je slovenistka, dela kot učiteljica slovenščine za tujce. Pravar kar poročena in preseljena na Primorsko.

Damjan Japelj, Legy

(1976, Koper) »Pesmi objavljam na portalu Pesem si, imam pa tudi nekaj tiskanih objav v različnih revijah. Leta 2011 sem izdal svoj prvenec Plima šepetanj. Po daljši pesniški pavzi sem spet obvisel na pecljih besed, sprašujoč se: Kaj v resnici vidijo pesmi, ko gledajo vame?«

Mirjana Jerotić, Vertigo

Katarina Juvančič, Katarina J.

Je glasbena in besedna ustvarjalka. V duetu z Dejanom Lapanjo je doslej izdala tri albume, koncertirala je po Evropi in Aziji. Piše eseje, recenzije, intervjuje za domače in tuje medije, občasno pa zaide tudi v poetske vode – toliko, da si zmoči noge. Njeno ustvarjanje črpa iz bogatega izpovednega sveta človeških usod ter gradi most med sodobnimi trendi in ljudskimi načini pesnjenja in senzibilnosti. Je dvakratna dobitnica nagrade (*kante*) na mednarodnem kantavtorskem festivalu *Kantfest*.

Branka Kamenšek, branka

»Ne bom naštevala objav, nagrad ..., kajti dejstvo, da znam svoje občutke ubesediti in zaliti z nasmehi in solzami, je zame dovolj. Ko pa na Pesem si dobim potrditev, da mi je pesem uspela, od ljudi, ki znajo vrteti pero, je to nagrada, ki me vedno razveseli.«

Stojan Knez

Prihaja iz Velenja, zase pravi, da je »ljubitelj prepleta črk in opazovalec človeškega delovanja v precej iztirjenem svetu. Včasih je lažje pisati kot govoriti. Nagrade pa so kot jurčki; nikoli ne veš, kje se najdejo, za nekoga neopazno, za drugega superlativi – kot tudi življenje samo.«

Aleksandra Kocmut - Kerstin

»Skoraj vse o meni je na spletu. Največ seveda povedo pesmi. Ker v zadnjih letih delam tudi kot psihoterapevtska svetovalka, lahko potrdim, kar sem slutila že prej: umetniško ustvarjanje ni le samoterapija, temveč lahko pomeni tisto tenko ločnico med tem, ali se boš dokončno zlomil ali ne. Jaz se nisem – hvala Muzi. Obiščite me na www.kasandra.si – in prisluhnite *sebi*.«

Majda Kočar, Ob potoku

Breda Konjar, Koni

(1944) »Odpiranje v pesmi v različnih pesniških oblikah, z izbrano vsebino in lepo besedo je bistveno vodilo moje ujetosti v kolesje poezije, objavljeno na portalu Pesem si in v pesniških zbirkah z naslovi: Pesmi miselnih pohajkovanj (2011), Na krilih besed (2014), Sprehajanke skozi turbulence (2017), V kolesju poezije (2018), Sopotnice (2021).«

Dušica Kores, dusica

(1963) »Živim v kraju Novake (občina Poljčane). Pisati sem začela avgusta 2018, po smrti moža. Moja prvenka nosi naslov Pot med koraki. Objavljam v lokalnih časopisih in zborniku društva Sončnica Rogaška Slatina. Dvakrat sem dosegla drugo mesto in enkrat prejela prvo nagrado za kratko zgodbo za odrasle.«

Henrik Korpnik

Ivanka Kostantino, Lea 199

Milomir Kovačević, Miko

»Od malega imam rad pesmi, zato poskušam tudi sam kaj napisati, premagati puščavo, ki nastaja, ko nimamo uvida v totaliteto. Poskušam si odgovoriti na stara, tako imenovana prekleta vprašanja: zakaj sploh vse to, kaj pravzaprav pesem je ... Odgovor na vprašanje smisla dostikrat najdemo v glas-

bi, v neverbalnem, predgovorečem. Se pravi, da imamo poleg razuma še neki čut in nas lepota prepriča, da bolj vidimo to, kar naj bi bila resnica.«

Matej Krajnc

(1975, Maribor) Diplomiral je 2007 na Oddelku za primerjalno književnost in literarno teorijo na Filozofski fakulteti v Ljubljani in tam 2014 tudi magistriral. Od leta 2002 je član Društva slovenskih pisateljev in Celjskega literarnega društva, od leta 2006 pa Društva slovenskih književnih prevajalcev. Je tudi član slovenskega PEN in MIRA. Izdal je nad petdeset pesniških zbirk, od leta 2003 redno objavlja tudi prozo, je avtor tridesetih proznih del in tridesetih knjižnih prevodov kot samostojni prevajalec ali soprevajalec. Od leta 1992 poezijo združuje z glasbo, tudi poklicno. Njegov dom v spletu je na naslovu www.matejkrajnc.com.

Matej Krevs

Samo Kreutz, albin

V sredini aprila je minilo že enajst let, odkar sem član družine Pesem.si. Če se zdaj ozrem na ta čas, lahko povsem upravičeno rečem, da mi je v literarnem smislu prinesel zares ogromno. Ne zgolj navdiha, pesmi, haikujev in brahkov, ampak tudi objave v nekaterih slovenskih literarnih revijah (Mentor, Zvon, Apokalipsa, Sodobnost, Poetikon ...), hrvaških haiku zbornikih, na radiu (Radio Slovenija), v zadnjih dveh letih pa še na tujih spletnih portalih, v e- ter tiskanih revijah (v Italiji, Švici, Nemčiji, Združenem kraljestvu, ZDA, Kanadi, Indiji, Avstraliji, na Japonskem ter Irskem). Vsekakor sem najbolj vesel tega, da sem medtem postal avtor desetih knjig v slovenščini pa tudi dveh zbirk haikujev v angleščini (The Stars for Tonight in A Time Different from Ours), izdani pri založbi Cyberwit.net iz Indije.

Silva Langenus

Dominik Lenarčič

Mlad literat iz okolice Kranja. Svoje pikro in koncizno pisanje je do zdaj objavil v revijah Nebulae, Mentor in Supernova, ima pa še par objav v izbranih zbornikih. Je večkratni finalist na Mentorjevem Feferonu. Ima bralni blog. Všeč mu je Camus, še bolj pa mu je všeč Orwell.

Mile Lisica, mile

(1986, Ključ) V otroštvu je bival v Medni pri Mrkonjić Gradu, leta 1995 se je preselil v Banjaluko, kjer živi in ustvarja še danes. Izšle so njegove pesniške zbirke Dva metra tišine (2015), Kada te budu vrištale ruke (2016), Okrugla jutra (2017), Kas sa zvezdama (2018), Izabrane pesme (zvočna izdaja 2017 pri JU Specijalni biblioteki za slepa i slabovidna lica), Geometrija oka (haikuji, 2020), Ispod nedodira (2019), Sedam grama (2020), Molitva šume in Preskočeno nebo (haikuji, 2021), Ne vidim žabu (haikuji, 2022). Na različnih natečajih je prejel več kot petdeset nagrad, pesmi pa so objavljene v več kot sedemdesetih zbornikih in tridesetih revijah po vsem svetu.

Željko Majstorović, Mikailo m. z.

Mark Mandy, Yoda

O sebi piše: »Proučevalec življenja, snovnega in nesnovnega sveta. Pesmi in haikuje pišem, odkar me je našel portal Pesem si. V sodelovanju s slikarskim društvom KUD Načeta Paleta sem izdal zbirko haikujev.«

Felicita Medved, nemesis

Alenka Mihorič, modricvet

»Stopam v tretje življenjsko obdobje. Doslej sem izdala dve samostojni pesniški zbirki, sicer pa so moja besedila in fotografije objavljena v mnogih raznovrstnih publikacijah. Zelo uživam tudi pri opazovanju in fotografiranju narave, brez katere pesmi verjetno ne bi zazvenele v meni na način, kot zvenijo sedaj.«

Mateja Mohorko, Persefonia

1986, Žalec. »Po izobrazbi sem inženirka kemijske tehnologije, po duši umetnica in večna optimistka, ki je otroško zaljubljena v življenje. Izdala sem dve knjigi: pesniško zbirko za mlade in mlade po srcu Pisan svet, v poezijo ujet (2019) in slikanico v rimah Frčafela in hmelj (2020). 2021 sem napisala prvo kratko zgodbo Gverila, ki je bila nagrajena in objavljena v literarni reviji Spirala. V zadnjem letu se posvečam predvsem slam poeziji. Odprla mi je povsem nove svetove ustvarjanja.«

Bernarda Mrak Kosel, Iovrenka

Rojena 1949 v Radovljici. Objave v zbornikih Pesem si 14–2021, finalistka na državnem srečanju V zavetju besede 2017 in 2021. Leta 2019 je v samozaložbi izdala pesniško prvenko Zbrane pod črto. Piše tudi prozo, njen prvi roman Ujetnik svojega časa je izšel pri Mohorjevi družbi.

Marko Nemec-Pečjak, dedihajka

(1944) »Pesniti sem začel v nižji gimnaziji. V dejavnem obdobju sem objavljaj strokovne članke ter priročnike. V tretjem obdobju kot upokojenec pišem in izdajam e-knjige iz stroke celovitega obvladovanja projektov ter leposlovja – a razen poezije bolj malo objavljaj.«

Jagoda Nikačević, jagodanikacevic

1951, Šibenik, Hrvaška. Živi v Beogradu, piše od leta 2008. 2014 je izšel njen pesniški prvenec Poznajemo li se, Malinovski, 2013 je objavila haikuje v knjigi skupine avtorjev Bit ću haijin, ki jo izdal Poet (Beograd). Prejela je prvo nagrado za najlepšo ljubezensko pesem na KK Rujno iz Užic (2010) in drugo nagrado Milutin Uskoković za najboljšo sodobno pripovedko Narodne biblioteke Užice (2018). Poleg poezije piše tudi kratke zgodbe. Objavlja na nekaj pesniških portalih, v literarnih zbornikih in revijah ter spletnih časopisih.

Tanja Ocelić

1969, Pakrac, Hrvaška. O sebi zapiše: »Živim v Biljah v okolici Nove Gorice. Sem zvesta članica literarnega kluba Govorica. Pripravljam 3. in 4. pesniško zbirko, tudi tokrat bosta pisani v obeh jezikih. 2021 sem izdala (tiskano) pesniško zbirko Saudade v slovenščini ter Infinitum (elektronska knjiga) v hrvaščini.«

Igor Odeb, Brezinbor

»V svojem malem svetu ustvarjam že dolgo. Vmes je bilo desetletje tlenja, ko je muza utihnila, v letu 2021 pa se je spet razplamtel plamen idej in navdiha in nastalo je nekaj novih pesmi, ki so bile lepo sprejete. S Šepetalcem sva si že dolgo na ti, oba v zrelih letih, a mladostna.«

Irena Pajnik Beguš, pi - irena p.

Igor Pavlic, Speculum

1964, Varaždin, Republika Hrvatska. O sebi napiše: »Sem sodnik, doslej sem objavil tri pesniške zbirke. Poezijo pišem zaradi duševnega ravnotežja v tem surovem svetu.«

Nada Pečavar, nada pecavar

Tina Pegan

Tina Pegan (1983) je ustvarjalka, pisateljica in pesnica iz Izole. Svoj leposlovnih prvenec 182 dni je objavila leta 2021 pri založbi Primus, kopico osebnoizpovednih pesmi pa v nekaterih slovenskih zbornikih. Njena pesniška zbirka Otok trenutno čaka na objavo.

Žiga Planinšek, Ziegler

1996. »Kraj prebivanja: med rubinastim rujem, vrvečo urbanostjo in spečimi griči. Tiste gluhoneme noči mi je Stvarstvo sporočilo, da naj pobrskam za zataknjenostmi časov in prostorov ter naj jih oblikujem v majhne reči. Od takrat naprej mu prisluhnem.«

Janja Plevnik, Pisana beseda

Maja Podgoršek, magdalena 98

»S pisanjem pesmi se ukvarjam od vstopa v gimnazijo, intenzivneje pa jih pišem v zadnjih dveh letih. Pisala sem za osnovnošolsko in srednješolsko glasilo. Pišem, da se sprostim in se ob tem tudi vedno nekaj novega naučim. Značilnost mojih pesmi je, da so izrazito subjektivne, sporočilne in nimajo neke določene oblike. Menim, da je prav po teh lastnostih moj stil tudi prepoznaven, vsaj na portalu. Poleg pisanja poezije je moja strast učenje tujih jezikov; moj življenjski moto: naj se nikoli ne neham premikati.«

Lidija Polak, Li

Mirko Popović, mirkopopovic

Rojen v Slivnu (Hrvaška), živi v Sarajevu. Poklic je opravljal v državni službi. Poezijo sprejema kot najbolj zagonetni odsev onstranstva in z njo diha že od šolskih let na odprtem morju bogastva podob, občutij in spoznanj. Je avtor pesniške zbirke Berba rose in prozne knjige Tamno sunce. Sodeluje tudi v zbornikih, poleg Pesem si tudi v hrvaškem Očaravanju. Svojo poezijo objavlja v literarnih revijah, na Radiu Sarajevo in Radiu Kometi. Je dobitnik književne nagrade Hrvatskog slova Dubravko Horvatić iz Zagreba.

Sabina Posedel, Platanas

»Moj svet je svet otrok, živali, besed, slik in glasbe. Karkoli od tega bi v svojem vsakdanu močno pogrešala. Amaterska pesnica, bolj natančno zapisovalka pesmi, ki se mi predstavijo. Včasih pridejo pogosto, včasih jih ni. Takrat mi nekaj manjka. Tu in tam kakšna pesem najde pot do objave, ponosna pa sem na svojo prvorojenko, otroško knjigo uspavank Hitro pod odejo. Moje življenje bogatijo tri zverine – kuža Harvi, muca Viki in želva Frida. Vsi so tako prijetna družčina, da bodo kmalu dobili svoje mesto v novi slikanici.«

Marija Praprotnik, Triglav

»Kadar mi čustva prekipnevajo, najsibo zaradi cvetočih sadovnjakov (ki so letošnjo pomlad zares čudoviti) najsibo zaradi dobre knjige ali pa čisto običajnega, prijaznega pozdrava sosedov, takrat nekdo ali nekaj piše skozi mene, in na koncu ugotovim, da je pesem moja.«

Bor Ratajec

Rojen 1996 v Ljubljani, kjer tudi prebiva. O sebi pove: »Sem študent družinske in zakonske terapije, s poezijo pa se ukvarjam že od malih nog. Zame je poezija oddih, oaza misli, ki v zmešnjavi čustev in besed v glavi in duši oblikuje red.«

Ljubica Ribić

(1959, Varaždin) Je članica VKD, Matice Hrvatske, HSK, predsednica Udruge Ritam misli. Poezijo in kratke zgodbe piše v hrvaškem jeziku, kajkavskem narečju ter tudi v slovenščini. Večkrat je bila nagrajena za svojo poezijo, ki jo objavlja v zbornikih na Hrvaškem ter v tujini. Prevaja iz slovenščine v hrvaščino. Objavila je osem avtorskih del.

Marko Skok - Mezopotamsky

(1971) Mereče in Ljubljana. Gledališče in poezija. Vesolje in utvara.

Senada Smajić, breza

1957, Vitez v BiH. Od leta 1986 živi in ustvarja v Sloveniji. Je pesnica, prevajalka, pobudnica literarnega maratona Mavrica neba v Železnikih. Objavila je štiri pesniške zbirke: Kroz život – Skozi življenje, Z njenih robov, Ditiramb in Kibela. Objavlja tudi v literarnih revijah in zbornikih.

Jelena Stojković Mirić

1972, Loznica (Draginac). Je učiteljica likovne umetnosti. Ukvarja se s pisanjem poezije, proze in s slikanjem. Njene pesmi so objavljene v zbornikih in na literarnih spletnih portalih, sodeluje z literarnimi revijami in časopisi. Živi v Beogradu.

Vesna Šare

Dimitrij Škrk, dimitrij

»Z vami, dragi pesemsijevci, se družim že osem let. Začel sem iz ničle. Toda s pomočjo portala in nekaterih drugih literatov, s katerimi sodelujem, sem dosegel nivo, ki mi že omogoča artikulirati sebe. Hvala!«

Igor Šmid, igorj

»V zavetju besede odzivam malodušje na obrobje svojih poti.«

Dejan Štiglic, naprimerjanez

Luka Šturm, Lorijan

Zase pravi, da je »znalec mnogih stvari, a mojster nobene«.

Katjuša Trampuž, henodarling

»Živim in ustvarjam na Krasu, za mano je že več otroških knjig pravljic in pesmic, vrsto let objav Cicibanu, pa Finte naprodaj, otroški muzikal v Prešernovem gledališču, 20 TV-zgodbic za otoke (po razpisu Ministrstva za kulturo). Pred leti sem napisala tri otroške zloženke za Rdeči križ Slovenije. Pišem tudi poezijo za odrasle, petkrat sem bila finalistka Pesniškega turnirja založbe Pivec in uspešna na nekaterih drugih natečajih. Naj ne pozabim na kupe meni ljubih haikujev ...«

Svit Valovnik

»Rišem mandale pa tudi druge vsebine in jih vrezujem v glinene lampe. V veselje mi je tudi pesnjenje. Živel sem v komuni v Šempasu (1971–73), v ašramu praktical jogo (1974–76), deset let sem vrtnaril v kartuziji Pleterje. Imam hčer, zdaj živim na Primorskem.«

Tom Veber

(Maribor, 1995) Je pesnik, performer, vizualni umetnik. Po-

ezijo objavlja v revijah Dialogi, Mentor, Literatura in Apokalipsa, njegove pesmi so bili objavljene na Madžarskem, v Grčiji, Nemčiji, Rusiji in na Kitajskem. V letu 2019 je izšel njegov pesniški prvenec Točka preloma, v letu 2021 pa druga pesniška zbirka z naslovom Do tu sega gozd.

Ramiz Velagić, Žiga Lev

Rojen je leta 1962 v kraju Gornja Koprivna v občini Cazin, BiH. V Velenju živi od leta 1963. Poezijo piše že od osnovnošolskih dni. Objavlja jo v raznih publikacijah v Sloveniji, na Hrvaškem, v Bosni in Hercegovini, Srbiji in severni Makedoniji. Izdal je dve pesniški zbirki, Zapiski iz sanj (2008) in Oaza sanj/Oaza snova (2014). Za poezijo je bil tudi nekajkrat nagrajen: Koroška v besedi, Poezija v oštariji, Terme Snovik in Kamniške svetilke.

Jože Vidmar, Joakim

(1967) »Stanujem v Slov. Konjicah. Objavljal sem tudi že v preteklih zbornikih Pesem si. Pišem, ko imam čas. Prostega časa pa imam žal zelo malo. Vendar zadnje čase nastajajo novi zapiski, ki bodo nekoč pesmi.«

Janez Virant

Rojen 1961 v Murski Soboti, zdaj živi in dela v Ljubljani.

Bernarda Vrečko, Berni

(1964) O sebi pove: »Živim v Radljah ob Dravi. Leta 2021 sem izdala svojo prvo pesniško zbirko Kot Severno morje. Udeležujem se različnih literarnih razpisov, pesmi pa objavljam predvsem na portalu Pesem si. Moj moto: Za polno in srečno življenje potrebuješ veliko več kot le kruh in vodo.«

Vladimir Vuković

1976, Beograd. Študiral je na Filološki fakulteti Univerze v Beogradu in na Bogoslovni fakulteti. Izšli sta zbirki njegovih pesmih Staklena raskršča (2012) in Pisma iz nestajanja (2013). Živi in dela v Beogradu.

Sašo Zorc Florjanski

Milan Žniderič, Jošt Š.

Sem delček sestavljenke Pesem si.

Irena Žuravlev, IŽ - lev

»Rojena sem v Celju. Objavljam v Vsesledju in v našem zborniku Pesem si. Moj moto pri pisanju je: Napiši, kar nosiš v sebi, in lahek bo korak. Pesem si je idealen portal za pisanje pesmi in ustvarjanje.«

Kdo skrbi za Pesem si?

Luka Benedičič

(1998) Rodil se je v Kranju. Študira humanistiko na Filozofski fakulteti v Ljubljani. Prostočasno piše pesmi, knjižne recenzije, reportaže in eseje o kulturi. Svoje zapise objavlja v literarnih revijah ter na portalih, kot so AirBeletrina, Literatura, Mentor, Primus, Vrabc Anarhist in drugi. Bil je finalist natečaja Mlada kritika 2018, dve leti pozneje se je kot kritik predstavil v Delovi rubriki Mlado pero.

Lidija Brezavšček

»Urednica na portalu od 2009, pedagoška delavka, tekačica in potapljačica na vdih. Vse to in poleg tega še uporniški duh me vodi v pesem. Besedo imam rada, odkar vem zase. Izdala sem pesniški zbirki Nič ali skrivnost pesmi (Maks Viktor, 2012) in Pogodba z Ničem (Frontier, 2018), objavljam v periodičnem tisku in zbornikih, sem dvakratna finalistka Pesniškega turnirja in finalistka Spletne verzijade. Za tretjo knjigo Slave vojvodine Kranjske sem v rimane verze prenesla prevod Lambergerjeve pesnitve. Vse, kar se v življenju zgodi, je pesem. Taka ali drugačna. Včasih sonet, včasih raztrganka. Sem babica štirim, kar je seveda tudi posebna pesem. Moj moto je večni optimizem, negativni odvodi najdejo rešitev v pesmih, altruizem pa je nekaj, za kar verjamem, da bi rešilo svet. Altruizem in – upor!«

Tine Dolžan

»V treznem stanju programiram, izdelujem knjižne police in napeljujem elektriko, (rahlo) opit pa recitiram poezijo in tudi sam kaj napišem.«

Gregor Grešak

»Sem soustanovitelj, skrbnik in vodja razvoja portala Pesem si. Zmagovalec občinstva na Pesniškem turnirju v Mariboru 2014. Življenje, ta skrajna oblika umetnosti, me oblikuje iz

dneva v dan. Razpet med slovansko strastjo in umirjeno strogostjo zena, ki sem ga sprejel kot vodilo v življenju, skušam dihati trenutke minljivosti s polnimi pljuči.«

Ana Porenta

Magistrica znanosti, učiteljica, ustanoviteljica Zavoda za razvijanje ustvarjalnosti, soustanoviteljica in glavna urednica portala Pesem si. Je članica Društva slovenskih pisateljev. Pisala je učbenike in priročnike za pouk slovenščine na začetku šolanja, je avtorica mladinskega romana Virtualni svet.com, CD-roma Na sledi za medvedi ter gledaliških besedil za otroke in mladostnike. Je šestkratna finalistka Pesniškega turnirja, leta 2006 tudi zmagovalka občinstva. Veliko časa preživi z različnimi generacijami ustvarjalcev kot mentorica literarnih delavnic. Doslej je izdala tri pesniške zbirke: Sem se, Kitke (s Sonjo Votolen in Jano Pečecnik) in De-klice.

Žiga Stopinšek – Sigi

»Sem soskrbnik portala od posodobitve 2011 dalje. Trenutno manj aktiven, potujoč. Včasih pesnik, zagotovo pa še vedno bralec in ljubitelj poezije. Ko ne prebiram Pesem si, najraje berem (ali pa poslušam) kakšne epske fantazijske romane.«

Sara Špelec

Večno razpeta med »Od kod«, »Že? Še ne« in »Še malo«, kot je mogoče sklepati iz njenega pesniškega prvenca Če. Ko ne prede časa in se ji zvoki ne topijo v ustih, prevaja (mdr. za Znanstveno založbo FF in Beletrino), piše (pretežno pesmi, a se počasi spogleduje tudi s prozo), urednikuje, priložnostno poje, prireja literarne prireditve in festivale, med katerimi je gotovo najpomembnejši Zlet literarnih zavetnikov, ki je na njeno pobudo v slovenski prostor prinesel novo literarno nagrado: literarni zavetnik. In kot je mogoče sklepati po naslovu njene druge pesniške zbirke: je Zaljubljena v življenje in njegove najrazličnejše umetniške manifestacije, med katere spadata tudi Pesem si in Kulturno-gledališko društvo

Reciklaža, ki mu predseduje, zato ni nič čudnega, da se že tretje leto reciklira z bolj ali manj nespremenjenim predstavitvenim besedilom.

Helena Zemljič

Študirala je filozofijo in slovenski jezik ter književnost na Filozofski fakulteti v Mariboru, kjer je urejala študentsko literarno-jezikoslovno revijo Liter jezika. Prve pesmi je začela objavljati prav na spletnem portalu Pesem si. V letu 2017 je prišla v ožji izbor natečaja Urška, trikrat (2016, 2017 in 2021) se je uvrstila med dvanajsterico Pesniškega turnirja. Konec leta 2016 je v soavtorstvu v Alešem Jelenkom in Nino Jančič izdala pesniško zbirko Kontejner. Trenutno živi v Novem mestu, kjer dela v Knjigarni Goga.

Kazalo

Pesem si šestnajsti	5
Lanskoletna beležka	6

Pesem si spomin 11

Boško Novak, Srečko Luštrek	11
Milena Vučković	13

Pesem si izbrana 15

Breda Konjar, Koni	16
Milan Žniderič, Jošt Š.	24
Irena Pajnik Beguš, pi - irena p.	29
Marija Praprotnik, Triglav	33
Ivanka Kostantino, Lea 199	39
Vesna Šare	43
Matej Krevs	51
Damjan Japelj, Legy	56
Sašo Zorc Florjanski	61
Dejan Štiglic, naprimerjanez	64
Nada Pečavar, nada pecavar	70
Ema April, Ava	74

Pesem si podčrtana 79

Tina Arnuš Pupis, kosmulja	80
Maja Bernik, Berja Manik	82
Ananda Boutoute, Ananda	85
Lara Sofija Božak	88
Brezno	92
Hana Bujanović Kokot, h.	97
Polona Campolunghi Pegan, Polona C. Pegan	99

Jure Drljepan, JUR	102
Mirjam Dular	104
Dunja Polonca Guček, Dunja PG	111
Rok Horžen	113
Jernej Jager	115
Marinko Jagodić, Maki	118
Jasna Janež Markič, rožmarin	119
Katarina Juvančič, Katarina J.	121
Branka Kamenšek, branka	124
Stojan Knez	127
Aleksandra Kocmut - Kerstin	129
Majda Kočar, ob potoku	132
Dušica Koreš, dusica	133
Haiku	133
Henrik Korpnik	135
Milomir Kovačević, Miko	138
Matej Krajnc	141
Samo Kreutz, albin	144
Silva Langenfus	146
Mark Mandy, Yoda	151
Felicita Medved, nemesis	154
Alenka Mihorič, modricvet	156
Bernarda Mrak Kosel, lovrenka	159
Marko Nemeč Pečjak, dedihajka	162
Tanja Očelić	164
Igor Odeb, Brezinbor	166
Tina Pegan	169
Žiga Planinšek, Ziegler	171
Lidija Polak, Li	172
Maja Podgoršek, magdalena 98	175
Bor Ratajec	178
Marko Skok - Mezopotamsky	181
Senada Smajić, breza	182
Igor Šmid, igorj	184

Luka Šturm, Lorijan	186	Igor Pavlic, Speculum	258
Katjuša Trampuž, henodarling	190	Mirko Popović, mirkopopovic	261
Tom Veber	192	Ljubica Ribić	264
Ramiz Velagić, Žiga Lev	194	Senada Smajić, breza	268
Jože Vidmar, Joakim	196	Jelena Stojković Mirić	271
Janez Virant	198	Dimitrij Škrk, dimitrij*	276
Bernarda Vrečko, Berni	201	Vladimir Vuković	279
Irena Žuravlev, IŽ - lev	203		
Pesem si za otroke	205	Pesem si prevedena	285
Tina Arnuš Pupis, kosmulja	206	Jure Drljepan, Jur	286
Sabina Posedel, Platanas	207	Ana Porenta	294
Mateja Mohorko, Persefonia	210	Senada Smajić, breza	298
Janja Plevnik, Pisana_beseda	211		
Pesem si tujejezična	213	Pesem si uredniška	303
Marina Adamović	214	Luka Benedičič	304
Rijad Arifović, sumiko	219	Lidija Brezavšček	306
Katica Badovinac	222	Gregor Grešak	309
Brankica Bošnjak, brankicab	224	Ana Porenta	311
Branka Cukrov-Belak, nikita	227	Sara Špelec	312
Jure Drljepan, JUR	232	Helena Zemljič (Mala Senca)	315
Sandra Džananović	233		
Ivan Gaćina	235	Predstavitev avtorjev	319
Slavica Gazibara, saraivor	237	Kdo skrbi za Pesem si?	335
Dejan Ivanović, dejanivanovic	239		
Marinko Jagodić, Maki	243		
Mirjana Jerotić, vertigo	245		
Mile Lisica, mile	248		
Željko Majstorović, Mikailo m. z.	250		
Jagoda Nikačević, jagodanikacevic	252		
Tanja Ocelić	255		

Za podporo se zahvaljujemo:

**Javnemu skladu za kulturne
dejavnosti RS**

**Občini Ribnica
Občini Sodražica
Občini Velike Lašče**

Več pesmi najdete na www.pesem.si.
Vabljeni k branju.

